

EMPERYALİZME UŞAK HALKA DÜŞMAN!

Gericilikler arasındaki mücadele artık sistemin belirlediği anayasal ve yasal çerçevelere sığmamaktadır. Anayasa ve yasalar fiilen politik gücün keyfiyetine bırakılmıştır. Kuralızsızlık, sistemin temel işleyiş biçimi haline gelmiştir.

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

gazetesi

5 KASIM-19 KASIM • SAYI: 197 • FİYAT: 30 TL • ISSN: 2630-5526

özgürlüğümüzü İLKELERİMİZLE KAZANACAĞIZ

DÜNYA

7

ASEAN ZİRVESİNDE
EMPERYAL HESAPLAR

ASEAN Zirvesi, bölge halkları açısından bağımsızlık, kaynakların denetimi ve sosyal adalet taleplerinin bastırıldığı bir platform niteliğindedir. Ticaret anlaşmaları, nadir elementler üzerindeki denetim ve ateşkes gibi diplomatik süreçler, emperyalist güçlerin bölgedeki nüfuzunu pekiştirirken halkların sınıf çıkarlarını geri plana itmektedir.

DÜNYA

18

BÖLGEDE İŞGALİN YENİ
ADI: SİLAHSIZLANMA

Siyonist İsrail'in ne askerî ne de siyasî anlamda geri adım attığı, yalnızca taktiksel bir yeniden konumlanma süreci içinde olduğu görülüyor. Bu süreç, Filistin halkı açısından yeni bir direniş evresine işaret ediyor: bir yanda emperyalist müdahaleye ve uluslararası vesayet planlarına karşı politik mücadele, diğer yanda Siyonist saldırganlığa karşı askerî ve toplumsal direnç.

SAYFA 12-13-14-15

AÇIKLAMA

"Gericilik Yenilmeye Mahkûmdur,
Hindistan'daki Halk Savaşı Mutlaka Zafere Ulaşacaktır!"

PŞTA: "Ali Gülmez Derhal Hastaneye Götürülsün!"

ve diğer yetkili birimler bu araçları kullanmakta ısrar etmekte." dedi.

"Kafes Tipi Ring Dayatmasına Son Verilsin! Tutsak Ali Gülmez Derhal Hastaneye Götürülsün!" başlıklı

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) tutsak Ali Gülmez'in kafes tipi ring dayatmasına nedeniyle hastaneye götürülmediğini açıkladı.

İzmir 1 Nolu F Tipi Yüksek Güvenlikli Hapishanesinde tutulan Ali Gülmez hastalıklarının tedavisi ve özellikle fıtık ameliyatı için götürülmesi gereken hastaneye kafes tipi ring aracıyla götürülmek istendi. İnsanlık onuruna aykırı olan ring aracına binmeyi reddeden Gülmez hastaneye götürülmedi.

PŞTA Ali Gülmez'in tedavi hakkının engellenmesine ilişkin bir açıklama yaparak "Siyasî tutsaklar kafes tipi ring araçlarının içerdiği tehlikeler ve insanlık dışı yapısından dolayı kabul etmediklerini bildirdikleri halde hapishane idaresi

açıklamanın tamamı şu şekilde:

"İzmir Kırıklar 1 Nolu F Tipi Hapishanesindeki hak ihlalleri başka birçok hapishanede olduğu gibi devam ediyor.

"Tedavi hakkı kapsamında hastane sevkleri çeşitli gerekçelerle engellenmektedir. Siyasî tutsaklar öteden beri, götürüldükleri halde, hastanelerdeki gerici-düşmanca tutuma sahip doktorlar veya doktorları yönlendiren askerlerin kelepçeli muayene dayatması nedeniyle tedavi olamadan hapishaneye geri getirilmektedirler. Son dönemde ise siyasî tutsaklar "kafes tipi ring araçları" ve "kelepçeli muayene" dayatmaları nedeniyle tedavi hakkını kullanamamaktalar.

"TKP/ML dava tutsağı, ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü Ali Gülmez'in, yaşadığı sağlık sorunları ve özel olarak fıtık ameliyatı için hastaneye götürülme talebi, kafes tipi olan ring aracı dayatması nedeniyle yerine getirilmemektedir. Siyasî tutsaklar kafes tipi ring araçlarının içerdiği tehlikeler ve insanlık dışı yapısından dolayı kabul etmediklerini bildirdikleri halde hapishane idaresi ve diğer yetkili birimler bu araçları kullanmakta ısrar etmekte.

"Kafes tipi ring araçları tutsakların iletişimini engellemeyi amaçlamaktadır. İletişimi kesmek uğruna tutsaklar daracık yerlere tek başlarına sokulmak istenmekte ve olası bir kazada tutsakların çok daha büyük sonuçlarla karşılaşmalarına olanak sağlanmaktadır. Tutsaklar üzerindeki ağır baskılar ring araçlarındaki bu uygulamayla pervasız bir biçimde geliştirilmek istenmektedir. Hapishane koşullarındaki hemen hemen tüm insanî özellikler siyasî tutsakların bilinçli ve örgütlü hareket etmelerinin sonucudur. Hapishane yönetimleri ise ısrarla bu özellikleri yok etmenin çabasında olmuşlardır. Siyasî tutsaklar hastane sevklerinin insanî koşullarda ve tehlikelerden olabildiğince arınmış halde

gerçekleşmesini talep etmekte. Kafes tipi ring araçları bu bakımdan çok riskli araçlardır. Bu araçların kullanılmasından vazgeçilmeli, siyasî tutsakların tedavileri önündeki bu uygulama kaldırılmalıdır. Tüm devrimci ve demokrat kesimleri siyasî tutsakların gerek yaşam koşullarının düzeltilmesi gerekse de sağlığa erişim gibi temel haklarının önündeki engellerin kaldırılması yönündeki taleplerinin desteklemeye, bu uğurda verilen mücadeleyi büyütme davet ediyoruz. Hapishane dışındaki şartların hapishane şartlarından bağımsız şekillenmediğini biliyoruz. Devrimci bir bilinç ve örgütlülükle zor koşulları mücadele alanlarına çevirmiş siyasî tutsakların bu taleplerinin yanında olmak insanî bir gereklilik, hatta zorunluluktur.

"Siyasî tutsakların tedavilerinin bir an önce yapılabilmesi ve tedavi hakkının uygulanması için kafes tipi ring aracıyla hastane sevklerinin yapılmamasını, idarenin bu uygulamadan derhal vazgeçerek hastane sevklerinin bir an önce yapılmasını talep etmekte. Onların bu haklı talebinin yanındayız. Bu haklı talebi yaymaya, desteklemeye ve gerçekleşmesi için hareket etmeye çağırıyoruz."

Partizan okurlarından Antep'te Filistin direnişini sahiplenme çağrısı

Antep'te Partizan okurları tarafından birçok mahallede yaygın şekilde sticker çalışması yapıldı.

Emperyalist saldırganlığa karşı mücadele etme ve Filistin ulusal direnişini sahiplenme çağrısında bulunan Partizan okurları gazetemize konuştu. Gazetemize konuşan okurlar şunları ifade etti:

"Dünyanın dört bir yanında ulusal kurtuluş ve sosyal kurtuluş mücadeleleri veren halklar emperyalistler ve bölgesel

gerici devletler tarafından sahte 'barış' masaları kurularak silahsızlandırılmak; ilhakin, işgalin ve sömürünün doğrudan hedefi haline getirilmek istenmektedir.

"Başta Filistin olmak üzere, Lübnan ve Yemen halklarının emperyalist sömürüye ve işgalci vekillerine boyun eğmeyen, kahramanca direnişleri dünya halklarına umut vermektedir. Bugün Orta Doğu'da ilhaka, işgale ve sömürüye

karşı gelişen direnişleri sahiplenmek, mümkün olan tüm araçları ve eylemde birlik olanaklarını kullanarak emperyalist-Siyonist saldırganlığı bertaraf etmek ve TC'nin Siyonistlerle yaptığı ticari iş birliğini teşhir etmek, engellemek tüm devrimci-demokratların acil görevidir!

"Bulunduğumuz her alanda faşizme, Siyonizm'e ve emperyalizme karşı mücadeleyi örgütlenerek büyütelim!"

Hindistan'da Maoist gerillalar üç ajanı ölümle cezalandırdı

Chattisgarh eyaletinin Bijapur ilçesine bağlı Nela Kanker ve Munjal Kanker köylerinde üç ajan, Maoist gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

Hindistan'da Maoistlerin güçlü olduğu bölgelerde Kagar Operasyonu kapsamında ajanlık faaliyetleri artırıldı. Gerici Hint devletinin Maoistleri ve ezilen Hindistan halkını hedef alan saldırıları

yalnızca silahlarla sürmüyor. Yerinden etmeler, katliamlar, doğa talanı, hapis, ajanlık dayatması ve teslimiyet çağrıları bu saldırının kapsamını gösteriyor. HKP (Maoist) önderliğinde yürütülen Halk Savaşı ise içeriden ve dışarıdan gelen her türden karşı devrimci saldırıya rağmen sürüyor.

Halk Kurtuluş Gerilla Ordusuna bağlı

gerillalar Nela Kanker'de bir halk mahkemesi düzenleyerek iki ajanı yargıladı ve verilen ölüm cezalarını infaz etti. Aynı zamanda Munjal Kanker köyünde polis için bilgi topladığı belirtilen, BJP'ye çalışan bir ajan da ölümle cezalandırıldı. Olay yerinde bulunan bir bildiride, kırsal bölgelerdeki ajan faaliyetleri kınanarak halka buna karşı mücadele etmeleri çağrısında bulunuldu.

POLİTİK
GÜNDEMEMPERYALİZME UŞAK
HALKA DÜŞMAN!

ABD Türkiye Büyükelçisi ve Suriye Özel Temsilcisi Tom Barrack, Bahreyn’de 1 Kasım’da düzenlenen Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü forumunda Trump’ın Orta Doğu Barışı hedefinin “Hazar Denizi’nden Akdeniz’e kadar bir hizalanma” sağlamak olduğunu belirtti. Türkiye-İsrail ilişkisine dair aynı açıklamada “Aralarında savaş çıkmayacak. Yeni ekonomik anlaşma yakında. Hazar’dan Akdeniz’e bir iş birliği göreceksiniz.” dedi.

Trump, Orta Doğu’daki “zor yoluyla barış” stratejisi kapsamında iki devleti ana müfreze olarak belirlemiş görünmektedir. İsrail, ABD’nin bölgedeki ana karargâhı rolünü üstlenmiş ve bu görevi son iki yıldır eksiksiz yürütmüştür. Türkiye ise Barrack’ın da belirttiği gibi, yakın çevresinde “sert güç”, daha uzak bölgelerde ise “yumuşak güç” olarak konumlandırılmıştır.

TÜRKİYE VE İSRAIL:
EMPERYALİZMİN İKİ KOLONU

ABD, 2. Trump dönemiyle birlikte Tayyip Erdoğan liderliğinde TC’nin bu rolünü parlatmış ve özgün üslubuyla pazara sürmüş durumda, üstelik önemli hamlelerde —örneğin Filistin direniş güçlerini teslimiyete ikna etmek, tamamen dış güç yetiştirmesi Şam hükûmetinin bölgeye entegrasyonunda öne çıkmak— bulunmuştur. Rolünü daha etkin oynaması için Tayyip Erdoğan’a özel içerikte bir “meşruiyet” dopingi de yapıldı. Türkiye, Suriye’nin düşüşünde ve Ermeni-Azeri barışında “sert güç” rolüyle İran kuşatmasında yerini güçlendirmiştir. Aynı zamanda Kürt meselesinde “uzlaşma” ve “barış” söylemleriyle bu rolü sürdürme kararlılığını göstermektedir.

“Yumuşak güç” rolünde ilk test edildiği alan ise “Gazze Barış Planı” olmuştur. Trump’ın “silahsız ve direnişsiz” Gazze Barış Planı’na Hamas’ı “ikna eden” kişi Tom Barrack’a göre, “doğrudan Tayyip Erdoğan” olmuştur. Direniş güçlerini iradesiz gören bu sömürgeci kafanın halihazırda süreci yönettiğini belirtmemiz gerekiyor. ABD ve Siyonizm’in Gazze’de teslimiyeti daha katı şekilde dayattığı şartları sağlamasının garantö-

rü de yine aynı adres olacaktır. Tayyip Erdoğan’ın “one minute” çıkışından Gazze “fedailiğine” kadar ürettiği İsrail hamasetinin temel hedefi ABD adına bölgede “papaz” olabilmektir. Lübnan’dan Filistin’e, Körfez’den Afrika’ya kadar yoğun çelişki ve çatışmalı bölgelerde ABD’nin çıkarları için “yumuşatıcı ve ikna edici” güç konumlanışı almıştır.

ABD’nin Hazar’dan Akdeniz’e uzanan hizalama planında iki temel dayanak vardır: Güneyde İsrail, kuzeyde ise Türkiye. ABD emperyalizminin Çin emperyalizmini kuşatma ihtiyacı, rekabetin odağını Asya-Pasifik hattına çekmeyi getiriyor. Ukrayna-Rus barışı arayışı da Orta Doğu barış planları da buna hizmet etmektedir. Bu “barış arayışları”, aslında daha büyük çatışmaların hazırlığıdır. İsrail ve Türkiye’ye emanet edilen bu planlar, krizleri çözmek yerine daha da derinleştirmektedir. Filistin davası Abraham Anlaşmalarıyla sınırlandırılmaya çalışılırken 7 Ekim’deki El Aksa Tufanı bu sessizliği bozmuştur. Bu olay, bölgedeki krizli yapıyı zincirleme biçimde açığa çıkarmıştır. Tüm yönleriyle açığa çıkan ve artık bölgede yeni bir sistem arayışını zorunlu kılan bu kriz, kuşkusuz bölgesel bir savaşa doğru hizalanma çabalarını da yoğunlaştırmıştır. Türkiye Cumhuriyeti, şimdiden bu zincirleme tepkime bataklığının ana unsuru haline gelmiştir. Krize yönelik her çözüm arayışı yeni krizleri tetiklemekte, her seferinde etki alanı genişlemekte ve süreç sonunda denetimden çıkmaktadır. Bu denetim kaybının kendisi ise savaş durumuna işaret etmektedir.

HAZAR’DAN AKDENİZ’E YENİ
SAVAŞ EŞİĞİ

Bölgede yürütülen uzlaşma ve barış çabaları, gerçekte krizli yapının sürdürülmesinden başka bir anlama gelmemektedir. Filistin’de, Batı Şeria’nın işgal edilmemesi karşılığında Gazze’ye müstemleke sömürgeliği dayatılmaktadır. Türk ve Kürt barışı için “Türklüğü kabul” şart koşulmaktadır. Suriye’de iç barışın sağlanması adına Kürtlerin silahsızlanması, Arapça’nın tek anadil olarak kabul edilmesi, Alevi ve Dürzilerin ise şeriata biat etmesi istenmektedir. Lübnan’da Hizbullah’ın silahsızlandırıl-

rılmasına dönük baskılar ise yeni bir iç savaşın koşullarını oluşturmaktadır.

Irak’ta ise Kürtlere Ulusun Kendi Kaderini Tayin Hakkı yerine Türkiye’nin himayesi önerilmekte; bu durum İran ve Irak’ı saldırganlığa teşvik etmektedir. Hazar’dan Akdeniz’e kadar bahsi geçen hizalanma, ezilen uluslara ve halklara köleliğin devamı; egemen gerici güçlere ise daha geniş siyasî hegemonya anlamına gelmektedir. Bu tablo, emperyalist rekabetin artmasına yol açmaktadır. Egemen devletler güçlendikçe, savaş koşullarında daha etkin bir konum elde etmektedir.

Tüm çelişkilerin esası korunarak oluşacak bir hizalanmanın güç oluşturma şansı yoktur. İç ilişkileri ve çelişkileri çıkarları gereği kavrayamayan emperyalistler ve onların uşağı olan gerici devletler, mevcut egemenliklerini korumaya odaklanan bir yaklaşımı sahipleniyorlar. Bu sahipleniş ise krizin varlığını zorunlu hâle getiriyor.

ERDOĞAN’IN “GÜÇ TAHKİMİ”
VE İÇ REKABET

Tayyip Erdoğan, bu inanç ve kararlılığa bağlı kalarak Türk hâkim sınıflarının çıkarları doğrultusunda kapsamlı hazırlıklarını yoğunlaştırmaktadır. Bir yandan “barış türkülerini” söylerken diğer yandan savaş bütçesini büyütmekte; bir yandan bölgeye refah, huzur ve demokrasi modeli sunma iddiasını sürdürürken, diğer yandan Trump’tan aldığı “meşruiyet ve güçle” içerideki iktidarını polis ve yargı sopasıyla tahkim etmeye çalışmaktadır. Erdoğan liderliğindeki AKP-MHP ittifakı, bölgedeki emperyalist efendilerinden aldığı destekle ekonomik, siyasal ve toplumsal krizi baskılayarak yönetmeye çalışmaktadır.

Gericiler klikler arasındaki mücadele artık sistemin belirlediği anayasal ve yasal çerçevelere sığmamaktadır. Anayasa ve yasalar fiilen politik gücün keyfiyetine bırakılmıştır. Kuralızsızlık, sistemin temel işleyiş biçimi haline gelmiştir. Klikler arasındaki mücadele sertleşirken, aynı zamanda kliklerin kendi içindeki çatışmalar da benzer şiddette devam etmektedir. Tayyip Erdoğan, edindiğini

düşündüğü yeni güç dengeleri içinde bir yandan CHP’yi belediye operasyonları, kayyım, tutuklama furyaları ile zayıflatma yoluna giderken; diğer yandan içeride MHP’yi güçten düşürerek küçülmüş pastadan payını küçültmemeye mücadelesini vermektedir. Erdoğan, Ekrem İmamoğlu’nun diplomasını ve belediye başkanlığını iptal ederek başlattığı süreci “casus operasyonu”yla genişletmiştir. Böylece CHP’yi bu politik girdap içinde etkisizleştirmeyi hedeflemektedir. Bu hamleyi yaparken kendi kliği içinde kimi unsurları tasfiye ederek sermayenin ve medyanın daha fazla merkezileşmesi için yoğunlaşmaktadır. Kıbrıs seçimleri, Can Holding operasyonu, emniyet içinde atamalar, Kürt barışında kat edilemeyen ilerleme vb. AKP içinde ve AKP-MHP arasında hatların gerilmesine yol açmıştır. Bu açıdan yaşanan klik ve iç klik mücadelesi çok saçaklıdır. Derin krizin kaçınılmaz sonucudur.

Bu tablo içinde işçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı, kadınlar ve ezilen inanç grupları geleceğe dair umutsuzdur. Ağır baskı ve riyakârlık karşısında öfke ve tepki biriktirmektedirler. Ekmeğinin enflasyonla çalındığı, emeğinin ağır sömürü ve uzun çalışma süreleriyle gasbedildiği, siyasal özgürlüğünün prangaya vurulduğu, ulusal haklarının aldatma, hile ve barış masalıyla yeni bir inkâra uğradığı bir saldırganlık kampanyası altındadır. Halk yığınlarına var olanı kabul etmeye zorlayan bir teslimiyet dayatılmaktadır. Kuralızsızlıkla birlikte korku, yaşamsal sorunlarla birlikte amaçsızlık topluma dayatılmaktadır. Bu ağır tablo, ne “savaş umacı” üzerinden kurgulanan masa başı uzlaşmalarla ne de öfkeyi bastıran, hafta sonu ve akşam mitingleriyle sınırlı gerici yaklaşımlarla aşılabılır.

Halkın kurtuluşu için devrimci fikirlere, devrimci örgütlenmelere ve egemen kliklerin boyunduruğundan kurtulmuş, birikmiş devrimci deneyimin içerdiği ilkelere ve temel doktrinlere dayalı bağımsız eyleme ihtiyacı vardır. Bunun dışındaki arayışlar evvelenden beri halkta hüsrana yaratmıştır. Aynı yolda gelecek için yeni bir olasılık yoktur. Bizim sorumluluğumuz bu anlayışın hakkını verebilmek için öğrenmek, yine öğrenmek ve ısrarla çalışmaktır.

KIBRIS'IN İRADESİ ESARET ALTINDA OLMAYA DEVAM EDİYOR

Kuzey Kıbrıs, Türkiye'nin gündem başlıklarından biri olmaya devam ediyor. Geçtiğimiz haftalarda adanın kuzeyinde gerçekleşen cumhurbaşkanlığı seçim sonuçları birçok tartışma başlığını gündeme getirdi. Tartışmaların en dikkat çekici yönü Bahçeli'nin adanın kuzeyindeki seçim sonucuna dair, "büyük abinin tahammülsüzlüğünü" öne çıkaran tavrıydı. Bahçeli'nin o bilindik refleksi ile seçim sonuçlarını tanımaması, dahası adanın 82. vilayet olarak Türkiye'ye dahil olması çağrısı dikkatleri siyasî iktidara çekti. İktidar ise seçimi kazanan Erhürman'ı tebrik ederek demokrasi vurgusu yaptı. Bir süredir yeterince kardeş görüntüsü veremeyen Erdoğan ve Bahçeli bu kez Kıbrıs seçimi üzerinden karşı karşıya geldiler. Bahçeli'nin tavrının, bir seçim sonucundan öte çok anlamı olduğuna kuşku yok. Erdoğan'ın da, ortağı ile ayrı düşmesi onu seçim sonuçlarına demokratik bir olgunlukla yaklaşmasından gelmiyor muhakkak.

Kuzey Kıbrıs seçim sonucundan hareketle Erdoğan-Bahçeli ikilisinin ayrı düşmesi kuşkusuz ikilinin sorunu ele alış biçimleriyle alakalıdır. Dahası uluslararası güçlerin siyasî iktidara yüklediği sorumluluklardan bağımsız bir refleks düşünülemez. Erdoğan bu sorumluluk bilinciyle hareket etmiştir. Bu bağlamda tarafların adadaki konumlanışlarını, kurdukları ilişkileri ele almak isabetli olacaktır.

Öncelikle adanın kuzeyinde gerçekleşen seçime dair kısaca bir şeyler söyleyerek sorunu ortaya koyabiliriz. Seçim esasta iki aday arasında yaşandı. Ulusal Birlik Partisi'nin adayı, mevcut Cumhurbaşkanı Ersin Tatar iktidar adayı olarak seçime katıldı. Cumhuriyetçi Türk Partisi'nin adayı Tufan Erhürman bir anlamda muhalefeti birleştiren aday olarak seçime katıldı. Her iki aday da belirli bir çizgiyi temsil ediyordu. Söz konusu Kuzey Kıbrıs olunca adaylar da Kıbrıs sorununa dair bir çözüm yönteminin temsilcisi olarak sahneye çıkmış oldular. Ersin Tatar, Türkiye'deki siyasî iktidar ile direkt ilişkili bir isim. Siyasî iktidarın açıktan desteğini aldı. Dahası önceki seçimde rakibi Mustafa Akıncı'nın kaybetmesi için desteklenmekle yetinilmedi. Akıncı'nın o dönemki açıklamalarında MİT görevlileri tarafından seçimden çekil-

mekte zorlandığı milliyetçi hamasete popülizm sosuyla eşlik etmekte sakınca görmedi. Kuşkusuz bu ilginin bir nedeni vardı. Kuzey Kıbrıs uzun bir zamandır ama son yıllarda giderek artan bir şekilde Türkiye'nin tüm kirli ilişkilerinin merkezi olarak işlev görmektedir.

ADAYLARIN TEMSİLİYETİ

Cumhuriyetçi Türk Partisi'nin adayı Tufan Erhürman bir anlamda muhalefeti birleştiren aday olarak seçime katıldı. Her iki aday da belirli bir çizgiyi temsil ediyordu. Söz konusu Kuzey Kıbrıs olunca adaylar da Kıbrıs sorununa dair bir çözüm yönteminin temsilcisi olarak sahneye çıkmış oldular. Ersin Tatar, Türkiye'deki siyasî iktidar ile direkt ilişkili bir isim. Siyasî iktidarın açıktan desteğini aldı. Dahası önceki seçimde rakibi Mustafa Akıncı'nın kaybetmesi için desteklenmekle yetinilmedi. Akıncı'nın o dönemki açıklamalarında MİT görevlileri tarafından seçimden çekil-

mesi yönünde tehditler aldığını ifade etmişti. Türkiye'nin Kıbrıs'taki seçimlere ilgisi seçim sürecine müdahale edecek kadar önemlidir. Kuşkusuz bu ilginin nedenleri üzerine düşünmekte fayda var. CTP adayı Tufan Erhürman muhalefeti birleştiren isim olarak öne çıktı ve kazandı. Erhürman muhalefetin adayıydı; kitlelerini esas motive eden şey Türkiye'nin adada yarattığı yıkım dahası çürümüş yapıydı. Buna rağmen o Türkiye'deki iktidara direkt tavır alacak ya da adanın kuzeyine dönük politikalara dahası müdahalelere itiraz geliştirebilecek bir karakter değil. Böyle bir iddiası da yok. Partisinin de böyle bir çizgisi yok. Elbette farklı düştüğü noktalar olacaktır; fakat Kuzey Kıbrıs politikasında Türkiye'nin beklentileri karşısında bir pozisyon almayacaktır.

Ersin Tatar seçim süreci boyunca rakibi Erhürman'ı Kıbrıs sorununda federasyoncu ilan etmişti. Erhürman'ın iki devletli çözümün Kuzey Kıbrıs'ın daha

çok izole edilmesi ile sonuçlandığı yönündeki ifadelerinden hareketle Tatar, hamasi söylemlerle rakibini sıkıştırmaya çalışmıştı. Fakat Erhürman federasyona karşı olduğunu ifade etmese de çözüm yöntemi olarak federasyon savunusu da yapmamıştı. Dahası seçimi kazanmasının ardından Türkiye'den bağımsız bir politika geliştirmeyeceğine dair net ifadeler kullandı. Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'taki pozisyonuna itiraz geliştirmeyeceğini kestirmek zor değil.

NORMALLEŞME ŞARTI

Bununla birlikte değişen uluslararası dengeler Kıbrıs sorununun çözümü bağlamında belli başlıkların yeniden ele alınmasını şart koşmaktadır. Tufan Erhürman da tam da bu sürecin adayı olarak öne çıkmıştır. Uluslararası güçlerin talepleri doğrultusunda bir politika yürüteceğine kuşku yoktur. Erdoğan bu gerçeğin bilincinde hareket ettiği için Erhürman'ı tebrik etmiştir.

Bahçeli'nin seçim sonucuna yüksek perdeden karşı çıkması bu açıdan da dikkat çekicidir. Bahçeli seçimin yok sayılmasını, dahası Kıbrıs'ın 82. vilayet olarak Türkiye'ye dahil olması gerektiğini vurguladı. Oysa Türk hâkim sınıflarının buna cesareti de kapasitesi de yoktur. Tüm bunları bilmesine rağmen böyle bir refleks geliştirmesinin nedenleri olmalı.

Bahçeli'nin çıkışının adanın kuzeyinde egemenlik ilişkilerinin yeniden dizayn edilmesine dönük bir uyarı ya da itiraz içerdiği söylenebilir. Tatar'ın da bileşeni olduğu koalisyonun iktidarı kaybetmesi Kuzey Kıbrıs'ta bir erken seçimin şartlarını zorlayacaktır.

Bununla birlikte Erhürman'a seçimi kazandıran başlıklardan biri de Kuzey Kıbrıs halkının Türkiye'ye dönük tepkisidir. Çünkü Türkiye uzun bir zamandır ama özellikle son yıllarda adanın kuzeyini adeta kirli ilişkilerin merkezi haline getirmiştir. Kumarhaneler, kara para, uyuşturucu trafiği, yasa dışı bahis, fuhuş Kuzey Kıbrıs ile anılır olmuştur. Bu ilişkilerin örülmesinde Türk devletinin direkt onayı vardı.

Bu faaliyetler Türkiye siyasetinin eli kanlı kirli maşası MHP üzerinden yürütülmüştür. Kuşkusuz kirli ilişkiler güvenlik bürokrasisinin dahli ile hayat bulmuştur. Kıbrıs'ın kirli ilişkilerin merkezi haline gelmesi AKP ile başlamış bir şey değildir. Türk devletinin faşist mafya ve çetevari yapıları siyasetin

dizayn edilmesinde aktif kullanmaya başladığı 1990'lı yıllardan beri Kuzey Kıbrıs kirli ilişkiler ile anılır olmuştur. Türk devleti güvenlik bürokrasisinin denetiminde sınıf mücadelesi ve Kürt ulusal mücadelesini bastırmak için mafya, çete gibi yapılarla iş birliği yapmakla yetinmemiş bu yapılar eliyle kirli ilişkiler yürütmüştür. Devasa bir rant yaratılarak türedi karakterler ortaya salınmıştır. Uluslararası tanınırlığının olmaması bu tarz ilişkilerin merkezine dönüşmesini mümkün kılmıştır.

Bahçeli'nin seçim sonucuna dair itirazını bu bağlamda açıklamak gerekir. O Kuzey Kıbrıs'ta hâkim ilişkilerin tarafı olarak itiraz geliştiriyor. Kıbrıs'ın kuzeyinin tüm bu kirli ilişkilerin merkezi olmasında partisinin önemli rolü bulunmaktadır. Evet, güvenlik bürokrasisi işlerin örgütlenmesinde esas konumda bulunmaktadır. Bununla birlikte tüm bu kirli ilişkiler, MHP'li mafya bozuntuları, siyaset artıkları, uyuşturucu tüccarları eliyle yürütülmüştür. Kuzey Kıbrıs devasa bir ekonomik rant alanı açmıştır. Uyuşturucu, kumarhane, fuhuş sektörü son yıllara damgasını vuran yasa dışı bahis sektörü ile kara para düzeni adeta şaha kalkmış tüm mafyatik unsurların ve bunlardan beslenen siyasetçilerin iştahını kabartmıştır.

ÇÜRÜMÜŞLÜĞÜN KAYNAĞI

Kuzey Kıbrıs halkı Türk devletinin adada organize edip yaygınlaştırdığı bu kirli ilişkilere, çürümüş sisteme tepkisini sandığa düşük katılım ve muhalefet adayını destekleyerek göstermiştir. Bahçeli, temsilcisi olduğu kesimlerin bu ilişkilerden beslendiği gerçeğinden hareketle bir itiraz geliştirmiştir; fakat o da çok iyi bilmektedir ki adanın geleceğine dair politik bir hat emperyalist efendilerine rağmen mümkün değildir. Kuzey Kıbrıs, ABD ve İngiltere emperyalizminin politikalarının ve çıkarlarının bir sonucudur. Bu ilişkileniş adanın kuzeyinin emperyalist politikaların insafına terk edilmesine ve dahası Türk devletinin tüm kirli ilişkilerini Kuzey Kıbrıs üzerinden organize etmesi anlamına gelmektedir.

Bahçeli'nin yüksek perdeden çığırması yalnızca kirli ilişkilerin, kokuşmuş düzenin elden gidecek olmasına bir veyansındır. Erdoğan'ın tebrik mesajı da uluslararası güçlerin Kıbrıs politikasına dair olası yeni adımları kararlılıkla destekleyeceğine dair irade beyanından başka bir anlama gelmemektedir.

İşçilerin sesine ses olalım

İşçi sınıfının yaklaşık 10 yıllık hareketliliği incelendiğinde bazı süreçlerde ciddi yaygın ve etkili eylemlilikler karşımıza çıkarken bazı süreçlerde ise dağınık ve etki gücü zayıflayan bir yapıyla karşılaşmaktayız.

Örneğin, 2022 başında yaşanan eylem fırtınası, etki ve katılım sayısı açısından, sonrası ve öncesinden kopuk bir görüntü çizmiş olsa da elbette bunun belirli nedenleri bulunmaktadır. Ekonomik krizin etkisiyle biriken sorunların, yine esasta ekonomik saiklerle eylem fırtınasına dönüşmesi, 2022 yılını, son 10 yıllık periyodun ayrı bir noktasına taşımıştır. Keza Emek Çalışmaları Topluluğunun yaptığı çalışmada da belirtildiği üzere 2022 yılında yaklaşık 155 bin işçi eylemlere katılmıştır. Bu sayının önemini vurgulamak açısından raporda 2015 yılında Metal Fırtınaya katılan işçi sayısının 119 bin olduğu haklı biçimde hatırlatılıyor. Ancak burada dikkat çeken en önemli konu, sayının 155 bin olmasından ziyade eylemlerin yüzde 30'unun fiili grev olmasıdır. Fiili grevlerin, işçinin sendikalı ya da toplu sözleşmeli olup olmamasından bağımsız olarak yasa da belirtilen sınırın ötesinde hak kazanmak için harekete geçme kararlılığını işaret etmesi, not edilmesi gereken bir olgudur. Diğer yandan eylemlerin, diğer yıllardan farklı olarak örgütsüz gelişmesi sendikaların ve sınıf öncülerinin eksikliğinin göstergesidir. Bu örgütsüzlük, özellikle de çorap işçilerinin direnişinde daha belirgin hissedilmiş, çorap işçilerinin eylem kararlılığı ile sendikalı mücadele etme konusundaki kararsızlığı iç içe geçerek hafızalara kazınmıştır.

2022 yılının ardından son dönemde en fazla eylemlilik yaşanan yıl ise 2024 olmuştur. 2025 yılında ve eylemsel hareketlilik açısından öne çıkan 2024 yılında ise sınıfın dağınıklığını görmekteyiz. Bu dönemsel yükseliş ve düşüşler, toparlanmalar ve dağılmalar ekseninde, ciddi deneyim ve ibret hikayeleri bulunsa da bu hikayeleri işçi sınıfının kendiliğinden derlemesini, dahası bu derlemelerden sonuca ulaşan yol haritaları çıkarmasını bekleyemeyiz.

Son dönem emek hareketliliğinde dayanışma izlerini görmek mümkün

olsa da genelde bu eylemlerin yerel sınırlarında sıkışmış kalmaları ve etkisinin istenen düzeyde gerçekleşmemesi büyük bir sorundur. 2022 yılında kısmen sağlanan dayanışma ve eylem birlikteliğinin, eksik birçok özneye rağmen göze çarpması ve hafızalara kazınması tam da bu nedenden kaynaklanmaktadır.

Sendikalı oldukları için işten çıkarılma, düşük ücret dayatması, ücretlerin ödenmemesi, kötü çalışma koşullarına karşı süren direniş ve grevler var. Bu kapsamda Tapetan, Smart Solar, TPI Kompozit, Yolbulan Metal, Çiğli Belediye, Gübretaş, Digel Tekstil, Yeni Saray Bakım Merkezi, Temel Conta, Şık Makas, Gesbey ve irili ufaklı çok sayıda iş yerinde, çoğunlukla yerel sınırlar içerisinde kalan, bazısı kamuoyunun gündemine giren, bazısı ise gündem içerisinde kaybolan eylemlerde aslında dayanışmanın ne kadar önemli olduğunu görüyoruz. Dayanışma ve emek mücadelesinin gündemleşmesi, mücadelenin başarısı kadar mücadele öznelerinin bakış açısının değişmesini de sağlamaktadır.

Bu direniş ve eylemlerin bazılarında örgütlü sendikanın öncülüğünü görmekteyken bazılarında örgütlü sendikanın çekingen kaldığını ve hatta Şık Makas örneğinde olduğu gibi bazılarında sendikanın alenen patronla iş birliği yaparak işçilerin mücadelesini baltalamaya çalıştığını, bir kere daha deneyimliyoruz. Yine Şık Makas direnişinde gördüğümüz, aslında defalarca deneyimlediğimiz üzere, mücadelenin genelleşmesi ve kamuoyunun gündemine girmesiyle beraber patronun devlet gücünü de arkasına alarak eylemleri engelleme ve bitirme konusunda her yolu denemesi şaşırtıcı değildir. Sadece alacak hakkı üzerinden yapılan eylemlerin, kısa sürede Tokat'ta valilikçe alınan eylem yasağına dönüşmesi, meclise yürüyen TPI işçilerinin karşılaştığı barikat ve engellemeler, "sınıflar üstü (!)" devlet kavramını işçilerin gözünde teşhir etmektedir. Keza rızanın üretilmediği yerde sınıfın karşısına sopayı çıkarma konusunda tereddüt etmeyen egemenlerin bu tutumuna karşı koşulsuz işçi eylemlerinin yanında durmak, bu eylemleri büyütme oldukça önemlidir.

gulasor'un yoldaşına 40 yıl sonraki vedası HOŞÇA KAL ABLA

“Niye küfrediyorsun alçak! İşine bak-sana sen. İkimiz de işimizi yapıyoruz burada. Senin işin işkence yapıp beni çözmek, benim işim de canım pahasına direnmek. Partime, örgütüme, yoldaşlarıma zarar vermemek. Ne var bunda küfredecek, biraz terbiyeli olsana sen!” (Sayfa 60)

“Ne yapsanız nafile diyor, teslim aldığınız sadece kuru bedenimdir. Mümkün değil; ulaşamazsınız ruhumun derinliklerine! Ruhum nerede mi? Niçin girmedim ki bu cendereye o! Baksanıza, Munzur’un doruklarında şimdi, yoldaşların arasında, ne kadar özgür, ne kadar mutlu, görüyor musunuz?”

“Mümkün mü ulaşmanız ona? ‘Bedreddin’in ardıllarıyız biz’ diyor onlara, ‘Börklüce’nin, Torlak Kemal’in selamlarını getirdim size. Köroğlu’nun savaşıllığı, Pir Sultan’ın kararlılığı, Kawa’nın sabrıyız biz. Ferhat’ın aşkıyız dağları delen. Ahmet’imin kurşunu, Zeki’nin ödü!”

Bak şimdi ateşin çevresinde, halay başında. Mavzerin ışıkları vurmuş terli alnına.” (Sayfa 83)

Hoşça kal Abla kitabından aktardığımız bu satırlar, aslında Hasan Hakkı Erdoğan yoldaşın İstanbul Gayrettepe işkencehanesinde katledilmesinin 40. yılında yayınlanan ve yoldaşla beraber destansı direnişinin de tanıklar, belgeler ve anlatılar üzerinden sarsıcı biçimde anlatıldığı kitabın ruhunu oluşturuyor denebilir.

Zira Hasan Hakkı yoldaşın tavrı düşmana karşı tavizsiz bir duruşun hikâyesi değil sadece. O önder İbrahim’den devraldığı politik direniş geleneğine tamamen uygun aktif bir direniş sergiliyor. Düşmana kafa tutuyor, onları alaya alıyor ve meydan okuyarak kendisinden tek kelime, parti sırrı dahi alamayacaklarını açıkça suratlarına haykırıyor.

Yazar, oldukça önemli ve değerli gördüğü bu durumu ve direniş destanını kitap boyunca tanıklıklara da bağlı kalarak objektif olarak aktarmaya gayret etmiş. Bir direniş destanı anlatısına dönüşen kitapta sıklıkla devrimci ve komünistlerin işkencehanelerde gösterdikleri tavizsizlik, teslimiyet ve ihanetler düzeyine ulaşan tartışmaların, bu meseleye bakış açısından liberal-meşrulaştırıcı anlayışlarla da haklı olarak yer yer öfkeli

bir tonda hesaplaştığına; dahası köklü bir hesaplaşma yapılması gerektiğine dair düşüncelere rastlıyoruz.

Bu düşüncelerin belirlediği anlatımlarda kaçınılmaz olarak somut olaylar ve kişilerden söz edilmektedir. Bu durum kitap hakkında çirkin yorumların yapılmasına da neden oldu. Bunların kişisel kaygılardan ya da dar grupçuluktan kaynaklandığını belirtmeliyiz. Gerçekleri içeren anlatımlarda somut olaylarla ve kişilerle hesaplaşma görüntüsünün birçok kişiyi ve çevreyi rahatsız etmesi hiç şaşırtıcı olmadı. Bu rahatsızlık kendi tarihini, deneyimlerini özel bir fanus içinde görenlerin tipik bir tepkisidir. Çözölmek, olumsuz sonuçlara neden olmak, bir yoldaşın katline yol açmak hiç kuşkusuz ağır sonuçlardır. Ne var ki bunlar bir devrimci için asla “kişisel tarih” ya da kendisi ile partisi arasındaki meseleler değildir. Bunlar tüm devrim hareketinin ve bilincinin parçalarıdır. Giz değildirler ve gizlenmeleri gerekmez. Açık bir kişisel saldırı değilse eğer bu sonuçlar olabildiğince bilinmelidir. Çünkü bunlar, burada olduğu gibi, çok değerli yoldaşlarımızın süreçlerini tam olarak kavramamıza katkı sunar. Bu anlatımlardaki “kendi geriliğini” tartışmak yerine Hasan Hakkı gibi yoldaşlarda cisimleşen komünist iradeyi ışık tutmak gerekir. Yazarın amacının da bu olduğunu en başından seziyoruz.

Bir bakıma yazar, işkencehanelerdeki 12 Eylül Cunta dönemi direniş–teslimiyet muhasebesi yapıyor; adeta böylesi bir tartışmanın kapısının 40 sene sonra aralanarak Hasan Hakkı yoldaşın direniş hikâyesi temelinde yeniden ve sağlam bir temelde yapılması çağrısında bulunuyor. Kitap boyunca okuduğumuz satırlarda devrimci–komünistlerin düşmana karşı direniş geleneğine bağlılığını hissediyoruz.

Anlatılan bizim hikâyemiz; 12 Eylül koşullarında İbrahim yoldaşın öğrencilerinin teslimiyet, kaçınıklık, ricat ve tasfiye ikliminin hüküm sürdüğü bir kesitte, devrimde, iktidar mücadelesinde ve direnişi büyütmede gösterdikleri sebatın, metanetin ve kararlılığın hikâyesi.

Kitapta yeraltı, ağır takibat ve illegalite koşullarında Parti çalışmalarının sürekliliğinin sağlanması ve güvenceye alınması noktasında anlatılara rastlı-

yoruz. Hasan Hakkı yoldaşın gösterdiği müthiş iradenin yanı sıra hapishanelerdeki yoldaşların sorunlara ve hapishanelerde sürdürülen direnişlere karşı gösterdiği yoldaşça bağlılık ve sorumluluk tutumu, illegal önderlik kurumlaşmasında kullanılan yaratıcı yöntemler ve gizlilik sanatındaki titizlik; bugün için bile devrimci çalışmalar açısından bize esin olabilecek birçok ayrıntı mevcut.

Hasan Hakkı yoldaşın direnişi ve çalışmalarından yansımalarla edinilecek bilgiler dışında, devrimci bir önderlik figürünün, bir parti kadrosunun nasıl olması gerektiğine dair oldukça kıymetli dersler aktarıyor kitap. Hasan Hakkı yoldaş direnişçi, örgütçü, önder kimliğinin yanında aynı zamanda Partinin ideolojik–teorik sorunlarına kafa yorup üreten ve çözüm gücü olmaya çalışan politik bir özne. Devrimci bir ozan ve şair; halkın içinde büyük bir güven oluşturan tam bir halk ve devrim emekçisi.

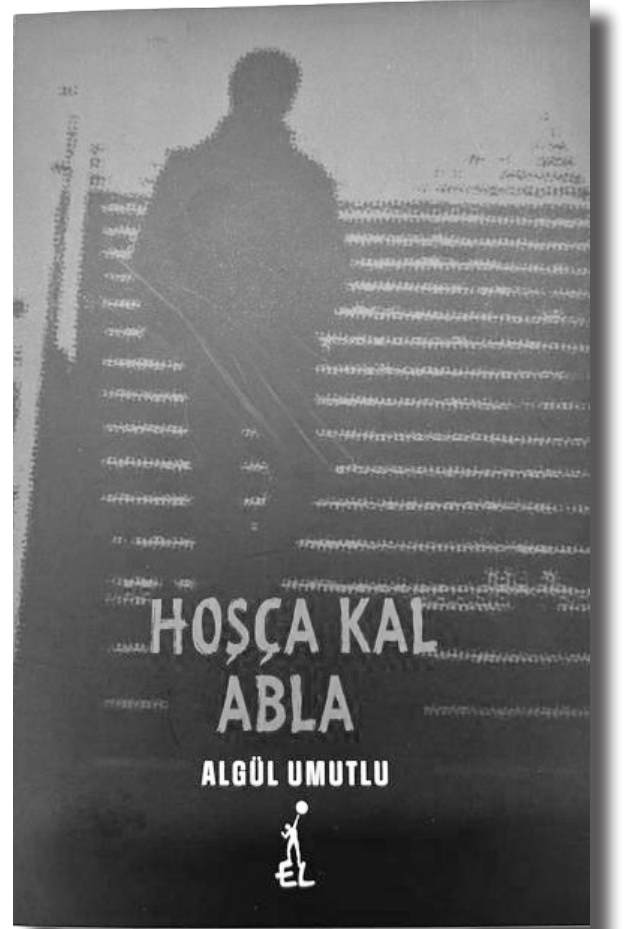
2. Genel Sekreter Süleyman Cihan’dan sonra İbrahim yoldaşın direniş ustalığının en parlak öğrencilerinden Hasan Hakkı yoldaş anlatan bu kitabı sadece Kaypakacıların değil, devrim için emek veren bütün devrimcilerin — bilhassa gençliğin — okuması gerekir.

Devrimci mücadelede verdiğimiz çaba ve emek ile bizden önceki devrimci–komünist kuşağın yarattığı değerler hem birbirinin kopmaz halkaları hem de bunun bir süreklilik olduğunun kanıtıdır. Tarihimiz bize ışık tutarken şunu da gösteriyor: Yoldaşlarımızın deneyimleri elimizde ve bilincimizde bir silah olarak öğrenilmeye ihtiyaç duyuyor.

Son olarak; kitabın yazarı Hasan Hakkı yoldaşın,

“Düşman zindanlarında yenilmez diye düşünme hiçbir zaman... Hatırla İbrahim’i, Mehmet Zeki’yi, Orhan’ı... Daha sınırsız, kurumadı Cihan’ımızın kanı... ve haykır sancağımızdaki o kızıl şiarı:

Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı!

Yani sana diyeceğim şu ki; sen olmasan da olur ama ben olmanı istiyorum, Gulasor.”

Dizeleriyle, yakalandığı haberini aldığı derin duygulara kapılıp seslendiği yoldaş, o dönemki nişanlısı Gulasor...

Gulasor, belki böylesi harika bir direniş anlattığı kitabı on yıllar önce yazmalıydı demek mümkün.

Bazen ölümlerimizin boynumuza ve ruhumuza miras bıraktıkları yükün ağırlığı, bazı şeyler için insanı güçsüzleştiriyor açık ki...

Bazen ve uzun zamanlar geçmeksizin anılar insanda kesin bir dokunulmazlık ve güçsüzlük duygusu yaratıyor; el kaleme gitmiyor.

Kırk sene sonra da olsa, kendisinde bu cesareti bularak bize Hasan Hakkı yoldaşın direnişini hakkıyla aktaran — bir bakıma aslında bu kitapla birlikte yoldaşına ve eski nişanlısına 40 sene sonra veda edebilen ve tarihsel borcunu ödeyen — yazara, yani Gulasor’a teşekkürler.

Not: Kitabın 2. baskısı, Hasan Hakkı yoldaşın işkence hücrelerindeki direnişine tanıklık eden 2 genç devrimcinin anlatımları da eklenerek Kasım başında çıkacak.

ASEAN ZİRVESİNDE EMPERYAL HESAPLAR

ASEAN Zirvesi, 2025 yılında Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'da gerçekleştirildi. Burjuva-feodal medyanın aktardığı haberlere göre zirve, "kapsayıcılık ve sürdürülebilirlik" temasıyla düzenlenmiş; bölgesel güvenlik, ekonomik dayanıklılık ve kapsayıcı büyüme gibi başlıkların ele alındığı bir toplantı olarak sunulmuştur. Ancak bu tür zirveler, gerçekte emperyalist-kapitalist sistemin bölgesel iş birlikleri aracılığıyla kendi çıkarlarını koruma ve genişletme mekanizmaları olarak okunmalıdır. ASEAN Zirvesi de bu bağlamda, özellikle ABD, AB ve Çin gibi başlıca emperyalist güçlerin bölgedeki çıkarlarını pekiştirmek ve Güneydoğu Asya'yı kapitalist düzenin bir bileşeni olarak yeniden konumlandırmak için bir platform işlevi görmüştür.

ASEAN, Vietnam direnişi karşısında "komünist gelişmeye karşı" bir cephe olarak 1967 yılında kurulduğunda, Güneydoğu Asya'nın ulusal burjuvazileri ve egemen sınıf temsilcileri tarafından "dış müdahalelere karşı" (Soğuk Savaş döneminde Sovyetler Birliği ve ABD) bir iş birliği aracı olarak görülmüştü. Ancak süreç içinde ASEAN, özellikle ABD ve Çin gibi büyük güçlerle ilişkilerini derinleştirerek, kendi halklarının çıkarlarını değil, emperyalist egemenlerin çıkarlarını koruyan bir örgüt haline gelmiştir. Bugün 650 milyondan fazla nüfusu ve 3 trilyon doları aşan GSYH'siyle ASEAN, emperyalist-kapitalist sistemin çıkarlarının yoğunlaştığı stratejik bir halka durumundadır. Bu bağlamda zirve, bölgesel iş birliğinin halkların yararına değil, kapitalist rekabetin sürdürülmesi lehine işlediğini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

ABD'NİN BÖLGEDEKİ STRATEJİK ÇIKARLARI VE TRUMP'IN ROLÜ

ABD Başkanı Donald Trump'ın zirveye katılımı, emperyalist güçlerin bölgedeki doğrudan müdahale ve hegemonya stratejisinin açık bir yansımasıdır. Burjuva medya, Trump'ın "nesiller boyu sürecek güçlü bir ortaklık" vaadini öne çıkarırken, bu söylem aslında emperyalistlerin bölgeyi kendi çıkarları doğrultusunda

kalıcı bir müttefik haline getirme çabasının ideolojik örtüsüdür. ABD ile Malezya arasındaki ticaret anlaşmaları, özellikle kritik mineraller ve nadir toprak elementleri üzerindeki iş birlikleri, emperyalist kapitalizmin teknolojik ve askerî üstünlüğü sağlamak için kaynak kontrolünü stratejik bir silah olarak kullandığını açık biçimde göstermektedir. ABD'nin 71 milyar dolarlık ticaret hacmi ve yarı iletken, uzay-havacılık, sıvılaştırılmış doğal gaz gibi yüksek teknoloji sektörlerinde imzalanan anlaşmalar, bölge halklarının değil uluslararası sermayenin hegemonik çıkarlarının pekiştirilmesine hizmet etmektedir. Bu koşullarda, kaynak zengini ancak kapitalist sistem içinde bağımlı konumda bulunan ASEAN üyesi devletler, nadir elementler üzerinden emperyalist pazarlara entegre edilmekte; emperyalist güçler ise bölgedeki kaynakları stratejik biçimde kontrol altına alma yönünde yoğun bir rekabet yürütmektedir.

Trump'ın zirvedeki rolü yalnızca sembolik bir liderlik gösterisi değildir. O, ABD emperyalizminin Güneydoğu Asya'daki stratejik çıkarlarını doğrudan temsil etmekte ve bölgesel devletleri kendi emperyalist eksenine yedeklemeye çalışmaktadır. Ticaret anlaşmalarının imzalanması, nadir elementler ve stratejik teknoloji anlaşmaları, ABD'nin bölgedeki ekonomik ve askerî üstünlüğünü sağlamlaştırma görevini yerine getirmektedir. Aynı zamanda Trump, Tayland-Kamboçya ateşkesi gibi diplomatik süreçleri, ABD'nin bölgedeki "arabulucu" ve "istikrar sağlayıcı" rolünü güçlendirmek için kullanmaktadır. Bu da emperyalist devletlerin kendi çıkarlarını halkların çıkarlarıymış gibi sunma stratejisinin tipik bir örneğidir.

TAYLAND-KAMBOÇYA ATEŞKESİ VE BÖLGESEL DİPLOMASİ

Tayland ve Kamboçya arasındaki sınır anlaşmazlıkları, Güneydoğu Asya'daki ulusal sınır sorunlarının ve bölgesel güç dengelerinin ne kadar kırılgan olduğunu göstermektedir. Temmuz 2025'teki çatışmalar, iki ülke arasındaki sınır hattında yaşanan yoğun gerilimin ve uzun süredir

devam eden toprak anlaşmazlıklarının bir sonucudur. 28 Mayıs'ta kısa süreli bir çatışmanın ardından, iki ülke orduları sorunun barışçıl yolla çözülmesi konusunda anlaşmıştı ancak yaklaşık iki ay sonra 24 Temmuz'da yeniden çıkan çatışmalarda iki ülkeden toplam 32 kişi hayatını kaybetmiş ve yüz binlerce kişi yerinden edilmiştir.

Zirvede imzalanan Tayland-Kamboçya ateşkesi, burjuva medya tarafından "barışçıl bir başarı" olarak sunulsa da gerçekte bu tür anlaşmalar, halkların sınıf çıkarlarını değil, emperyalistlerin ve hâkim sınıfların hegemonik ve ekonomik çıkarlarını koruma amacını taşır. Ateşkesle eş zamanlı olarak duyurulan ticaret ve kaynak anlaşmaları da, doğrudan ABD'nin ve barış görüşmelerini yönlendiren Malezya'nın bölgedeki nüfuzunu pekiştirme hedefinin bir parçasıdır. Bu tür "barış anlaşmaları", halkların güvenliğini ve refahını artırmaktan çok, emperyalist devletlerin kriz dönemlerinde bölgeyi istikrarlı bir sermaye alanı olarak elde tutmasını sağlamaya yöneliktir. Dolayısıyla Tayland ile Kamboçya arasındaki ateşkes, barışın değil, emperyalist çıkarların belirlediği bir düzenin tezahürü olarak değerlendirilmelidir.

ASEAN Zirvesi, emperyalist kutupların çelişki ve çekişmeleriyle dolu yapısı içinde gerçekleşmiştir. ABD, AB ve Çin gibi emperyalist güçler, bölgedeki devletleri kendi stratejik ve ekonomik çıkarları doğrultusunda hizalamaktadır. Bölgesel güvenlik, ekonomik dayanıklılık ve kapsayıcı büyüme gibi kavramlar, aslında kapitalist krizler karşısında bölge hâkim sınıfları ve emperyalistleri koruma araçlarıdır.

ASEAN Zirvesi, bölge halkları açısından bağımsızlık, kaynakların denetimi ve sosyal adalet taleplerinin bastırıldığı bir platform niteliğindedir. Ticaret anlaşmaları, nadir elementler üzerindeki denetim ve ateşkes gibi diplomatik süreçler, emperyalist güçlerin bölgedeki nüfuzunu pekiştirirken halkların sınıf çıkarlarını geri plana itmektedir. Bu nedenle Güneydoğu Asya halkları, em-

peryalist kapitalist çıkarların karşısında örgütlenmeli; ulusal ve sınıfsal bağımsızlık mücadelelerini güçlendirmelidir. Bu mücadele potansiyeli, derinleşen emperyalist kriz ve keskinleşen sınıf çelişkilerinin bir ürünü olarak ortaya çıkmakta; dolayısıyla örgütlenme ve bağımsızlık mücadelesini tarihsel bir zorunluluk haline getirmektedir.

Bu tarihsel zorunluluğun somut yansımaları, halihazırda Güneydoğu Asya'nın çeşitli ülkelerinde gözlemlenmektedir. Endonezya'da işçi sınıfının neoliberal emek yasalarına karşı sürdürdüğü grevler, Myanmar'da askerî cuntaya karşı gelişen halk direnişi ve Filipinler'de Maoistlerin yönlendirdiği köylü hareketlerinin toprak gaspına karşı yürüttüğü mücadeleler, emperyalist bağımlılığın yarattığı çelişkilerin ifadesidir. Bu mücadeleler, farklı biçimlerde gelişse de ortak bir zeminde, yani halkların özgürlük arayışında ve toplumsal adalet talebinde birleşmektedir. Dolayısıyla ASEAN'ın "bölgesel istikrar" söylemine karşı yükselen bu halk hareketleri, bölgedeki gerçek istikrarın ancak sömürü ilişkilerinin son bulmasıyla mümkün olacağını pratikte göstermektedir.

Sonuç olarak 47. ASEAN Zirvesi, burjuva medyanın sunduğu "barış ve kapsayıcılık" görüntüsünün ötesinde, emperyalist güçlerin bölgedeki hesaplarının bir aracına dönüştüğü, halkların bağımsızlık ve sınıfsal çıkarlarının geri plana itildiği bir toplantıdır. ASEAN'ın "istikrar" kavramı, bölge halklarının refahını ya da barışı değil, uluslararası sermayenin güvenliğini ifade eder. Bu "istikrar", halkların sömürüye dayalı düzene rıza göstermesi ve bağımsızlık taleplerinin bastırılması üzerine kuruludur. Nadir elementler üzerinden süren ekonomik rekabet, Tayland-Kamboçya ateşkesi gibi diplomatik süreçler ve ABD'nin doğrudan müdahalesi, bölgenin kapitalist sistem içindeki konumunu ve emperyalist kriz ekseninde yaşadığı baskıları gözler önüne sermektedir. Halkların kurtuluşu, ancak emperyalist kapitalist sistemin yıkılması ve bölgesel devrimci birliğin sağlanması ile mümkün olacaktır.

EMPERYALİST DENKLEMDE ÇOK DEĞİŞKENLİ BİR POLİNOM: KÜRT SORUNU

Kürt Ulusal Hareketi ile TC arasında müzakere süreci son aylarda yavaşlamış, PKK'nin aldığı tarihsel kararlara rağmen TC tarafından tatmin edici adımlar atılmaması ve "terörsüz Türkiye" retoriği eleştiri konusu olmuştur. Hal bu iken geçtiğimiz günlerde PKK'nin Türkiye'deki tüm güçlerini çekme kararı almasıyla, bu anlamda hiçbir tehdit unsuru olmayacağını somutlaştırmasıyla "süreç" kapsamında yeni ve önemli bir gelişme oldu. Bu gelişme, KCK önderlerinden Sabri Ok'un 26 Ekim'de Türkiye'den geri çekilen bir gerilla birliği ile birlikte yaptığı basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuruldu.

Açıklamada, geri çekilmenin "süreci ikinci aşamaya taşımak için" olduğunu vurgulayan Ok, özetle şunları ifade etti:

"Yaşanan yetersiz yaklaşımlara rağmen Önder Abdullah Öcalan ve Kürdistan Özgürlük Hareketi, Türkiye ve Kürtler üzerine gittikçe ağırlaşan tehlikeleri bertaraf edebilmek için gelecek yüzyılların özgür, demokratik ve kardeşçe yaşamının temellerini atabilmek için, Barış ve Demokratik Toplum sürecini ikinci bir aşamaya taşıyabilmek amacıyla ön açıcı yeni pratik adımlar atmaya çalışmaktadır. Bu doğrultuda, 12. Kongre Kararları temelinde planladığı Türkiye sınırları içinde çatışma riski oluşturan ve olası provokasyonlara açık olan Türkiye'deki tüm güçlerimizi Medya Savunma Alanlarına geri çekme işlemini Önder Abdullah Öcalan'ın da onayı temelinde gerçekleştirmekteyiz.

"Kuşkusuz attığımız bu adımların etki düzeyini pratik gösterecektir. Ancak attığımız bu pratik adımlar da PKK'nin

12. Kongre kararlarını uygulamadaki kararlılığı ve net tutumumuzu bir kez daha ortaya koymaktadır. Çok açık ki biz 12. Kongre Kararlarına bağlıyız ve uygulamakta kararlıyız. Ama bunların pratikleşmesi için de yine PKK 12. Kongresinin aldığı kararlar doğrultusunda sürecin gerektirdiği hukukî ve siyasî yaklaşımlar gecikmeden gösterilmelidir. Bu çerçevede PKK'ye özgü Geçiş Hukuku esas alınmalı, demokratik siyasete katılabilmek için gerekli özgürlük ve demokratik entegrasyon yasaları gecikmeden çıkarılmalıdır."

Açıklamanın ardından yine KCK önderlerinden Cemil Bayık da geri çekilme kararı hakkında bir dizi değerlendirmede bulundu. Bayık, kararı "...devletin özgürlük ve demokratik entegrasyon yasalarını bir an önce çıkarması gerekir. Öyle sadece silah bırakılmasını öngören politika ve yasayla bir yere varılamaz. Çağrıda belirtilen siyasî ve hukukî gerekliliklerin yerine getirilmesinden söz edilmesi bu nedenledir." sözleriyle olumladı, KUH'un taleplerini yineledi ve TC'nin "muğlak" tutumunu şu sözlerle eleştirdi:

"Bahçeli, Rêber Apo'nun açıklamalarını doğru bulduğunu, sorumluluklarını yerine getirdiğini söylüyor. 'PKK de kurucu önderi tamamlıyor' dedi. Sık sık süreci sahiplendiğini ortaya koyuyor. 'Terörü sonlandıracağız' diyor. Tayyip Erdoğan da zaman zaman süreci sahiplendiğini belirtiyor. Ancak Devlet Bahçeli de Tayyip Erdoğan da zaman zaman tehdit edici söylemlerde bulunuyorlar. İktidar sözcüleri ve bakanlar özellikle muğlak konuşuyorlar. Bazı olumlu cümleler kulsalsa da sorunu 'terör' sorunu ve silahların bırakılması olarak ele almak, tek

taraf ve doğru olmayan bir yaklaşımdır."

12. Kongre kararları kapsamında, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın onayıyla alınan geri çekilme kararı KUH tarafından süreçte ikinci aşamaya geçilebilmesi için "ön açıcı" bir adım olarak değerlendirilmektedir. Bu adımın Kürt ulusal sorununda önemli bir gelişme olduğu açıktır ancak çözümü noktasında ciddi sorunlar taşıyacağı da aşikâr. Hiç şüphe yok ki 12. Kongre kararları kapsamında atılan bu adım, PKK'nin uzlaşmacı çizgisiyle de çelişmektedir. Öyle ki öz yönetim dinamiklerine bağlı "öz savunma" teorisinin pratikte terk edildiği adımlardan birisi olmuştur geri çekilme kararı.

Açıklamada dikkat çeken bir diğer husus ise "PKK'ye özgü Geçiş Hukuku"nun esas alınması olmuştur. Söz konusu "Geçiş Hukuku", KUH'un "Barış ve Demokratik Toplum Süreci" olarak tarif ettiği sürece özgü geçici hukuki düzenlemeleri ifade etmektedir. Yani PKK'nin fesih ve silah bırakma kararlarının pratikte uygulanabilmesi için TC'den talep ettiği özel yasalardır. "Geçiş Hukuku" olarak adlandırılan özel yasal çerçevenin temel amacı, açıklamada da belirtildiği gibi "demokratik siyasete katılabilmek için gerekli özgürlük ve demokratik entegrasyon yasaları"nın gecikmeden yürürlüğe konulmasıdır. Peki bu beklentinin oluru nedir?

Kuşkusuz "entegrasyon" fikri Türk egemen sınıflarında da mevcuttur. Ancak niteliği KUH ve Kürt ulusu için özgür ve demokratik bir zemin sunmaya elverişli değildir. Kuruluş ilkeleri şovenizmle harmanlanmış faşist diktatörlüğün KUH'a ve Kürt ulusuna "özgür ve demokratik"

bir ortam sunması imkânsızdır. Zira birincisi, faşist devlet aygıtı, Türk egemen sınıflarının hayat sigortası niteliğindedir ve şovenist politikaların sirkülasyonu, ulusa dayalı sınıf egemenliğinin en önemli dayanağıdır. İkincisi, ulusa dayalı sınıf egemenliğine dayanan ulusal baskı politikaları yenilmeden, yine Türk egemen sınıfları yenilmeden Kürt ulusu ve çeşitli ulusal azınlıklardan Türkiye halkı için özgürlük ve demokrasiden bahsedilemez. Dolayısıyla özgürlük ve demokrasi isteminin demokratik halk devrimiyle kazanılması dışında sunulan tüm alternatifler kitlelere hayal satmaktan öteye gidemez. Türk egemen sınıflarının açıkça "terörsüz Türkiye" amacıyla yön verdiği, şovenizmi körüklediği bu süreçte KUH yöneticilerinin yer yer ulusal haklardan söz etmesine bile tahammül gösterilmezken, özgürlük ve demokratik entegrasyon yasaları yürürlüğe konulsa da bunların pratikte hükmü olmayan, gasbedilebilir yasalar olacağını şimdiden söylemek gerekir.

Bu taleplerin pratikte bir karşılığı olmamakla birlikte, PKK'nin geri çekilme kararı sürecin hızlandırılması için devleti adım atmaya çağıran bir etkiye sahiptir. Tabii sürecin hızlandırılması, ulusal demokratik hakların teslim edileceği, PKK kadrolarının ve savaşçıların ön görüldüğü gibi "topluma kazandırılacağı", demokratik siyasette söz hakkının tanınacağı anlamına gelmemektedir.

KUH'un tek taraflı adımlarına karşılık TC, üzerinde "terörsüz Türkiye" yazan önlüğü çıkarmamakta kararlıdır. Dahası, Rojava'nın kısmen tanınmasına, T. Kürdistanı'nda ise KUH'un savaş alanlarından tasfiye edilmesine kar-

şın TC, SDG'nin de tasfiye edilmesini amaçlamakta, Kürt ulusunu müzakere masalarında silahsızlandırarak yeni dönemin ruhuna uygun şekilde ilhak ve işgal olanaklarını aramaktadır.

Bayık, "Türk devleti ille de SDG silah bıraksın diyor. HTŞ'nin Alevilere ve Dürzilere yaptıkları ortadayken Kuzey-Doğu Suriye halklarına silah bırak demek kendinizi soykırım bıçağının altına yatırın demektir." yorumuyla haklı bir tespitte bulunuyor. Ne var ki soykırım tehdidi yalnızca Rojava için değil, Kürdistan'ın tüm parçaları için geçerli bir durumdur. Dolayısıyla Rojava'da silahların bırakılması ne kadar soykırıma razı olmak anlamına geliyorsa, T. Kürdistanı'nda da silahların bırakılması o kadar olası bir soykırıma razı olmak anlamına gelir.

Bölgesel ölçekte yaşanan değişimler KUH'u Türkiye'de ve Suriye'de farklı politikalar izlemeye zorlamıştır. PKK'nin feshi, silahlı mücadeleye son vermesi ve son olarak Türkiye'den çekilmesi, Rojava'daki kazanımların korunması ve meşruluk kazanması bağlamında açıklanabilir. Ancak Türkiye'deki süreçte emperyalistlerin kontrolünde PKK'ye dayatılan tasfiye, Suriye'deki süreci ilhak ve işgal için fırsata dönüştürmeye çalışan TC ve HTŞ tarafından SDG'ye de dayatılmaktadır. Bu çarpık ve tutarsız süreçte emperyalistler SDG ile askerî ilişkilerini sürdürseler de TC'nin bölgedeki stratejik uşaklığı ve önemi emperyalistlerden belli tavizler elde etmesine olanak sunmaktadır. Bu nedenle TC, bölgedeki çok bilinmeyenli denkleme bağlı olarak, Rojava'nın özerk statüsünün tanınmasının tamamen önüne geçemese de hiç değilse "entegrasyon" yasalarıyla garanti altına alınmış daha kontrol edilebilir bir bölgeye razıdır.

BAHÇELİ'NİN KIBRIS ÇIKIŞININ ANLAMI

TC'nin askerî işgali altındaki Kuzey Kıbrıs'ta 19 Ekim Pazar günü yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, muhalefetteki Cumhuriyetçi Türk Partisi'nin (CTP) adayı Tufan Erhürman'ın cumhurbaşkanı seçilmesi, Ersin Tatar'ı destekleyen Ankara açısından "beklenmedik" bir gelişme olarak yansıtıldı. Oysa yönlendirme içeren kamuoyu yoklamaları dışında, genel gidişat bu beklentinin temelsiz olduğunu gösteriyordu. Seçim süreci boyunca yeniden gündeme oturan Kıbrıs sorununda, CTP 1977'den bu yana resmî hedef olarak benimsediği "federasyon" tezini savunurken, Tatar/UBP (Ulusal Birlik Partisi) kiliği ise "iki

devletli çözüm" modelini öne çıkarak bilindik kutuplaşmayı derinleştirdi. CTP'nin, seçimleri kazanarak iktidara gelmesiyle birlikte Kıbrıs'ın federasyon çatısı altında birleşmesine dair tartışmalar işgalci TC'yi endişelendirmiş görünmektedir. Bununla birlikte Akdeniz'in yeniden dizayn edildiği bu süreçte Kıbrıs'taki şartların, gene emperyalizmin lehine olmak üzere normalleştirilmesi beklenen bir başka durumdur. Devlet Bahçeli, Kıbrıs sorununda federasyon talebinin yeniden gündeme gelmesine jet hızıyla yanıt vermiş ve "KKTC Parlamantosu'nun acilen toplanarak seçim sonuçlarını değerlendirip federasyona dönüşü kabul etmeyeceğini ilan etmesi" yönünde çağrıda bulunmuştur. Bu çağrı, içeriğinden çok refleksif bir tepki niteliği taşımasıyla dikkat çekti; süreci bulanıklaştırmaktan ve genel bir afallama yaratma çabasından öteye gitmeyen bir açıklama olarak kalmıştır. Bununla birlikte, "federasyon" tartışmasının ülke içinde yol açabileceği siyasal karmaşa ayrı bir endişe konusu olarak not edilmelidir.

Bahçeli bu sonucu yaratmak üzere daha ileri sözler de sarf etti. 21 Ekim'de MHP'nin grup toplantısında "KKTC'nin Türkiye'nin 82'inci ili olması gerektiğini" savundu. Yine 23 Ekim'de bir röportajda aynı görüşleri tekrarlayarak "Federasyon fikrini savunan bir adayın kazanmasıyla o küçücük federasyon kıvılcımının ateşe dönüşmemesi gerektiğini düşündüğüm için hemen açıklama yaptım." dedi. Bahçeli, Kıbrıs'ta meydana gelecek bir federasyon kıvılcımının Suriye'de yangına dönüşmesinden duyduğu kaygıyı şöyle açıklıyor: "KKTC'de federasyon, Suriye'deki federasyon amaçlayan güçleri de tetikler. Bu da Türkiye açısından kabul edilemez. Bu kapsamda baktığımızda en doğru kararın KKT-C'nin Türkiye'ye katılması olacaktır."

Suriye'de yaşayan Kürtler, Dürziler ve Aleviler iktidarın HTŞ'ye geçmesinde sonra karşılaştıkları katliamlar ve saldırılarla birlikte öz yönetim taleplerini daha güçlü savunmaya başlamışlardır. Bu durum, TC'nin bölgesel otoritesinin, ilhakçı ve işgalci politikalarının köküne kibrit suyu dökmek anlamına gelmektedir. Dolayısıyla Bahçeli'nin duyduğu kaygı yersiz değildir. Kıbrıs'ta patlak verecek bir otorite kaybı, dolaysız olarak Suriye'de de yankı bulacaktır. Zira bölgesel çapta yaşanmaya devam eden kapsamlı değişimler, aynı zamanda TC'nin ilhakçı, işgalci varlığını da doğru etkilemektedir. Bu nedenle TC'nin bölgedeki stratejik ve taktik politikaları, ilhakı ve işgali altında tuttuğu bölge-

lerde meydana gelebilecek olası bir başkaldırı durumunda tarih olma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Kabul edilemez olan, kıvılcımın yangına dönüşmesidir; çünkü kıvılcım, kaçınılmaz olarak, Türkiye ve T. Kürdistanı'na da sıçrayacaktır.

ROJAVA'DA NELER OLUYOR?

Egemenlerin kitlelerin eğilimlerinin ve taleplerinin karşısında durması, daha fazla ilhak ve işgal hırsıyla hareket ettiklerini ve gidişatın da bu yönde olduğunu göstermektedir. İlk fırsatta Kıbrıs'ı 82. il yapmak isteyen TC, SDG'nin ve Rojava'daki özerk oluşumun tasfiye edilmesini daha güçlü haykırmaktadır. Suriye'de SDG'nin Şam hükûmeti ile anlaşma sürecinde sağlanan ilerlemede son günlerde "olumlu" gelişmeler yaşandı. Müzakerenin getirisi olarak ateşkes ve saha koordinasyonu gibi adımlar atılmıştır ancak "entegrasyon"un uygulanması gecikmektedir. Bu gecikmenin başlıca nedeni, merkezî kontrolü önceleyen Şam'ın, SDG'nin koşulsuz şartsız "entegre olmasını", başka bir ifadeyle teslim olmasını, "bölünmez bütünlük" martavallarıyla Kürtlerin statü hakkından yoksun bırakılmasını istemesi olurken bir diğer neden ise SDG'nin Rojava'daki kazanımları korumak adına Şam hükûmetinin bu içi boş dayatmalarını kabul etmemesidir. SDG, güçlerinin "yeni Suriye ordusu"na katılmaya hazır olduğunu, ancak "SDG'nin kimliğini, mücadelesini ve fedakârlıklarını koruma" şartıyla katılacağını belirtmektedir. Ayrıca SDG'nin ekonomik pay taleplerinde ısrar etmesi, entegrasyonun uygulanmasını geciktiren bir başka nedendir.

SDG ile Şam arasındaki müzakerede ABD'nin arabulucu rolü süreci hızlarsa da TC'nin bu denklemden temkinli hali ve İsrail'in etkisi belirsizliği artırmaktadır. Öte yandan zaman zaman HTŞ'nin elini güçlendirmek için SDG'nin Şam'a bağlı hedeflere saldırdığı yönünde kurgulayıp yaydığı dezenformasyonlar gündemdedir. Bu olumsuzluklara rağmen müzakere ilerlemektedir. Geline aşamada hiç değilse belli soru işaretleri giderilmiş durumdadır. SDG'nin kısmi özerklik içeren talepleri kabul edilmektedir. Entegrasyonun hayata geçirilmesi halinde, mevcut anlaşma ve görüşmelere göre SDG ordu içinde 3 tümen, 3 tugay ve genelkurmayda yüzde 30 payla esaslı bir gücü temsil ederek "bağımsız bir blok" olacak ve Rojava'nın güvenliğinden ve özerk yönetime bağlı kurumların denetiminden sorumlu olmaya devam edecek. Bu, Rojava'nın entegrasyonunun tam

bir merkezîyetçi yapıya değil, adem-i merkezîyetçi bir yapıya dayalı olarak gerçekleşmesine olanak tanımaktadır.

Şam hükûmeti ile İsrail arasında devam eden uzlaşma süreci, yine ABD'nin arabuluculuğunda hız kazanmış durumda. Süreç 1974 Ayrılma Anlaşması'nın yeniden yapılandırılması, sınır güvenliği ve "de-eskalasyon paketi" ekseninde şekillenmektedir. Colani, yaptığı açıklamalarda İsrail ile "barış ve sükûnet" in hedeflendiğini vurgulamaktadır ancak Golan Tepeleri'nin iadesi gibi şartlar öne sürmektedir. İsrail ise bölgedeki stratejik noktalarda varlığını sürdürmeyi şart koşmaktadır. Görüşmelerin bir anlaşmaya bağlanması durumunda İsrail'in saldırılarını durdurması, Şam hükûmetinin ise ağır silahları sınırdan uzak tutması öngörülmektedir. Ne var ki ABD'nin Suriye üzerindeki yaptırımları kaldırmaması bu anlaşmanın önüne set çekebilir. Görüşmeler sürerken Golan Tepeleri'nin iadesi ve Filistin bağlantısı gibi konuların açıklığa kavuşmaması, ayrıca Colani'nin El-Kaide geçmişli içerdeki gerilimi ve muhalif seslerin artmasına sebep olmaktadır. Trump'ın Orta Doğu vizyonu ile uyumlu ilerleyen görüşmeler, Suriye'nin yeniden savaş alanına dönme ihtimalini ortadan kaldırmamaktadır.

Sonuç olarak, Suriye'de şekillenmeye başlayan idarî oluşum, emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin çıkarları ekseninde şekillenmektedir. Bu şekillenmenin Kürtler bakımından içerdiği gelişmeler ete kemiğe bürünmeye başlamıştır. Yukarıda bahsettiğimiz bu gelişmeler, kısmen de olsa hak kazanımları olarak görülmelidir. Ancak bu kısmi hakların Kürt halkının ulusal çıkarlarıyla ve kurtuluşçu eğilimiyle uyumlu bir niteliğe sahip olmadığını da belirtmek gerekir. Nihayetinde emperyalizmle ve bölge gericiliği ile uzlaşma içinde hareket eden KUH'un "kısmen" "hak" sahibi kılındığı unutulmamalıdır. Kısmi olarak verilen bu haklar kitlelerin anti faşist, anti emperyalist eğilimiyle uyumlu değildir ve emperyalistler ve bölge gericiliği tarafından her zaman gasbedilmeye açıktır. Ulusların barış içinde bir arada yaşaması, ezilen bir ulusun özgürleşmesi, emperyalistlerin arabuluculuğunda ezen ulus egemenleriyle müzakere ederek değil, ulusal hak eşitliği mücadelesiyle mümkündür. Dört parçası emperyalistler tarafından sömürülen, bölge gericiliği tarafından ilhak ve işgal edilen tüm Kürdistan coğrafyasının kurtuluşu ise yalnızca anti faşist, anti emperyalist mücadeleyi örgütlemekten geçmektedir.

MERKEZİYETÇİLİK ANLAYIŞIMIZDAN ÖĞRENELİM

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Komünistler hemen her adımı, her politikayı, her düşüncüyü “parti içi demokrasi yoluyla, yani tartışarak belirlemekten yanadırlar. Burada parti içi demokrasi inceleme sürecinin biçimi olarak görülmelidir. Olgular, olaylar, özneler ve hedefler bu süreçte farklı açılardan ortaya konur ve gelişen fikirler etrafında tartışmalar gerçekleşir. Merkezileşme bu incelemelerin sonucunda ulaşılan bilginin kararlaştırılmış halidir. Böylece karar, sürecin olabildiğince tüm öznelerinin bilgisine dayanmış olur. Merkezileşmenin bu özelliği komünist işleyiş bakımından olmazsa olmaz kabul edilir. Hatta faşist örgütlenmelerin temel bir özelliği olarak şefçilik bu tür bir incelemeyi ve ortaklaşmayı özel olarak yadsır; şefin “üstünlüğüne” dayanan bir “merkezîyetçiliği” hayata geçirir. Komünistlerin birliği olarak komünist örgütlenme ise tartışmayı öncelikle inceleme ve sonra da gerçekliğe uygun fikirlerin açığa çıkarılması olarak ele alır. Bu nedenle hiçbir esaslı adımı tartışmasız atmaz, olanak olduğu sürece tartışır ve ortak karar geliştirir. Bu, merkezîyetçiliğin aynı zamanda fikir üretme, kendini geliştirme ve öğrenme süreci olmasıdır.

Farklı örneklerle merkezîyetçiliğin bu özellik ve işlevini açıklamaya devam edelim.

Komünistlerin tarihindeki büyük olaylardan hareketle vereceğimiz örnekler var. Bu örnekler aynı zamanda tarihsel birikim bakımından da yararlı olacaktır. Komünistlerin tarihindeki ilk büyük “bölünme” olan Koordinasyon Komitesi (KK) hizbinin oluşumu ve kopuşu örgütlenmede merkezîyetçiliğin komünist bakış açısından yadsınmasının önemli örneklerinden biridir.

Komünist Birliğin kurucusu ve teorisini olarak önderin yakalanıp işkenceyle katledilmesinin ve önderlikte yer alan diğer yoldaşların da esasen esir düşmesinin ardından

komünistler bir kararla, bir örgütlenme politikasının sonucu olarak değil; ama pratik olarak “bölgesel dönem” denen bir sürece girmişler ve önlerindeki temel görev de kurucu ilkelerin ve genel çizginin etrafında “merkezileşmek” olmuştur. 1970’li yılların ikinci yarısında KK altında bu çalışmaların örgütlenmesi sırasında örgütleyici kadroların önemli bir kısmı genel siyasî çizginin yerine geçirmek üzere revizyonizmden etkilenmiş görüşlerle hareket etmeye başladılar. Bu, parti içi demokrasi yoluyla merkezileşme yöntemini yadsıyan, kendi görüşünü partinin görüşü yerine tartışmadan, bir oldu bitti yoluyla merkezileştirme anlayışıydı. Eğer Parti bütününde Genel Siyasî Çizginin doğrultusunda bir direniş olmasaydı Komünist Partisinin genel siyasî çizgisi bu yolla değiştirilmiş olacaktı. Bu bir tür darbecilikti. Bu yolla merkezileşmek anlayışı Genel Siyasî Çizginin, özgülde komünist çizginin açıktan tasfiyesi anlamına gelir. Komünist Partisi tarihinde KK hizbi olarak tanımlanmış bu tasfiyeci akım dünya ölçeğinde de benzer bir rolde hareket etmiştir. Özgülümüzde darbe yönteminin benimsenmiş olması güçlü bir komünist muhalefetin olmasından çok —bu da olmakla birlikte— bu akımın kolaycı ve kibirli bir karakter taşımasından ve özellikle de önderin belirlemelerinin revizyonist anlayışlara karşı çok güçlü bir muhalefet içermesindendi. Merkezileşmenin örgütsel zorunluluğu ile genel siyasî çizginin merkezileşmesi görevinin çakışması söz konusu akımın darbeci yola kolayca sevk olmasını sağladı. Komünist hareketin revizyonist sapmaya karşı dünya çapında geliştirdiği siyasî mücadele ülkemizde de vücut bulmuş ve bu küçük burjuva darbecilik komünist çizgiyi tasfiye edemeden kısa zaman-

da Parti dışında kalmıştır. Bu süreçte merkezîyetçiliğin tek başına örgütsel bütünleşme, tek merkezli hale gelme olmadığı bundan çok daha önemli olarak çoğunluk tarafından benimsenmiş çizgide, ama elbette olabildiğince doğru bir çizgide merkezileşmek olduğu gerçeği sınanmıştır.

Komünist partilerinde bu çok önemli, ilkesel konu birçok defa daha sınanmıştır. Hatta komünistlerin en önemli ve sıklıkla yaşadıkları problem budur. Bölünmeler, örgütsel dağınıklık, bölgeselcilğe sapma eğilimi vb. merkezîyetçiliğin ideolojik-politik çizgi üzerinde birleşmemekle ilgilidir. Komünistlerdeki bölünmelerin, kopmaların bir küçümseme unsuru hatta dalga konusu olması bu bakımdan ibretliktir. Çünkü bunlar genellikle merkezileşme anlayışını reddetmekten, bu anlamda komünist çizgiyi reddetmekten kaynaklıdır. Parti içi mücadeleyi sınıf mücadelesinin komünist saflardaki yansıması olarak kabul eden komünistler bu kopmalardan, bölünmelerden ötürü hayıflanmazlar; aksine bunları “arınma” olarak kavrarlar. Buna rağmen asıl sorunun önderlik yetmezliği olduğuna inanırlar. Her türden burjuva anlayışın ideolojik-politik merkezîyetçiliğe tahammül edememesi olgunun bir tarafyken asıl taraf komünist çizginin gerçekleştirilmesindeki başarısızlıktır. Bu başarısızlık bölünmelere de zemin hazırlar. Bunun “çözülemeyen” sorun oluşu temelde önderlik sorunun yoğunluğuna işaret eder. Çoğunluğu belli bir çizgide birleşmesi kaçınılmaz olarak bir önderlik yeteneğidir.

Bunun bir başka önemli örneği merkezin yanlış bir çizgiye savrulmasıyla merkezîyetçilikte 1980’lerin ikinci yarısında yaşanan sorunlardır. Nihayetinde “Komün” olarak ayrışan revizyonist çizginin oluşumu 1970’li yıllardaki savruluşa dayanır. Bu dönemin yanlış ya da çizgi dışı fikirleri hem yeterince mücadele edilememesi hem de devrimci fikrin sürekli üretilmesi ve geliştirilmesi sorumluluğundaki yetersizliklerin sonucunda merkezî düzeyde savunulmaya başlandı. Bu kez Genel Siyasî Çizgi, merkez tarafından adım adım terk edilerek tasfiye edilmeye çalışılmıştır. Burada da “taban”, bir öncekinde kadrolara verilen tepkiyi bu kez merkeze karşı verdi. Merkezin savruluşu burada merkezîyetçilik konusundaki iki temel noktayı anlamamızı sağlar. Çünkü merkezin kararlarından ileri gelen merkezîyetçilik ile Genel Siyasî Çizgiden ileri gelen merkezîyetçilik burada belirgin biçimde görülür. Merkezin kendisi Genel Siyasî Çizgiden

koptuğunda merkezîyetçilik de iki biçim alır. Biri merkezin kararlarından ileri gelen merkezîyetçilik biçimi ve diğeri Genel Siyasî Çizgiden ileri gelen merkezîyetçilik. Bu gibi özel durumlarda “merkezîyetçiliği” nasıl kavrayacağımız ve işleteceğimiz hassasiyet gerektirir. İlke düzeyinde şu söylenebilir: Genel Siyasî Çizginin savunulması temelindeki merkezîyetçilik esas olmalıdır; buna uygun olarak merkezin Genel Siyasî Çizgiye karşı geliştirdiği merkezîyetçilikle mücadele “parti içi demokrasinin” konusu olmalı ve Genel Siyasî Çizgiyi tasfiye etmekte olan merkez olabildiğince parti içi demokrasi yoluyla alt etmek gerekir.

Son örneğimiz komünist partilerinin bir parçası oldukları geniş birliklerdeki merkezîyetçilik biçimidir.

Bu birliklerde de merkezîyetçilik olmalıdır; fakat bu her zaman somut olarak belirlenmelidir. Örneğin çoğunluğun mu oy birliğinin mi kararlarda belirleyici olduğu önceden netleşmelidir. Hatta bu bazı konular için çoğunluk bazı konular için oy birliği biçiminde belirlenebilir. İkinci biçim her üyenin “veto” hakkına sahip olması ya da karardan muaf kalabilmesi durumudur. Konuya göre biçim ayrışmalarında üyenin benimsediği ilkeleri tartışma konusu yaptırmaması anlayışı vardır. Geniş birlikler komünist birlikler gibi özel birliklere göre daha gevşek örgütlenmelerdir; çok farklı görüşten insanların, hareketlerin üyesi olabilecekleri bu birliklerde üyeler kendileri için “tartışılmaz” olan konuları ortaya koyar ve bu konularda “aykırı” kararlara katılmayacaklarını açıklarlar. Katılmama ya ilgili konularda “karar alınmaması” yani “veto hali” geçerli olur ya da üyenin “kararın uygulanmasından muaf olma hali” geçerli olur. Böylece merkezîyetçilik sınırlı bir biçimde gerçekleşir.

Özetle merkezîyetçilik konusu özde tasfiyecilik konusudur. Tüm tasfiye hareketleri merkezîyetçiliğin bir biçimde “farklı” ele alınmasından kaynaklanır. Komünist partilerinde “tasfiyecilik” tanımının somut karşılığı daima komünist çizginin yerine komünist olmayan çizginin ikame edilmesidir. Bunun örneğin darbe yoluyla gerçekleşmesi darbeci biçimdir. Tasfiyeciliğin darbeci olmayan yolu ise komünist olmayan çizgiyi parti için demokrasiyle merkezileştirmektir. Her iki durumda da merkezîyetçiliğin önemi açığa çıkıyor. Bu konu disiplin ve güven kadar belirleyici önemdedir. Tarihsel birikimimiz incelenerek bu konuda tecrübe geliştirmek bir öğrenme biçimi olarak zorunludur.

ABD-ÇİN GÖRÜŞMESİ: GÜMRÜKTE UZLAŞMA, CEPHEDE REKABET

Trump-Şi görüşmesi 30 Ekim 2025'te Güney Kore'nin Busan kentinde gerçekleştirildi. Görüşme kapitalist sistemin dünya çapında derinleşen çok katmanlı krizinin yarattığı çelişkilerin gölgesinde gerçekleşti. Zirvede gündeme gelen "gümrük vergilerinde düşüş" ve "nadir elementlerde iş birliği" başlıkları, yüzeyde ekonomik bir yumuşama görüntüsü verse de emperyalist rekabetin ihtiyaç duyduğu geçici soluklanma hamlelerinden başka bir şey değildir. Trump, görüşmenin ardından ABD'nin Çin mallarına uyguladığı ortalama tarifeyi yüzde 57'den yüzde 47'ye düşürdüğünü açıkladı. "Fentanil ilişkili" ürünlerde yüzde 20 olan oran yüzde 10'a indirildi. Çin ise nadir element ihracatına ilişkin kısıtlamaları bir yıl süreyle askıya alma sözü verdi ve ABD'den tarım ürünleri alımını özellikle soya fasulyesi ithalatını artıracığını duyurdu. Her iki taraf da bu gelişmeyi "karşılıklı kazanım" olarak sunmaya çalıştı.

Oysa bu tablo, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizinin üzerini örten diplomatik makyajdan ibarettir. Bu tür anlaşmalar bir uzlaşma değil, emperyalist güçler arasındaki rekabetin mevzilerinden birisidir. ABD'nin bu görüşmede attığı geri adım, yalnızca dış politik bir manevra değil; derinleşen iç çelişkilerinin, sistemin kendi içinde biriken basıncın da dış politikaya yansımasıdır.

ABD'DE DERİNLEŞEN ÇELİŞKİLER, KRİZİN İÇTEN BÜYÜYEN BELİRTİLERİ

ABD, uzun süredir görülmemiş düzeyde artan bir toplumsal ve ekonomik krize doğru sürüklenmektedir. 2025 itibarıyla ülkenin toplam hane borcu 18,9 trilyon doları aşmış, tüketici düzeyindeki borçluluk tarihsel rekorlar düzeyine ulaşmıştır. Faiz oranlarının yüksekliği orta sınıfın hızla erimesine, geniş işçi kesimlerinin borç sarmalına girmesine neden olmaktadır. Sanayi üretimi, özellikle otomotiv, elektronik ve çelik sektörlerinde ciddi bir yavaşlama görülmekte; birçok eyalette üretim tesisleri ya küçülmekte ya da kapanmaktadır. Bu tablo, "off-shore üretim" ile dışarı taşınan imalatın bedelinin, bugün ABD işçi sınıfı ve halk tarafından ödenmesi anlamına geliyor. Yarı

sömürgelere ihraç edilen sermaye ile kazanılan artı değer ve gene bu ülkelerden talan yoluyla gerçekleştirilen servet transferinden kendi ülkelerindeki işçi ve emekçi kitlelere "sosyal devlet" şemsiyesi altında pay ödeyen emperyalistler krizin derinleşmesi ile hem bu payı kesmeye çalışmakta hem de içeride daralan üretim nedeniyle işsizliğin artmasına neden olmaktadır.

Trump yönetimi bu krizi, "Yurtsever Ekonomi" ve "ulus içi üretimi canlandırma" söylemleriyle yönetmeye çalıştı. Ancak, artan maliyetler, işçi ücretlerinin bastırılması ve otomasyonun yaygınlaşması, kapitalizmin yeniden üretimini zorlaştırıyor. 2024 sonrasında grev hareketlerinde gözle görülür bir artış yaşandı. Otomotiv işçileri sendikaları, sağlık emekçileri ve lojistik sektöründeki emekçilerin hareketliliği, emperyalist sistemin bu güçlü halkasında büyük bir basınç yaratıyor. Bu hareketlerin siyasî düzleme yansımaları, egemen klik ile emekçiler arasındaki mücadelenin keskinleşmeye başlaması olarak okunabilir.

Siyasî alanda da benzer bir tıkanma yaşanıyor. İkinci kez gelen Trump iktidarı ile otoriterleşme eğilimi, Kongre'deki kutuplaşma, federal kurumların içindeki güç mücadeleleri ve yargı bağımsızlığının fiilen zayıflaması, burjuva diktatörlüğünün "demokrasi meyvesinin" içten çürümesinin göstergeleri olarak halk kitlelerinde hoşnutsuzlukları derinleştirmektedir. ABD egemen sınıfı kendi kurumları üzerinden istikrar üretme konusunda sancılar yaşamaya başlamıştır. Sermaye grupları arasında da derin çatlaklar belirginleşmektedir. Finansal sermaye, teknoloji devleri ve enerji tekelleri arasında çıkar çatışmaları giderek büyümektedir. Wall Street, üretim kapitalizmine değil, spekülasyon ve borçlanma mekanizmalarına yaslanmış durumdadır. Bu, Marks'ın "fiktif sermaye" dediği yapının, üretimden kopuk, ama kâr oranlarını şişiren sanal bir ekonominin tipik örneğidir.

ABD'nin içsel krizinin bir başka boyutu da toplumsal parçalanmadır. Etnik, sınıfsal ve bölgesel eşitsizlikler derinleşmekte; sosyal(!) devletin çözülmesi, sağlık ve eğitim alanlarında erişim sorunları, krizi derinleştirmektedir. 2025 itibarıyla

ABD'de nüfusun yaklaşık yüzde 40'ı sağlık sigortası konusunda belirsizlik yaşamaktadır. Genç kuşakların yüzde 60'ı konut sahibi olma şansını kaybetmiş durumdadır. Bu tablo, ABD emperyalizminin "refah toplumu" mitinin bir balon olduğunu göstermektedir.

İşte Trump'ın Busan'da attığı "geri adım", bu çok yönlü çöküşün dış politikadaki yansımasıdır. ABD, içerideki ekonomik ve toplumsal basıncı azaltabilmek için dışarıda tansiyonu düşürmek zorunda kalmıştır. Gümrük vergilerinde indirim giderek, kısa vadede ithal girdileri ucuzlatarak üretim maliyetlerini azaltmayı hedefliyor. Ancak bu bir "çözüm" değil, sermayeye zaman kazandırma girişimidir. ABD emperyalizmi, çelişkinin odağını Pasifik'e kaydırma siyasetinde ekonomik saldırganlığın dozunu düşürmüş gözükse de bölgede yaptığı bir dizi görüşme yoğunlaşmayı buraya daha fazla kaydıracağına işaret etmektedir. Bu bağlamda hedefin ise Çin'i zayıf düşürme ve kuşatmayı içerdiği söylenmelidir. Emperyalist-kapitalizmin krizi, sermayenin üretici güçlerle olan çelişkisinden doğduğu için böyle taktiksel adımlar yalnızca çöküş sürecini erteleyebilir.

ÇİN'İN HAMLELERİ: REKABETİN YENİ BİÇİMLERİ

Bu tablo karşısında Çin'in konumu, farklı bir türden çelişkiyi temsil etmektedir. Çin bugün klasik anlamda bir "dengeleyici güç" değil; kendi çıkarlarını önceleyen, yüzünde hâlâ komünist bir maskeyle hareket eden, sosyal emperyalist bir aktör olarak adım adım emperyalist hegemonya mücadelesindeki yerini güçlendirmeye çalışmaktadır. "Barışçıl yükseliş" söylemi, emperyalist rekabetin yeni biçimini gizleyen bir perde işlevi görmektedir. Devlet kapitalizmine dayalı üretim modeli ve ulusal planlama maskesi altında tekeli sermayenin küresel yayılmasını sürdürmektedir. Afrika, Latin Amerika ve Güneydoğu Asya'daki yatırımları güçlendirmeye çalışarak, sanayi bağımlılığı ve borç ilişkileri yaratarak hegemonik gücünü tesis etmeye çalışmaktadır. Busan görüşmesinde Çin'in nadir element ihracatını "bir yıl askıya alma" kararı, barış jesti değil; emperyalist pazarlık stratejisinin parçasıdır. Çin, elindeki

stratejik maden gücünü kullanarak, ABD'nin teknolojik tedarik zincirini zayıf noktadan yakalamayı hedeflemektedir. Çin yine doların rezerv para gücünü düşürmeye dair konumlanışında ısrarcılığını sürdürmektedir. ABD'nin iç çelişkilerinin yoğunlaşmasıyla Çin'in sosyal emperyalist stratejisinin kesiştiği bu dönemeç, emperyalist-kapitalist dünya ekonomisinin yeni bir bölünme evresine girdiğini göstermektedir. Asya-Pasifik hattı, bu rekabetin merkez üssü haline gelmiştir. ABD, Japonya-Güney Kore ve Avustralya üzerinden kurduğu askeri-politik ağlarla Çin'in çevrenmesini hedeflerken; Çin, Kuşak-Yol Girişimi aracılığıyla bölgesel pazarları entegre edip, sermayesini Asya ve Afrika'ya yayma stratejisini sürdürmektedir. Bu, yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda askeri ve politik bir rekabet biçimidir. Busan'daki geçici uzlaşma, işte bu büyük çelişkinin bir "nefes molası"dır.

KRİZ DERİNLEŞİYOR, MÜCADELE KAÇINILMAZ

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi Çin'in ve ABD'nin hamleleriyle çözülemez. Çünkü sorun, üretim ilişkilerinin doğasında yatmaktadır. Üretici güçlerin gelişimi ile özel mülkiyetin dar kalıpları arasındaki çelişki gün geçtikçe derinleşmektedir. Emperyalist güçler bu çelişkiyi bugün açısından savaş kışkırtıcılığı, yaptırım ve diplomasi yoluyla yönetmeye çalışmaktadır ancak her seferinde fatura emekçi sınıflara kesilmektedir.

Dolayısıyla Busan görüşmesi, emperyalist-kapitalist sistemin krizini çözmekten ziyade, onu yönetmeye dönük geçici bir manevradır. Nadir elementler ya da gümrük vergileri, sistemin temel sorunlarını gizleyemez. ABD'nin iç çelişkileri derinleşmeye, Çin sosyal emperyalizminin hamleleri sertleşmeye devam edecektir. Bu süreçte, emperyalist rekabetin bedelini yine dünya emekçileri ödeyecektir. Gerçek çözüm, kapitalist krizleri yöneten değil, onları ortadan kaldıracak bir toplumsal düzenin kurulmasındadır. Proletaryanın enternasyonal mücadelesi, bu çelişkiler içinde tek çıkış yoludur. Busan'da el sıkışan iki liderin ardında, emperyalist-kapitalizmin çürümüş yapısının gölgesi durmaktadır. O gölge, sistemin kendi sonunu da içinde taşımaktadır.

Enternasyonal Komünist Birlik: C

Hindistan'daki Halk Savaşı M

“Devrimci bir ordu gereklidir; çünkü büyük tarihsel meseleler yalnızca kuvvetle çözülebilir ve modern mücadelede kuvvetin örgütlenmesi, askerî örgütlenmeyi ifade eder.” (Lenin)

“Emperyalizm çağındaki sınıf mücadelesinin deneyimi bize şunu öğretmiştir: İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, silahlanmış burjuvazi ve toprak ağalarını ancak silahın gücüyle yenebilirler; bu anlamda, bütün dünyanın ancak silahlarla dönüştürülebileceğini söyleyebiliriz.” (Mao Zedong)

Yoldaşların da bildiği gibi, Hindistan Komünist Partisi (Maoist), Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu ile Parti önderliğindeki Devrimci Kitle Örgütleri ve Devrimci Halk Komiteleri, şu anda “Kagar” adı verilen kuşatma ve yok etme operasyonunu boşa çıkarmak amacıyla bir karşı kampanya geliştirmeye uğraşiyor. Bu kahramanca girişim, haklı olarak Uluslararası Komünist Hareketin tamamının ilgi odağıdır ve kimse buna kayıtsız kalamaz. Daha önce de belirttiğimiz gibi: Bugün, dünyadaki komünistler için HKP (Maoist), Uluslararası Komünist Hareket’te buğdayı samandan ayıran üç büyük kırmızı bayrağı temsil etmektedir:

- Marksizm-Leninizm-Maoizm’in revizyonizme karşı savunusu.
- Halk Savaşı yolu ile barış anlaşmaları, uzlaşma ve teslimiyet yoluna karşı mücadele.
- Yeni Demokratik Devrim’in bayrağı; emperyalistlere bağımlı yarı feodal ülkelerde köylüyü anti emperyalist mücadelenin temeli olarak görmek ve bunun aksini iddia edenlere karşı durmak. (HKP (Maoist)’in görkemli kuruluşunun 20. yıl dönümünü kutlayalım ve bu bayrağı yükseklerde tutalım, EKB, Eylül 2024)

Bugün biz, Enternasyonal Komünist Birlik (EKB) olarak bu tutumu yeniden teyit ediyor ve bunu başlangıç noktası olarak alarak, mevcut durumla ilgili tutumumuzu ilan ediyoruz.

Kitleler ayaklandığında, eski düzenin çöküşü hızlanır.

Endonezya’da başlayıp Nepal, Filipinler, Peru, Madagaskar ve Fas’ı sallayan ve hâlen daha da güçlenerek devam eden, ezilen uluslardaki yeni nesil isyancı gençlerin öncülüğünde gerçekleşen son halk ayaklanmaları dalgası, kitlelerin gücünün muazzam bir tezahürüdür — kitleler ayağa kalktığında yeryüzü sarsılır, gökler gürler ve eski düzen çöker. ABD emperyalizmine ve İsrail katillerine karşı sarsılmaz ulusal direnişinde Filistin halkının derinden ilham verici kahramanlığıyla beslenen, ezen uluslarda büyüyen ve giderek daha mücadeleciler hale gelen anti emperyalist hareket, kendini dünyanın hâkimi ilan edenlerin kalelerinde yaşayan proletaryanın derin uykusundan uyandığını ve yenilenen gücüyle kendi şanlı geleceklerine layık olduğunu kanıtladığını göstermektedir. Bu en son dönemde, Ekvador (devam eden grevler) ve Fransa (Eylül ayındaki mücadeleler) proletarya ve halkların mücadeleleri, aralarındaki belirgin farklara rağmen, öne çıkmaktadır; çünkü bu hareketler, en geniş ve en derin kitlelerin belirleyici alan ve kesimlerinde komünistlerin önemli etkisinin olduğu ve çok daha az kendiliğinden karakter taşıyan hareketlerdir. Dünya barış içinde değildir, hiç olmadı; ancak büyük kitle mücadeleleriyle giderek daha fazla çalkalanmakta ve bu mücadeleler, yeni şafakların habercileri olarak, devrimin hâlâ en temel eğilim olduğunu bir kez daha doğrulamaktadır. Dünyadaki dengesiz gelişim içinde devrimci durum güçlü bir biçimde kendini göstermektedir.

Bütün kapitalist sistem, en son ve nihai aşaması olan emperyalizm, genel bir kriz içindedir ve bu kriz giderek hızlanmaktadır. Emperyalistlerin savaş kışkırtıcılığı, özellikle ABD emperyalizminin kendi gerilemesini durdurma çabaları ve kaybettiği konumları yeniden kazanma arzusu nedeniyle tetiklenmekte, bu durum ise emperyalist devletlerin militarizasyonunda muazzam bir artışa yol açmaktadır. Tüm alanlarda gericilik, faşizme doğru artan eğilim ve kitlelerin çalışma ve yaşam koşullarında on yıllardır görülmemiş ölçüde büyük bir bozulma, tüm dünyada gerçeklik olarak karşımızdadır. En korkunç lüksün mevcut olduğu bir dünyada, 673 milyon insan yetersiz beslenmekte ve 2,6 milyar

kişi insan onuruna uygun beslenmeyi karşılayamamaktadır.

En kritik durum, bürokratik kapitalizmin krizi, emperyalizm kurumlarının dayatmaları ve kaba saldırganlıkla katlanarak arttığı ezilen uluslardadır; Karayipler’deki (Venezuela, Kolombiya, Haiti vb.) durumda olduğu gibi ABD emperyalizmi, devletlerin egemenliğiyle ilgili var olmuş tüm yasaları açıkça ihlal etmektedir. Pazarlar ve hammadde, “etki alanları”, sömürgeler ve yarı sömürgeler üzerindeki kontrol için emperyalistler arasındaki mücadele, işte bu, emperyalistler arasındaki çelişkiyi oluşturur. Bu çelişki keskinleştğinde, emperyalistler “kendini” sömürgelerine ve yarı sömürgelerine daha sıkı hâkim olmak, rakiplerini dışlamak, süngülerle düzeni sağlamak ve uşaklarının tam sadakatini dayatmak zorundadır; bu durum aynı zamanda emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişkiyi de keskinleştirir.

Mevcut dünya durumunda üç temel çelişki vardır: burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki, emperyalistler arasındaki çelişki (emperyalistler arası çelişki) ve emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişki. Başlıca çelişki, emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişkidir. Bu çelişki belirleyici ve öncü rol oynamaktadır; bu, kesin bir şekilde kavranmalıdır ve ardından, Başkan Mao’nun dediği gibi, analiz etmemiz gereken tüm diğer sorunlar “kolayca çözülebilir.”

Ezilen uluslar ve halkların ulusal kurtuluş hareketinin giderek artan gelişimi, onun Uluslararası Proletarya Hareketi ile birleşme gerekliliğini gözler

önüne sermektedir. Başka bir deyişle, bu durum, emperyalizm ve gericiliğe karşı dünya çapındaki mücadelenin yalnızca Marksizm-Leninizm-Maoizm tarafından yönlendirilmesi gerektiğini ifade etmektedir; bu da revizyonizm ve oportünizme karşı kapsamlı bir mücadelenin şart olduğunu gerektirir. Bu, komünist partilerin görevidir ve bu, onların mücadelede ön safalarda yer alarak, silahı kuşanıp Halk Savaşını geliştirerek, devrim ile karşı devrim arasındaki acımasız çatışmanın ortasında güçlü bir Anti Emperyalist Cephe inşa etmelerini gerektirir. Biz Maoistler çok iyi biliriz ki Halk Ordusu olmayan bir halkın hiçbir şeyi yoktur.

ENTERNASYONAL
KOMÜNİST BİRLİK

Ezilen uluslardaki silahlı proletarya öncüleri ve Halk Savaşlarına önderlik eden komünist partiler, bu durumda emperyalizme karşı mücadelenin gelişimi ve Proleter Dünya Devriminin gelişimi ile gelecekteki zaferi için kritik bir rol oynamaktadır. Bu partiler, ezilen ve sömürülenlerin giderek büyüyen ordusunun öncü birliklerini oluştururlar; gökleri fırtınayla ele geçirenler yolu gösterenlerdir. Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde proleter hareketin ulusal kurtuluş hareketiyle birleşmesinin canlı örnekleridir. Bu

Gericilik Yenilmeye Mahkûmdur, Mutlaka Zafere Ulaşacaktır!

anlamda Maoistlerin önderlik ettiği Halk Savaşlarının önemi, ulusal etkilerinin çok ötesine geçmektedir; bunlar, tüm dünyada komünizmin zaferi için verilen mücadelede belirleyici öneme sahiptir. Bunu yalnızca biz bilmiyoruz; düşman, kendini “devrimci komünist” ilan edenlerin birçoğundan çok daha iyi biliyor. Buna uygun olarak emperyalistler ve gericiler, özellikle hâlâ karşı devrimin dünya jandarması rolünü üstlenen ABD emperyalizmi, Halk Savaşlarını kan ve ateşle bastırmak için büyük çabalar sarf etmektedir.

Revizyonizm ve oportünizm, sömür-
renlerin sefil hizmetkârları olarak

Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı için olan arzularına karşı durmaları ya da Filistin’de Ulusal Direniş Cephesi’nin bir kesimini diğerine karşı koyarak anti emperyalist hareketi bölmeyi başardıkları durumlar gibi.

Şu anda Hindistan’daki yoldaşlarımızın sürdürmekte olduğu destansı mücadeleyi, devrim ile karşı devrim arasındaki genel tarihsel ve politik bağlamda değerlendirmek gerekir.

Kagar Operasyonu başarısız olacak, HKP (Maoist) galip gelecektir.

“Kagar Operasyonu”, ABD emperyalizmi tarafından geliştirilen sözde “Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi” (DYSS) stratejisinin katı bir şekilde uygulanması olarak sürdürülmektedir. Özellikle, Kagar Operasyonunda ABD emperyalistlerinin Peru’daki Halk Savaşına karşı edindiği derslerin uygulandığı açıkça görülmektedir. Bu, uygulamada bir itiraf niteliğindedir; emperyalistler ve gericiler, Hindistan’daki Halk Savaşına ne kadar tehlikeli gördüklerini ortaya koymaktadır. Düşmanın öfkeli ve kanlı kampanyası, devrimci hareketin gücünden duydukları

ve “Özel Kuvvetler” yarı askerî ve polis güçlerinin ana yığınını yönetmektedir. Daha önce nispeten serbest hareket edebilen demokratik örgütlere karşı işkence, tecavüz ve insan kaçırma/kaybetme ile yürütülen sert zulüm, Partinin yeniden iletişim zincirlerini susturmayı ve beyaz terörün hâkim olduğu bir sosyal iklim yaratmayı hedeflemektedir. “Güvenli köyler” sistemi (aslında Toplama Kampları) ve “İleri Operasyon Üsleri” kullanılması, “kap-samlı/yaygın güvenlik tedbirleri”nin merkezine yerleştirilen askerî üslerle birlikte uygulanmaktadır. “Sivil Eylem Programları” ve “dostane polislik” uygulamalarının kullanılması, yoksulluklarından yararlanarak kitleleri satın almaya çalışmak amacıyla mal dağıtımı yapılması, psikolojik savaşın bir parçası olarak her uzak köye ulaşmayı hedefleyen dezenformasyon kampanyaları (örneğin CRPF’nin Bastar’da on binlerce radyo dağıtması), toprak ağalarının tetikçilerini, hainleri ve zorla seferber edilen kitleleri karşı devrimci milislere (örneğin “İl Rezerv Muhafızları”) katma politikası, yani kitlelerin kitlelerle savaşmasını sağlama, hainler ve döne-
ler için kapsamlı programlar; “pişman olanlara” af ve ekonomik “tazminat” verilerek onları “ana akıma katılmaya teşvik etme” uygulamaları... Merkezî bir medya denetimi uygulanmakta; kendi kayıplarını gizlerken “başarıları” abartmakta, dönek kadroların ve “kitle teslimiyetlerinin” görüntüleri yoğun şekilde haberleştirilmektedir ki bu görüntüler çoğu zaman “sahnelenmiştir.” Bugün Hindistan’da yaşanan tüm bu gelişmeler, 1990’ların başında ABD emperyalizminin Peru’da uyguladıklarına çok benzemektedir. Hindistan’daki yoldaşların belirttiği gibi: “Hindistan’daki anti gerilla programları, doğrudan emperyalist güçler, özellikle ABD emperyalistleri tarafından yönlendirilmektedir. Ulusal Karşı Terörizm Merkezi’nin (NCTC) kuruluşunda ve devam eden Kagaar Operasyonu’nda ABD emperyalistlerinin rolü belirleyicidir.”

ABD emperyalistleri ve onların Hindistan’daki “uşakları” uzun vadeli bir planı izlemektedir. Onlar rastgele hareket etmezler. HKP (Maoist)’i uzun süre boyunca incelemişlerdir ve bilmekteler ki Komünist Partiye ciddi darbeler

yalnızca ona sızmayı başardıklarında ve/veya saflarında iş birlikçiler edindiklerinde vurulabilir. Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisinin bir parçası, isyancı güçleri bölmeye çalışmaktır ve bunun için gerici güçler, iç yaşamlarına aktif olarak müdahale etmeye çalışır. Özellikle önemli liderler suikasta uğrar veya gözaltına alınır ve bilinen sağcılar hayatta bırakılır. Genel Sekreter yoldaş Basavaraj, Halk Savaşının zafere kadar sürdürülmesi uğruna canını feda etmiştir. Düşmanın saldırısına karşı son nefesine kadar gösterdiği kahramanca direnişi, teslim olmayı reddeden 20’den fazla önder kadro ile birlikte, Partiyi yönetme ve Halk Savaşına rehberlik etme görevini bilen bir komünistin güçlü bir örneğini teşkil etmektedir. Oysa “Sonu”, teslimiyeti vaaz etmeye devam etmektedir – siyasette tesadüf yoktur. Nasıl devrimciler düşman kampındaki çelişkilerden azami derecede yararlanmaya çalışıyorsa, gericiler de aynı şekilde hareket ederler.

Başkan Mao Zedong, iç çelişkilerin her zaman belirleyici olduğunu öğretir ve devrim ile karşı devrim arasındaki mücadelenin en yüksek düzeyde keskinleştiği o anlarda, önemli zorluklar veya darbeler yaşandığında, teslimiyet eğiliminin ortaya çıktığını belirtir. Başlangıçta bu, fikirler ve kavramlar olarak ortaya çıkar ve kısa sürede revizyonist bir çizgiye, ihanet ve gericilikle iş birliğine dönüşebilir. HKP (Maoist) Merkez Komitesi, Parti ve devrimi ihanete uğratan Sonu kliğini kınamakta ve reddetmektedir. Hain Sonu uzlaşma, teslimiyet, tek yanlı düşünme ve ölüm korkusu eğiliminin temsilcisi olarak Parti ve Marksizm-Leninizm-Maoizm’in ilkeleriyle çalışmıştır. Eski, yıpranmış argümanlara başvurarak HKP (Maoist)’i aşırı solcu olmakla, “legal mücadeleyi reddetmekle”, devrimci savaşın her şeye kadirliği ilkesine, uzun soluklu Halk Savaşına ve nihayetinde Partinin askerî çizgisine karşı olmakla suçlamaktadır. HKP (Maoist)’in de belirttiği gibi, Sonu’nun revizyonizminin siyasî temelinde, Hindistan toplumunun yarı feodal karakterinin inkârı, başlıca çelişkinin proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkiye dönüştüğü iddiası, Yeni Demokratik Devrim ve Halk Savaşının tasfiyesi yatmaktadır.

kendi rollerini oynamakta; bu roller, karşı devrim cephesindeki hiçbir silahın sahip olmadığı kadar tehlikeli bir silahtır. Bu iğrenç yaratıklar ve fikirler, anti emperyalist ve devrimci hareketin saflarına sızmakta, her türlü kötü niyetli entrikayla komünist partilerin liderliğini gasbetmeye çalışmakta ve CIA gibi siyasî polis teşkilatları ve suikast girişimleriyle her konuda iş birliği yapmaktan çekinmemektedirler. Bazı durumlarda geçici başarılar elde ederler. Örneğin, Öcalan’ın ihaneti ve PKK’nin tasfiyeci politikalarıyla Kürt ulusunun

korkunun bir ifadesidir. Merkezî hükümetin elindeki güçlü merkezîleşme ve polis, gizli servisler ve ordunun komuta yapılarının birleştirilmesi, entelektüeller, ilerici kesimler ve hatta parlamento partilerinden gelen her türlü muhalefete yönelik tam bir saldırı ile birleştğinde (Kongre Partisi bile “kentsel Naksalistler” ile iş birliği yapmakla suçlanıyor!), eski bürokratik-toprak ağası devletin tüm gücünün devrimci harekete karşı yönlendirilebilmesini sağlamaktadır. Ordu doğrudan askerî harekâtı yönetmekte, hava bombardımanları kullanılmakta

Sonu ve klikleri, iki çizgi mücadelesine, Partinin demokratik merkezîyetçiliğine karşı çıkarak Partiyi bölmeyi amaçlayan bir komplonun öncülüğünü yaptılar. Bu tür Parti ilkelerine aykırı tutum ve argümanların, aslında Partiyi tasfiye etmeye, Halk Savaşından teslim olmaya ve kısa sürede karşı devrim saflarına katılmaya, Partinin değerli silahlarını karşı devrime teslim etmeye yönelik bir bahane olduğu apaçık ortaya çıkmıştır. HKP (Maoist) Merkez Komitesi, şunları belirtmektedir:

“Sonu ve Satish’in onlarca yıl besledikleri uzlaşmacı eğilimler, zamanla uzlaşmaya dönüşmüştür; Kagar Operasyonu ile bu uzlaşmacı oportünizm ihanet ve karşı devrimci eyleme dönüşmüştür. Bu gelişmeyi zamanında doğru bir şekilde değerlendiremedik. Bu hatanın sonucunda, her ikisi de liderlik konumlarını kullanarak devrimci harekete ciddi zararlar verdiler. Devrimci kampı bilgilendiriyoruz: bu hatayı gözden geçirecek ve gerekli dersleri çıkaracağız. (...)”

“Sonu ve Satish bugün teslim olsalar ve bir başkası yarın teslim olsa bile, halka söz veriyoruz ki Partimiz asla düşmana teslim olmayacaktır. Sınıflar var oldukça, sınıf mücadelesi – en yüksek biçimiyle, Halk Savaşları – devam edecektir; bu tarihsel bir kuraldır. Teslimiyetler bu

kuralı değiştiremez. Bu nedenle, geçici aksaklıklarda bile, devrimci hareketin ilerlemesi mücadelesinde büyük güven ve cesaretle ilerleyeceğiz. Nihai zafer halka ait olacaktır.”

Tarihsel deneyim, düşmanın Partiyi bölmeye çalışmak için revizyonist, oportünist ve hain unsurlara başvurduğunu öğretir. Bu, Düşük Yoğunluklu Çatışma Stratejisinin temel bir unsurudur: Düşman, devrimci güçlerde kuşku uyandırmak için elinden geleni yapar, çünkü kuşku duyan kaybeder ve inisiyatifini yitirir. İnisiyatif olmadan Halk Ordusu aktif savunma uygulayamaz, nispeten pasif hale gelir ve yok edilebilir.

Gerilla ordusunu yenmenin iki yolu vardır: onu halktan ayırmak veya liderliğini tasfiye ederek başsız bırakmak; özünde bu şudur: karşı devrimci güçler, Halk Savaşına geçici bir yenilgi yaşatmak için komünist partinin liderliğini yok etmek zorundadır, çünkü Partinin doğru Marksist-Leninist-Maoist önderliği, Devrimci Ordu ile halk arasındaki birliği garanti eder.

Dünya çapındaki komünistler, düşmanın tüm bu saldırılarını kararlılıkla boşa çıkarmalı ve Parti Kongresi tarafından seçilen Merkez Komitesi’nin önderliği ve Parti Çizgisini uygulayan HKP (Maoist) ile saflarını sıkılaştırmalıdır. Partinin temel belgelerine ve disiplinine tabi olmayan hiçbir kişi, Partinin üyesi olduğunu iddia etme hakkına sahip değildir.

Bir komünist parti böyle işler; bu bir prensip meselesidir ve Marksizm-Leninizm-Maoizm hakkında en temel bilgiye sahip olan herkes bunu bilmek zorundadır.

HKP (Maoist) temel çizgisi, Hindistan Devrimi için izlenecek yol, ülke genelinde iktidarı ele geçirmeyi hedefleyen Uzun Süreli Halk Savaşı ve bunun sonucunda Yeni Demokratik Devrimi tamamlayıp ardından sosyalist devrime ilerleyerek komünizme doğru yürümek – Parti Kongresi ve Temel Belgelerde belirlenmiş olduğu şekilde – herhangi bir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde doğrudur. Bu, tek Marksist-Leninist-Maoist çizgidir ve diğer tüm çizgiler revizyonist ihanettir. Yoldaşlar mevcut dönemin deneyimlerini özetledikten sonra Parti Merkez Komitesi ne karar verirse versin, taktik ve uygulama konularında ne tür ayarlamalar yaparsa yapsın, bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez.

Her geçici gerileme, bir üs alanının kaybedilmesi, Devrimci Halk Komitelerinin var olduğu bazı bölgelerde eski devletin iktidarının yeniden tesis edilmesi, Maoistler için şaşırtıcı değildir. Üs alanları özünde akışkandır; bu, Halk Savaşının gelişim biçiminin bir ifadesidir; devrim ve karşı devrim gibi iki rakip tarafın birbirini kuşatıp yok etmeye çalıştığı bir süreçten geçerek devrimin nihai zaferine ulaşılır. Çin’deki Halk Savaşı bu şekilde gelişmiş ve bugüne kadar yürütülen tüm Halk Savaşları da aynı şekilde gelişmiştir. Partinin mutlak liderliği altında, Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (HKGO) kitleleri seferber edecek, politikleştirecek, örgütleyecek ve silahlandırarak, Yeni İktidar tekrar filizlenecek, kaybedilen alanlar geri kazanılacak ve yeni alanlar fethedilecektir.

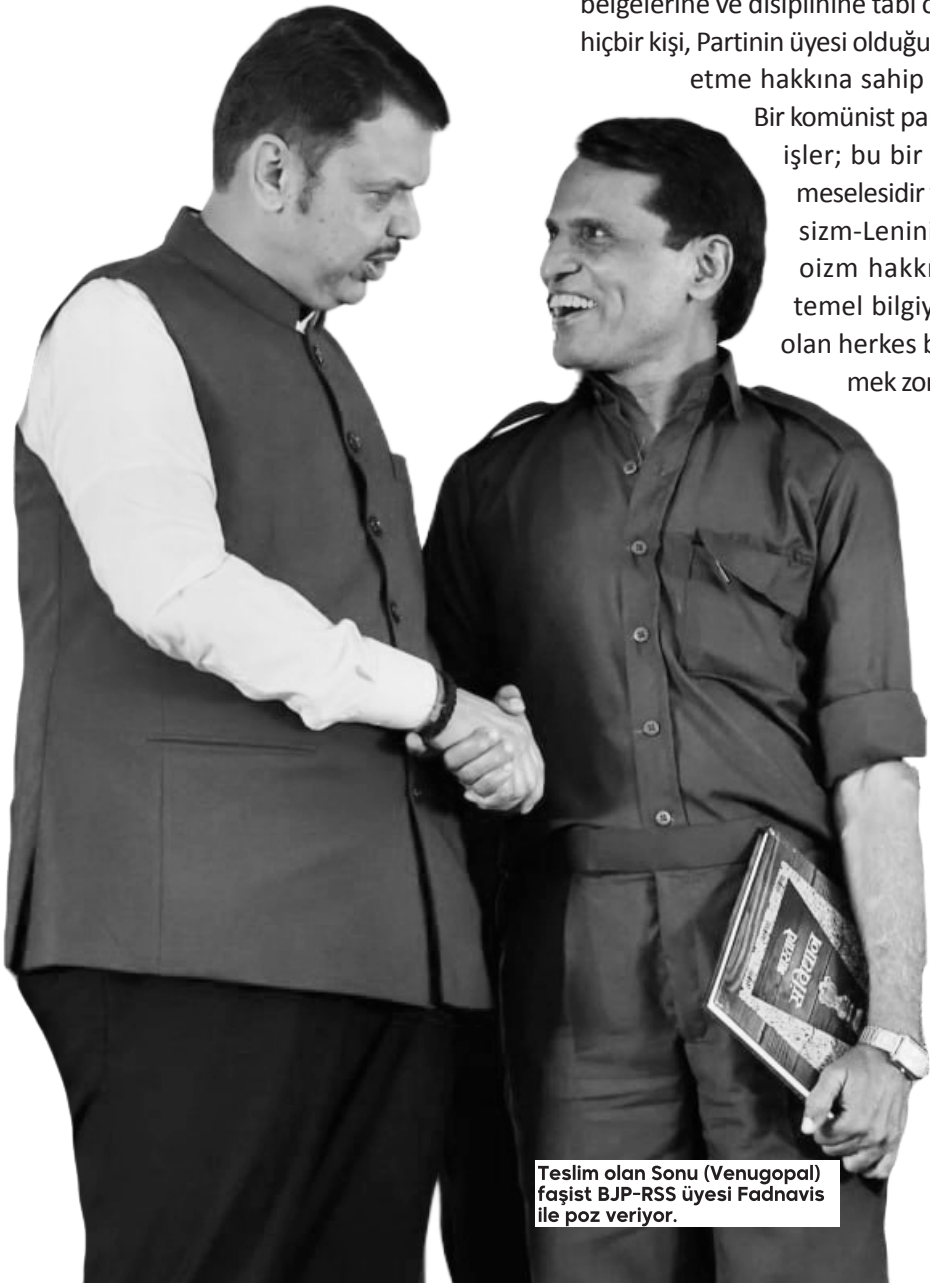
Enternasyonal Komünist Birlik, Marksizm-Leninizm-Maoizm bayrağı, Halk Savaşı bayrağı altında, HKP (Maoist), HKGO, kırsalda ve şehirlerdeki Devrimci Cephe’nin kitleleriyle omuz omuza durmakta; karışıklık, kötümserlik ve teslimiyet yayma girişimlerini reddetmekte ve kınamaktadır. Hindistan’daki yoldaşlarımızın, Merkez Komite önderliğinde Halk Savaşını daha da geliştirerek Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisini yeneceklerine tamamen inandığımızı ifade ediyoruz. Örgütlü kitlelerin gücünü hiçbir şey yenemez ve Hindistan Devriminin proleter öncüleri, görkemli HKP (Maoist) önderliğinde, Hindistan halkı Halk Savaşı ile emperyalizmi, bürokratik kapitalizmi ve yarı feodalizmi temizlemeye devam edecek; Yeni Demokratik Devrimi zaferle sonuçlandıracak, tüm ülkede iktidarı ele geçirecek ve sosyalizmi inşa ederek Kültür Devrimleri aracılığıyla komünizm yolunda insanlıkla birlikte ilerleyecektir. Bu, tarihin yasalarının

gerçekleşmesidir; maddenin hareket yasasının bir ifadesidir – hainler istediklerini söyleyebilirler – bu bir gerçektir. Revizyonizm, Uluslararası Komünist Hareketin en büyük tehlikesidir.

Sapkın Sonu ve çevresinin revizyonist tutumları ve ihaneti yalnızca Hindistan’a özgü bir olgu değildir; bunlar aynı zamanda Uluslararası Komünist Hareketinde var olan revizyonist pozisyonların bir ifadesidir; burada Sapkın Sonu’yu açıkça veya gizlice savunan kişiler de bulunmaktadır. İşte bu nedenle, yaşanan olaylardan ders çıkarmalı ve Sonu’nun ihanetçi çevresiyle olan gelişmeleri Uluslararası Komünist Hareket için önemli bir uyarı olarak kabul etmeli; revizyonizme ve her türlü oportünizme, özellikle de teslimiyetçi ve ihanetçi eğilimlere karşı mücadelenin yükseltmesi çağrısı olarak değerlendirmeliyiz. HKP (Maoist) ile safları sıkılaştırmak, Uluslararası Komünist Hareketteki Sonu taraftarlarıyla mücadele etmek ve onun görüşleriyle örtüşen tüm revizyonist ve oportünist pozisyonları ortadan kaldırmak demektir.

Ezilen ülkelerin yarı sömürge ve yarı feodal bir karaktere sahip olduğunu ve bürokratik kapitalizm içinde evrildiğini reddeden, ister Troçkistlerin “bağımlı kapitalist ülkeler” sloganlarını yeniden öne sürsün, ister Kautskyci “yeni emperyalist ülkeler” teorisini savunsun; bu kişiler, her zaman emperyalist efendileri tarafından “yeni ekonomik verilerle” kısırlatılan kavga köpekleri gibi davranır. Kitleler arasında sağlam kökleri olmayan küçük burjuva “entelektüeller” için sömür ilişkilerini ve emperyalizmin ekonomik ilişkilerini gizleyen bu kişiler, gerçekte burjuvazinin ajanlarıdır. Proleter Dünya Devriminin ana gücü, mevcut gelişim aşamasında, proleterya tarafından komünist partiler aracılığıyla yürütülen Yeni Demokratik Devrimdir. Tam da bu noktada revizyonizm, her zamanki gibi “yeni koşulları” öne sürerek ve “aşırı solculuk” suçlamaları yaparak bizim gözümüzü bu gerçekten uzaklaştırmak ister.

Günümüz dünyasında, tarihsel bir hızlanma döneminde yaşıyoruz; dünya çapındaki komünistler, kendilerini olayların ön saflarına koymak ve devrimin özne güçlerini geliştirmek için büyük mücadelelere katılmaya çağrılmaktadırlar. Başkan Mao bize, korkunun devrime aykırı olduğunu öğretti ve ancak korkmayanlar, bin parçaya bölünmekten korkmayanlar imparatoru devirebilir. Sonu ise ölüm korkusu ve tek yanlı analizleriyle, devrime karşı

Teslim olan Sonu (Venugopal) faşist BJP-RSS üyesi Fadnavis ile poz veriyor.

teslimiyetçi ruhu temsil etmektedir. Bu nedenle, Uluslararası Komünist Hareketin tamamını, HKP (Maoist)'in bir kez daha bize gösterdiği derslerden öğrenmeye çağırıyoruz: Revizyonizm, Uluslararası Komünist Hareketin başlıca tehlikesidir ve biz, kendi saflarımızda bununla mücadele etmek için iki çizgi mücadelesini güçlendirmeli ve tamamen, özverili bir biçimde kendini devrime adanmanın gerekliliğini teşvik etmeliyiz. Artık, HKP (Maoist) ile safları her zamankinden daha sıkı birleştirmenin zamanı gelmiştir.

Hindistan'daki Halk Savaşına yönelik uluslararası devrimci ve anti emperyalist hareketin desteğini güçlendirmek ve yeni boyutlara taşımak gerekmektedir. Kagar Operasyonunu yenilgiye uğratmak için dayanışma içinde olmalıyız. Son 20 yıldır HKP (Maoist) tüm dünyadaki komünistler ve devrimciler için en güçlü ilham kaynağı olmuştur. Aslında, birçok ülkede anti emperyalist ve devrimci hareketi yeniden inşa etme mücadelesinde belirleyici bir rol oynayan ve komünist partilerin yeniden yapılandırılması mücadelesine değerli katkılar sağlayan yeni nesil proleter devrimcilerin çoğu, HKP (Maoist) liderliğindeki Halk Savaşı yoluyla gerçekliğin devrimci

dönüşümünün yarattığı etkiyle Maoist öncü tarafından kazanılmıştır. Bu süreç, Başkan Mao'nun Ekim Devrimi'nin top atışlarının Marksizm-Leninizm'i Çin'e getirdiğini söylediği sürece benzer bir süreçtir. Sadece bu gerçek bile, Hindistan'da gelişmekte olan Yeni Demokratik Devrimin dünya devrimi açısından önemini kanıtlamak için yeterli olur. Ancak elbette, dünyanın en kalabalık ülkesindeki devrimin gelişiminin önemi bundan çok daha büyüktür. Kitlelerin ağırlığı, emperyalizmi yenmek için savaşın nihai sonucunu belirler; bu nedenle Hindistan'daki ilerlememiz veya gerilememiz, tüm dünyada devrim ve karşı devrim arasındaki güç dengesi açısından belirleyicidir. Proleter enternasyonalistler olarak Hindistan'daki yoldaşlarımızın yanında sarsılmaz bir şekilde durmak gibi ağır bir görevimiz vardır; bunu yaparken tehlikede olanın dünya devriminin gelişim hızı olduğu konusunda kararlı bir inançla hareket etmeliyiz.

Hindistan'daki Halk Savaşı'nı desteklemek için uluslararası kampanyayı geliştirme çabalarımızı iki katına çıkarmalıyız. Emperyalizmin, Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisinin bir parçası olarak ve iş birlikçi hainlerin yardımıyla Hindistan'daki

gericilerin, kafa karışıklığı ve karamsarlık yayma planının başarıya ulaşmasına asla izin vermemeliyiz. Düşmanın psikolojik savaşını açığa çıkarmalıyız; kendi güçlerimizin ve genel olarak kitlelerin bilincini Marksizm-Leninizm-Maoizm'in gerçeğiyle yükselterek ideolojik ve politik karşı taarruzumuzu geliştirmeliyiz. Hindistan'daki yoldaşlarımıza yapılan her saldırıya karşı savaşmak için her cephede mücadeleye atılmalıyız. Emperyalistlere saldırmalı ve planlarını sabote etmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Kagar Operasyonu – ve genel olarak Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisini– yenilgiye uğratmak için birleştirilebilecek herkesi birleştirmeli ve Hindistan'daki Yeni Demokratik Devrimin zaferini bunun tek yolu olan Halk Savaşıyla sağlamalıyız.

Komünist partileri ve devrimci örgütleri, dünyanın anti emperyalistlerini ve gericiliğe karşı duran herkesi, Halk Savaşlarını merkezine alan, kitlelerin artan anti emperyalist duygularını ve protestolarını tek bir güçlü savaşçı hareket akımına dönüştürmek için mücadele ederek, anti emperyalist cephenin inşasında hızla ilerlemeye çağırıyoruz. Bu süreçte artık bir sıçrama yapmak zorundayız; bugüne ka-

dar yaptıklarımız yeterli değildir. Her ülkedeki Marksist-Leninist-Maoistler, faaliyetlerini bu doğrultuda yürütmek için gerekli tüm çabayı ve düzenlemeleri yapmak zorundadır. Biz, Enternasyonal Komünist Birlik olarak rolümüzü her zamankinden daha fazla kararlılık ve azimle yerine getireceğiz.

Yoldaşlar,

Tüm komünist partileri ve örgütleri bu çağrıya katılmaya, HKP (Maoist) ve Hindistan'daki Halk Savaşını savunmak amacıyla Uluslararası Komünist Hareket'in birleşik kampanyasını güçlendirmek için bağlılıklarını ve imzalarını göstermeye davet ediyoruz.

Yaşasın Hindistan Komünist Partisi (Maoist)!

Ölümsüzleşen Kahramanları Onurlandırmak için Onların Halk Savaşı Yolunu İzleyin!

Kagar Operasyonuna Ölüm!

Yaşasın Hindistan'daki Halk Savaşı!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Enternasyonal Komünist Birlik
Ekim 2025

SUDAN'DA KATLIAMIN ARDINDA: ALTIN, PETROL VE EMPERYALİST HIRSLAR

Dünyanın her bir noktası ateşten bir çember haline gelmişken Afrika kıtasında da yangınlar sönmüyor. Gerici iktidarlara karşı gençlik- halk eylemleri haklı talepleri ifade ederken çete-ordu savaşları ise gerici düzenin çıkarlarını temsil ediyor.

Sudan yine bir savaş arenasına dönüşerek gündemimize girdi. Son günlerde sanal medyada yayılan videolar, vahşetin arttığını ve halkın ağır bir katliama uğratıldığını gösterdi. Kadınların topluca öldürüldüğü ve cinsel saldırıya maruz kaldığı bildirildi. Hızlı Destek Kuvvetleri'nin (RSF) Sudan'ın Kuzey Darfur eyaletinin başkenti El Faşir'i ele geçirmesiyle Sudan uzun süredir devam eden iç karışıklığın yeni bir eşiğine geldi.

Darfur bölgesinde merkezî bir yerleşim yeri olan Faşir'in RSF kontrolüne geçmesi, Sudan'da Nisan 2023'ten bu yana on binlerce kişinin ölümüne ve yaklaşık 12 milyon kişinin yerinden edilmesine neden olan iç savaşta yeni bir evreye geçileceğinin işaretleri olabilir. Bu, RSF'nin, Sudan ordusunun Darfur'daki son kalesini de kontrol altına aldığı anlamına geliyor. 15 Nisan 2023'te başlayan iç savaşın ardından 5 eyaletten oluşan Darfur bölgesinin 4 eyaletinin merkezini kontrol eden RSF, Mayıs 2024'ten beri Kuzey Darfur eyaletinin merkezi Faşir'i kuşatıyor ve şehri almak için sürekli saldırılar düzenliyordu.

Faşir'in kontrolü için verilen mücadele aynı zamanda değerli kaynaklar için

verilen bir mücadele. Faşir üzerinden Kuzey Darfur'u kontrol etmek Libya ve Çad gibi komşu ülkelere sınırsız erişim imkânı sunuyor. Bu durum değerli finansman kaynağının ülkeden çıkışı ve savaşa devam etmek için gereken silahların ülkeye girişi için bir kapı açmak anlamına geliyor.

Sudan'daki çatışmalar, dışarıdan bakıldığında yalnızca bir ülkenin iç karışıklığı gibi görünse de, gerçekte Afrika'nın emperyalist güçler arasında nasıl paylaşılacağı konusunda yaşanan uzlaşmazlık temel etkidir. Bu çatışma, yalnızca yerel bir iktidar mücadelesi değil; Libya, Mısır, Orta Afrika ve Kızıldeniz hattını kapsayan geniş bir jeopolitik paylaşım savaşının parçasıdır. RSF ile ordu güçleri ise farklı dış ülkeler tarafından çeşitli biçimlerde desteklenmektedir. Örneğin, RSF'ye silah sağlayan ülkenin Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) olduğu bilinmektedir. BAE'nin bu yıl, milislerin Darfur'da Arap olmayan sivilleri katletmek için kullandığı gelişmiş Çin yapımı insansız hava araçları da dahil olmak üzere RSF'ye yönelik silah tedarikini artırdığı vurgulanmaktadır. Zengin altın yataklarına sahip Sudan, bu yönüyle emperyalist güçlerin iştahını kabartmaktadır. RSF ise bu nedenle katliamlar gerçekleştirerek, halkı açlığa mahkûm ederek iktidarı ele geçirmek ve denetimi altındaki bölgeleri genişletmek istemektedir.

RSF-ORDU ÇATIŞMASI

1989'da darbeyle iktidara gelen Ömer el-Beşir'in katliam emirlerini uygulayan Cancavid milisleri, 2013'te "Sınır Koruma Birlikleri",

2014'te ise "Hızlı Destek Kuvvetleri" (RSF) adıyla Sudan istihbaratına entegre edilerek resmiyet kazandı. El-Beşir'in bu hamlesi, iktidarını sağlamlaştırma ve Sudan ordusu karşısındaki gücünü dengeleme amacı taşıyordu. Bu özel birliklerin başına, Cancavid milislerinin soykırım olarak kabul edilen suçlarından sorumlu bir savaş ağası olan Mohamed Hamdan Dagalo'yu (Hemeti) getirerek, hem kendi geleceğini güvence altına almak hem de yabancı devletlerin çıkarlarını bu denklemde değerlendirmek istedi. Dagalo liderliğindeki RSF 30 bine yakın paralı askerle Yemen'de Suudilerin ve BAE'nin yanında Husilere karşı da kullanılan bir güçtür. Ancak tüm bu süreçte asıl belirleyici olan, ülke içindeki güç dengeleriydi. Bunun bir sonucu olarak RSF 2019'daki halk isyanının ardından da Sudan istihbarat ve güvenlik teşkilatında bağımsız bir birlik olarak varlığını sürdürdü.

2021'deki askerî darbe, RSF ve orduyu yeniden birleştirir gibi görünse de gerçekte iktidar kavgalarını daha da körükledi. Şu anda General Abdülfettah el-Burhan'ın liderliğindeki Sudan ordusu ülkenin kuzey ve doğusunun büyük bölümünü kontrol ediyor. Kızıldeniz kıyısındaki Sudan Limanı'nı fiili karargâhı ve BM tarafından tanınan hükûmetinin merkezi haline getirdi. Dagalo liderliğindeki RSF, Darfur'un neredeyse tamamı ve komşu Kordofan'ın büyük bölümü de dahil olmak üzere Sudan'ın batısının büyük kısmını kontrol ediyor.

O günden bugüne çatışmalar bazen duraksadı bazen alevlendi. Geriye katledilen insanlar kaldı. RSF ve ordu arasındaki bu çatışmalardan halk en ağır bir şekilde etkilendi. Halk ciddi bir gıda sıkıntısıyla karşı karşıya kaldı ve fiyatlar çok yükseldi. Sudan'da temel tahıllar olan mısır (maize) ve darı (sorghum), hanelerin özellikle kırsalda ana besin kaynağıdır. 2023 öncesinde bu ürünlerin 90 kg'lık çuvalı yaklaşık 40-60 bin SDG civarındaydı. 2025 itibarıyla ise 300-350 bin SDG'ye ulaşmış durumda; bu da yaklaşık yüzde 400-700 arasında bir artış anlamına geliyor. Bu

artış, yalnızca yerel arz sıkıntısı değil, aynı zamanda Sudan Lirası'nın hızlı değer kaybı, iç savaş nedeniyle kesilen tedarik zincirleri ve yakıt kıtlığından kaynaklanıyor.

"Yaraları tedavi edecek ilaç da bulamıyoruz, gazlı bez yok, yaraları kapatmak için cibinlik kullanmak zorunda kalıyoruz." Sudan son yılların en kötü kolera salgınına da yaşıyor. Sudan'daki savaş, yalnızca iki askerî klik arasındaki iktidar çatışması değildir. Bu savaş, emperyalist güçlerin Afrika'yı yeniden paylaşma planlarının bir yansımasıdır. Altın, petrol ve stratejik konum, Sudan'ı emperyalist sermaye için cazip bir yağma alanına dönüştürmüştür. Hava yoluyla yoğun altın sevkiyatı gerçekleştiği haberleri devamlı servis ediliyor ve yalanlanmıyor. Bunların büyük kısmı zaten resmî ve BAE bu sevkiyatın merkezlerinden biri. Öyle ki ihracatta Çin, ABD ve Avrupa devletlerinden sonraki dördüncü ülkenin BAE olduğu rapor edilmiş durumda. Elbette bu raporların güvenilirliği tartışma konusudur. Bugün RSF'nin ve ordu güçlerinin elindeki silahlar, Körfez monarşilerinin, Batılı silah tekellerinin ve Rus paralı ordularının desteğiyle sağlanmaktadır.

Ancak tarih bize şunu öğretmiştir: Halkın kanı üzerine kurulan hiçbir düzen kalıcı değildir. 2019 devriminde diktatörü deviren Sudan halkı, yeniden direnişin yolunu bulacaktır. Bugün açlık, yoksulluk ve hastalıkla boğuşan kitleler; yarın sömürüye ve emperyalizme karşı kendi iktidarını kuracak güçtedir. Çünkü halkın gücü, tanklardan büyüktür.

Sudan'daki katliamların gerçek nedeni, çürümüş sistemdir. Emperyalizm ve yerli iş birlikçileri Sudan'ı kanla, ateşle ve açlıkla diz çöktürmeye çalışıyor. Fakat bu çöküş, aynı zamanda yeni bir doğumun da habercisidir. Sudan'da bu doğumun dinamiklerine daha önce tanık olduk. Bugün Sudan'ın toprakları, yalnızca savaşın değil; geleceğin de tohumu olmuştur. Halkın örgütlü mücadelesi, emperyalizmin zincirlerini parçalayacak, sömürsüz bir Sudan'ın ve bağımsız bir Afrika'nın önünü açacaktır.

CEZASIZLIKLA BAŞLAYAN ÖZGÜRLÜK: İRANLI KADINLARIN BAŞÖRTÜSÜZ GÜNLERİ

1979 İslam Devrimi'nin ardından İran İslam Cumhuriyeti, kadınların kamusal alandaki giyim-kuşam normlarını yasalarla düzenlemeye başlamıştır. Bu sürecin kamusal denetiminde, devletin "ahlak polisi" olarak görevlendirdiği birimler rol almış ve kadınların başörtüsü takıp takmadıklarını kontrol etmiştir. Devrim sonrasında başörtüsü başta olmak üzere kadınların kılık-kıyafet özgürlüğünü kısıtlayan yasalara karşı çeşitli protestolar düzenlenmişse de, en etkili ve geniş katılımlı eylemler, 2022 Eylül'ünde Jinâ Emînî'nin öldürülmesinin ardından başlamıştır.

2022 protestolarının yarattığı sarsıcı etki, aradan üç yıl geçmiş olmasına rağmen kazanımlar sayesinde hâlâ hissedilmektedir. 2025 baharına gelindiğinde, protestoların yarattığı toplumsal baskı, uluslararası tepkiler ve derinleşen ekonomik kriz nedeniyle İran yargısı, başörtüsü zorunluluğuna uymayanlara verilen cezaları askıya almıştır. Güvenlik güçleri ise kamusal alandaki kılık-kıyafet denetimlerini büyük ölçüde durdurmuştur. Yasa kâğıt üzerinde hâlâ yürürlükte olsa da fiilen uygulanmamaktadır. Tahran, İsfahan ve Şiraz gibi büyük kentlerde kadınlar artık başörtüsüz işe gitmekte, toplu taşımayı kullanmakta ve üniversitelere girebilmektedir. Eskiden devlet kontrolünün en sıkı olduğu bölgelerde bile başörtüsü takmamak artık olağan bir manzara haline gelmiştir.

Bu değişimin en derin etkisi, devletin kadınların kamusal görünürlüğü üzerindeki kontrolünün tamamen ortadan kalkması da belirgin biçimde zayıflamasıdır. Bu durum yalnızca giyim-kuşam konusunda elde edilmiş bir kazanım değil, aynı zamanda kadınların yıllar sonra yeniden kamusal özne olma hakkını fiilen geri kazanmaları anlamına gelmektedir.

Örnek vermek gerekirse, bundan tam bir yıl öncesine, 2 Kasım 2024'e dönelim. Azad Üniversitesi öğrencisi Ahoo Daryaei, kampüs içinde başörtüsünü "usulüne uygun" takmadığı gerekçesiyle kendisine müdahale edildiğini iddia etti. Müdahalenin ardından Daryaei, zorunlu kılık kıyafet yönetmeliklerine karşı bir

protesto olarak kıyafetlerini çıkarıp yalnızca iç çamaşırlarıyla kalarak kampüs içinde ve dışında bir eylem gerçekleştirdi. Bu eylemin ardından güvenlik güçleri tarafından gözaltına alınarak bir psikiyatri hastanesine götürüldü. "Akıl sağlığı sorunu" bulunduğu iddiasıyla burada tutulduğu bildirildi. Resmî açıklamalara göre Daryaei, 19 Kasım 2024 tarihinde hastaneden taburcu edilerek ailesinin yanına gönderildi. Yargı makamları kendisine herhangi bir dava açılmadığını, "hasta olduğu" gerekçesiyle serbest bırakıldığını açıkladı.

Daryaei'nin eylemini, 2022'de başlayan protestoların açtığı yolun bir devamı ve meşrulaşan bir hak bilincinin sürdüğüne

dair bir gösterge olarak görmek mümkündür. Uzun yıllar boyunca kamusal alanda görünürlüğü bastırılan İranlı kadınların korku duvarını aştığı 2022 yılından sonra bu görünürlük artışı adeta bir domino etkisi yarattı. Kadınların kamusal alanda varlık göstermesi ve seslerini duyurması geçmişe kıyasla çok daha mümkün hale geldi.

Kadınların kamusal mekânlarda giyim ve bedenleri üzerinden denetlendiği bir sistemde, bir öğrencinin üniversite kampüsü gibi sıradan bir alanda kendi bedenine sahip çıkması, toplumsal normların kırılmasına işaret ediyor. Bu eylemi yalnızca "kişisel bir protesto" olarak değerlendirmek doğru olmaz; çünkü rejimin kadınların bedeni, kıyafeti ve kamusal görünürlüğü üzerindeki denetim biçimine doğrudan meydan okumaktadır. Daryaei, gerekirse çıplaklık düzeyine kadar giderek bu denetimin doğasını görünür kılmıştır. Kamusal alanda bir kadın olarak var olma hak-

kını kullanma cesareti göstermesi, iki yıl önce başlayan sürecin somut bir kazanımı olarak okunabilir.

Daryaei'nin eyleminin ardından yaklaşık bir yıl geçmişken yasağın fiilen kalktığı öğrenilmesi şaşırtıcı olmadı. Ancak tam da bu zaman dilimi içinde yönetim kadroları, "kamusal alanda özgürlük" yönünde oluşan toplumsal iradeyi ve bu süreçte kazanılan fiilî hakları geri almak amacıyla yeni bir yasa tasarısı hazırladı. Aralık 2024'te gündeme gelen "İffet ve Hicab" adlı yasa tasarısı, başörtüsü zorunluluğuna uymayanlara yüklü para cezaları, hapis, kırbaçlama ve hatta idam gibi ağır yaptırımlar öngörüyordu. Bu nedenle hem ulusal

hem de uluslararası düzeyde büyük tepki topladı ve yürürlüğe girmeden ertelendi.

Ekim 2025'e gelindiğinde ise başörtüsü meselesinde yeni bir gelişme yaşandı: Zorunluluk resmen kaldırılmadı, ancak buna uymayanlara yönelik cezalar fiilen kaldırıldı. Cumhurbaşkanı Mesut Pezeşkiyan iktidara geldiğinden bu yana başörtüsüyle ilgili kuralları kısmen esnetmiş olsa da çoğu İranlı kadın zaten kamusal alanda başörtüsüz bulunuyordu. Yine de, 45 yıl aradan sonra devletin resmî makamlarının bu konuda geri adım atması, İran'da kadın özgürlüğü mücadelesi açısından tarihsel bir dönüm noktası niteliği taşıyor.

Bu fiili dönüşümün en kritik sonucu İran toplumundaki korkunun kolektif düzeyde çözülmeye başlamış olmasıdır. Kadınlar sadece bir yasağa direndiklerinin bilincindedir. Onun altında ki ideolojik yapıya da itiraz ediyorlar.

Devletin sembolik otoritesi görünür biçimde sarsıldı çünkü başörtüsü sadece bir kıyafet değil, İslam Cumhuriyeti'nin kamusal meşruiyetinin ana simgesiydi. Bu simgeye direnmenin günlük bir pratik haline gelmesi rejimin ideolojik dilini işlevsizleştirmeye devam ediyor.

Bu değişimin en büyük etkisi muhtemelen "kamusal alanın yeniden tanımlanması" şeklinde olacak. Kadınların görünürlüğü arttıkça toplumdaki cinsiyet temelli hiyerarşik dinamikler gevşemeye başlayabilecek ve şehir mekanları, kamusal alanlar ve kamusal pratikler karma bir biçim kazanabilecekti. Şehir kültürü, eğitimdeki pratikler, günlük hayattaki pratikler, eğlence kültürü bu yeni karma biçime göre şekil alacak. Tüm bu değişimlerin uzun vadede İran'ın kültürel kimliğini dönüştürmesi kaçınılmazdır. Ne var ki sürecin kesintisiz bir akışla ilerleyeceğini söylemek tarihsel gerçeklerle ve sınıf mücadelesinin doğasıyla örtüşmez. Gericilik yeniden saldırmak için fırsat kollayacaktır. Mücadele tam da bu nedenle başörtüsü sorunu ile sınırlanmamalı, kadınlar üzerindeki baskının mevcut İran faşizminin sınıfsal karakterinin doğal bir parçası olarak yorumlanmalıdır. Bu nedenle İslam Devrimi öncesi Şah dönemindeki Batı tipi bir değişim beklemek gerçekçi olmadığı gibi bu tip bir değişimin de sınırlı olduğu unutulmamalıdır. "İslami Devlet" kimliğinden tamamen sıyrılmak daha köklü reformlar gerektirebilir. Yine de süreç içinde İslami Devlet kimliğinden "İran Toplumu" kavramına evrilmek kaçınılmazdır.

Bu sürecin ise doğrusal bir şekilde ilerleyeceği kesin değildir. İslam Devleti sembolik gücünü korumak amaçlı çeşitli baskı dalgaları getirebilir ve denetlemeler artabilir. Tüm bu olasılıklara rağmen İran'ın bir kırılma noktası yaşadığı gerçek ve artık geri dönüşsüz bir eşikte. Kadın bedeni üzerindeki denetim gevşerse bu denetimin meşruiyetini kendinde bulan sistem sorgulanmaya başlanır, eksik noktalar gün yüzüne çıkarılır. Kısaca, başörtüsü meselesi İran'da sadece kadınların değil, bir rejimin de geleceğini belirleyecek ölçüde tarihsel bir kırılma noktasının eşliğindedir.

BÖLGEDE İŞGALİN YENİ ADI: SİLAHSIZLANMA

Filistin'de yürütüldüğü iddia edilen ateşkes süreci Siyonist İsrail'in sistematik biçimde ve kesintisiz sürdürdüğü saldırılarla tam da beklediği biçimde devam ediyor. İsrail 7 Ekim'den bu yana herkesin gözleri önünde gerçekleştirdiği soykırımı Filistin direnişi üzerinde “nihai zafer” olarak tasarlamış ve ilan etmişti. Ortaya çıkan tablo bunun başarısız olduğunu, tam tersinin gerçekleştiğini gösteriyor: İsrail, askerî olarak batağa saplanmış, siyasal olarak ise meşruiyetini yitirmiş durumda. ABD, İngiltere ve belli başlı Avrupa devletlerinin desteğiyle sürdürülen saldırılar, artık sadece Gazze'nin değil, emperyalizmin ve Siyonizm'in bölgedeki geleceğini de belirleyen bir dönemeç haline geldi.

Sahadaki durum açıkça gösteriyor ki “barış” nidaları ve kutlamaları eşliğinden hayata geçen yeni koşullara bir ateşkes demek dahi mümkün değil. Ateşkes süreciyle birlikte halkın nefes alması “umulurken”, aksine, Siyonist güçlerin “kontrollü şiddet” politikasını sürdürdüğünü görüyoruz. Siyonist İsrail, “ateşkes”i yalnızca askerî yeniden konumlanma süreci olarak değerlendiriyor; bu dönemi hem Gazze'deki direniş örgütlerinin mevzilerini tespit etmek hem de gelecekteki saldırılar için zemin hazırlamak amacıyla kullanıyor. Gazze'nin altyapısı, sağlık kurumları ve yaşam alanları zaten savaş öncesinde ağır biçimde tahrip edilmişti. Bugünkü amaç tasarlanmış ama başarısız hedefi gerçekleştirmek üzere Filistin direnişinin kaynaklarını açığa çıkarmak ve yok etmek. İsrail tarafı, uluslararası

kamuoyuna ateşkesi “kalıcı barış” arayışının parçası olarak sunarken, pratikte bu dönemi askerî hazırlık, istihbarat derinleştirme ve psikolojik savaş süreci olarak değerlendiriyor.

Filistin halkı için ateşkes, soykırımın ara formu; bir yeniden yapılanma değil, kuşatmanın yeniden biçimleniş anlamına geliyor. Bu süreçte, emperyalizmin yeni manevralarını üç temel eksen üzerinden — ateşkes süreci ve Siyonist İsrail'in ihlalleri, Gazze'nin yönetimi ve uluslararası vesayet planları, Lübnan cephesi ve bölgesel dizayn stratejileri — değerlendirmenin önemli olduğuna inanıyoruz.

DİPLOMASİ EKSENİNDEKİ HESAPLAR

Ateşkes tartışmalarının merkezinde, savaşın seyrinden çok, bölgesel düzenin nasıl yeniden şekilleneceği sorusu yer alıyor. ABD öncülüğünde geliştirilen plan, “Direnişin silahsızlandırılması” ve “uluslararası bir vesayet rejimi” kurulması hedefiyle ilerliyor. Bu plan yalnızca bir ateşkesi değil, direnişin siyasal etkisinin tasfiyesini ve İsrail'in bölgesel meşruiyetini yeniden üretmeyi amaçlıyor. Sürecin koordinatları, Trump döneminde belirlenen stratejik çerçevenin güncellenmiş biçimi: direnişin bastırılmasında rol alacak siyasî-askerî aktörler ile finansman ayağını sağlayacak Körfez sermayesi.

Trump'ın bu planı kurgularken masaya oturttuğu aktörleri tarif etme biçimi, bölgesel rollerin hangi ölçütlere göre

dağıtıldığını da açıkça gösteriyordu. Erdoğan'ı “çetin; ama Amerikan başkanının her istediğini yapan biri” olarak tanımlayan Trump, Birleşik Arap Emirlikleri'ni ise “çok para, sınırsız para” sözleriyle nitelemişti. Bu ifadeler, emperyalizmin gözünde bu iki aktörden birinin Hamas'a planı kabul ettirecek baskı kapasitesini, diğerinin ise planı finanse edecek mali gücü temsil ettiğini ortaya koyuyordu. Türkiye'ye biçilen misyon, hem Hamas üzerindeki etkisiyle silahsızlandırma sürecine dahil olmak, hem de İsrail'in güvenliğini teminat altına alacak uzun vadeli bir güvenlik düzenlemesinde yer almak.

Bu misyon, TC-İsrail ilişkilerinden ziyade TC-ABD ilişkilerinin parçası olarak okunmalı. ABD, NATO'daki “mükemmel koordinasyonu” Gazze sahasına taşımak istiyor. TC açısından ise bu süreç, ABD ile ilişkileri yeniden onarma, bölgesel nüfuzunu tahkim etme fırsatı olarak görülüyor. Erdoğan'ın Gazze planına ortaklık sunan tutumu, Trump döneminde ABD nezdinde TC'yi “mühim bir aktör” haline getirmişti. Bugün aynı stratejik çizginin, farklı aktörlerle ama benzer saiklerle sürdüğü görüyoruz.

3 Kasım'da Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'ın ev sahipliğinde İstanbul'da düzenlenen bölgesel toplantı, bu diplomatik eksenin somut adımı niteliğinde. Toplantıya Trump yönetiminin sürece dahil etmek istediği ülkelerden yalnızca bir kısmı katıldı: Endonezya, Suudi Arabistan, Pakistan ve Ürdün dışişleri bakanları; Birleşik Arap Emirlikleri ve Katar ise üst düzey temsilciler gönderdi. Mısır

ise toplantıya temsilci göndermedi.

Toplantı sonrasında konuşan Hakan Fidan, ateşkesle rağmen devam eden saldırılardan ve insanî yardım girişlerinin engellenmesinden söz etti. Fidan'ın ifadelerine göre Hamas yönetimi, Gazze'de Filistinlilerden oluşacak bir idarî komite fikrine sıcak bakıyor.

Bununla birlikte TC ve birkaç ülkenin Gazze'ye asker göndermesine dair tartışmalar sürüyor. Hakan Fidan Gazze'ye konuşlandırılacak uluslararası gücün tanımı ve görev alanı üzerine müzakerelerin sürdüğünü, ülkelerin bu çerçeveye göre asker göndermeyi değerlendireceğini belirtti. TC için NATO'nun işaret ettiği yere asker konumlandırmak ne ilk ne de zor. Erdoğan'ın ise hiçbir konuşmasında buna değinmiyor olması kayda değer, çünkü esas odağına, emperyalizmin planlarının insanî kılıfı olan Gazze'nin “yeniden inşasını” yerleştiriyor. “Sadece elimizi değil, gövdemizi taşın altına koymaya hazırız” diyor. Gazze'yi yeniden inşa palavralarıyla sahneye çıkanlar, aslında emperyalizmin kanlı masasından artanları kapma derdinde; efendilerinin ağzına bakarak, yıkımın bekçiliğini “yardım” diye pazarlarken inşaat ihaleleri için kollarını sıvamış durumdadır.

Ateşkes anlaşması içindeki silahsızlandırma başlığı ise hâlâ tıkalı durumda. Trump ile yakın ilişkileriyle bilinen Filistinli-ABD'li iş insanı Bahbah'a göre, taraflar arasında ağır silahların teslim edilip hafif silahların elde tutulması gibi “ara formüller” gündemde. İsrail

ise tünellerin tamamen imha edilmesi konusunda ısrarcı; Bahbah'ın ifadesiyle bu tutum, Gazze'nin yeniden inşa sürecini geciktirecek bir dayatma anlamına geliyor. Tartışmaların merkezinde ise dört temel başlık öne çıkıyor.

İsrail, uluslararası gücün BM statüsü kazanmasına kesin biçimde karşı; yalnızca kendi onayıyla ve kontrolü altında bir mekanizma kurulmasını istiyor. Aynı zamanda Gazze'de kalıcı bir statü ya da çözüm arayışına da girmiyor, çünkü kalıcı bir düzenleme, genişlemeci politikalarının önünü kesebilir. Bu nedenle geçici ateşkesleri yeterli görüyor. Öte yandan, TC askerinin Gazze Şeridi'ne gönderilmesine de açıkça karşı çıkıyor. ABD ve İsrail, oluşturulacak uluslararası gücün görev tanımına " Hamas'ın silahsızlandırılması" maddesinin eklenmesini talep ederken Hamas bunu reddediyor.

Bu görüş ayrılıkları nedeniyle, iki haftadır BM Güvenlik Konseyi'ne tasarı sunulamıyor. Buna karşın Endonezya, 20 bin asker göndermeye hazır olduğunu açıklamış durumda. Endonezya da tıpkı TC gibi, efendinin sofrasından dökülecek kırıntıların peşine düşmüş durumda.

Burjuva-feodal medya, TC askerlerinin İsrail tarafından reddedilmesini her zamanki gibi "Türkiye'nin gücü" ve "bölgesel ağırlığı" olarak pazarlama yarışına girmiş durumda. Yine halkın dikkatini somut gerçeklikten uzaklaştırıp manipülatif ve sanal bir gerçekliğe yönlendirme telaşıyla, bildik bir kandırmacaya başvurusuyorlar. Oysa gerçek ortadadır. TC, İsrail'in bölgede en güvenilir müttefik, emperyalizmin sadık uşaklarından biri, NATO'nun vurucu gücü; Filistin halkının değil, efendilerinin çıkarlarının nöbetçisidir.

Bununla birlikte, bölgenin gerici güçleri, egemen sınıfları ve devletleri arasındaki çelişkiler ile rekabet de bu sürecin dinamiklerini belirleyen önemli bir etken. Yerel zorbalara, halkların çıkarlarının aleyhine, birbirleriyle kontrollü bir çatışma içindedir. Bu bağlamda Netanyahu'nun "Orta Doğu'nun güç dengesini biz değiştirdik" diyerek İsrail'in bölgesel liderliğini ilan etmesi, TC'nin Gazze sahasındaki rolünü de doğrudan etkilemektedir. İsrail, Suriye örneğinde olduğu gibi, çöken ya da zayıflayan bölgelerde TC veya başka bir aktörün üs edinmesini, doğrudan bir pazar ve nüfuz paylaşımı tehdidi olarak görmektedir. Bu nedenle hedef, doğrudan TC değil; Gazze'de uluslararası

bir gücün konuşlanması fikrinin kendisi. İsrail, operasyonel özgürlüğünü —yani devletlerin halklara karşı tarihsel olarak elde ettikleri "öldürme özgürlüğünü"— kısıtlayacak herhangi bir düzenlemeye izin vermek istemiyor.

ABD ise planın başarıya ulaşması için en güvenilir müttefiklerinden biri olan Faşist TC'yi Gazze sahasına sokmak istiyor. TC ise Gazze planına katılımını bölgesel güç dengelerinde yeniden konumlanma ve Batı'yla ilişkileri onarma fırsatı olarak değerlendiriyor.

GAZZE'NİN YÖNETİMİ TARTIŞMALARI

Ateşkes süreciyle paralel biçimde en hararetli tartışmalardan biri Gazze'nin gelecekteki yönetimi üzerine yoğunlaşmış durumda. Bu konu hem Filistinli örgütlerin iç dengelerini hem de uluslararası aktörlerin bölgedeki planlarını doğrudan ilgilendiriyor. Özellikle ABD ve iş birlikçi müttefiklerinin Gazze'de bir "geçici teknokrat hükûmet" kurulması yönündeki baskısı son haftalarda belirginleşti. Bu hükûmet modelinin temel mantığı, Hamas başta olmak üzere direniş örgütlerini yönetimden dışlamak, onların politik meşruiyetini kırmak ve Gazze'yi "uluslararası denetim" altına sokmak üzerine kurulu.

Bu çerçevede, Batı'nın önerdiği geçici yönetim formülü Filistin yönetiminin (Ramallah merkezli) teknik kadrolarını, uluslararası kuruluş temsilcilerini ve bazı Arap ülkelerinin "güvenilir" kabul edilen isimlerini içerecek şekilde kurgulanıyor. Ancak bu öneri, hem Gazze halkı hem de direniş örgütleri tarafından "sömürgeci vesayet projesi" olarak nitelendiriliyor. Hamas, İslami Cihad ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) bu planı reddederek, Gazze'nin geleceği hakkında karar alma hakkının yalnızca Filistin halkına ait olduğunu vurguluyor.

Filistinli örgütler arasındaki görüşmelerde, direniş cephesi içinde bir "ulusal birlik yönetimi" oluşturulması fikri de tartışılıyor. Bu yönetimin, geçici teknokrat hükûmet modeline alternatif oluşturması amaçlanıyor. Hamas, FHKC ve İslami Cihad gibi örgütler, yönetim modelinin direniş çizgisinden kopması gerektiği konusunda ortaklaşıyorlar. Aynı zamanda, direnişin askerî kapasitesinin siyasî bir programa bağlanması, Gazze'nin yeniden inşasında halkın söz hakkının korunması ve Batı destekli "normalleşme" planlarının

reddedilmesi gerektiğini savunuyorlar.

Uluslararası yönetim fikrine dair tartışmalarda öne çıkan bir diğer boyut, bölgesel aktörlerin bu plana nasıl yaklaştığıdır. Mısır ve Ürdün gibi ülkeler, ABD'nin planına temkinli destek veriyor; ancak doğrudan askerî ya da idarî sorumluluk üstlenmekten kaçınıyorlar. Yeni tartışılan yönetim formüllerinden biri de özellikle Arap ülkeleri tarafından tartışılan, FKÖ davetiyle tüm tarafların uzlaştığı bağımsız Filistinlilerin yönetiminde yer alması yönünde. Ancak ABD'nin isimler üzerinde veto yetkisi dayatması nedeniyle direnişin güçleri bunu da keskin biçimde reddediyor. Dolayısıyla, Gazze'nin yönetimi konusundaki tartışmalar nihayete ermemele birlikte yalnızca idarî bir mesele değil; aynı zamanda Filistin ulusal hareketinin geleceği, direnişin politik hattı ve emperyalizme karşı mücadelenin yönü açısından belirleyici bir kırılma alanı haline gelmiş durumda.

LÜBNAN CEPHESİ VE BÖLGESEL KUŞATMA

Gazze sahasında ateşkes adıyla süren kuşatma, Lübnan cephesinde doğrudan askerî saldırı biçimini alıyor. ABD bölgedeki savaşın koordinasyonunu doğrudan sürdürmeye devam ediyor. Gazze'den Suriye ve Lübnan'a uzanan hatta kendisini "arabulucu" ya da "dengeleyici" bir güç olarak sunan Trump, pratikte İsrail'in saldırılarını yönlendiren askerî-diplomatik bir eksen kurmuş durumda. Bu hattın merkezlerinden birinde ise Lübnan yer alıyor. Lübnan cephesinde yürüyen savaş iki koldan ilerliyor: Biri sahada İsrail'in hava ve kara saldırılarıyla; diğeri diplomasi masasında, "silahsızlandırma" ve "İsrail'le normalleşme" adı altında yürütülen politik baskılarla.

Siyonist İsrail ordusunun Güney Lübnan'a yönelik hava saldırıları, bölgesel bir savaş olasılığını yeniden gündeme taşıyor. İsrail bu saldırıların gerekçesi olarak Hizbullah'ın sınır hattındaki "provokasyonlarını" öne sürüyor; oysa sahadaki gerçek, İsrail'in ateşkes sürecini Lübnan cephesini test etmek için kullandığını gösteriyor. ABD ise özellikle Thomas Barrack ve Morgan Ortagus aracılığıyla rolünü oynamaya devam ediyor. Amaç, Hizbullah'ı silahsızlandırmak ve Lübnan'ın İsrail'le doğrudan müzakerelerinin önünü açmak. Müzakerelerde sonuç alamadıkça hava saldırılarıyla, suikastlarla, kara hareketleriyle sınırlarını zorlayan ABD ve İsrail, Hizbullah

ile gerçekleştirdiği ateşkesten bu yana 250 Lübnanlıyı katletti.

ABD, bir süre önce gerçekleşen görüşmelerde Lübnan ordusundan Hizbullah'ı silahsızlandırmaya yönelik bir uygulama planı hazırlamasını talep etmişti. Hazırlanan planı yetersiz bulan ABD temsilcileri, koşulsuz teslimiyeti içeren silahsızlandırmayı sağlamak için tehditlerini sürdürdüler. Aynı zamanda, Lübnan ile İsrail arasında kalıcı bir barış ve normalleşmenin önünü açacak müzakereler için zemin oluşturulmaya çalışılıyor. Ancak Lübnan'daki siyasî ve hukukî dengeler bu girişimi zorlaştırıyor. Mevcut yasalar, İsrail'le doğrudan görüşmeyi yasaklıyor. Buna rağmen Morgan Ortagus, Meclis Başkanı Nebih Berri ile temas kurarak bu yasağın delinmesi için baskı yapıyor. Ortagus'un kurduğu denklem açık: "Silahsızlanma için gerekli adımlar atılırsa, ikinci aşamaya geçmek için İsrail'in takdirini kazanırsınız. Ardından normalleşme müzakereleri başlar." Suriye'de SDG ve HTŞ'yi aynı çatı altında toplamaya çalışan ABD, benzer bir modeli Lübnan'da uygulamak istiyor. Lübnan'a "ya silahsızlanma ya savaş" dayatmasını sürdürmeye devam ediyor. Thomas Barrack, Beyrut'a yapmayı planladığı ziyarette Lübnanlı liderlere "son bir şansları" olduğunu bildireceğini açıklamıştı. Ancak görüyoruz ki tehdit karşılık bulmadı; Barrack Beyrut'a gitmedi. Buna rağmen ABD baskısı sürüyor, İsrail saldırıları da artıyor. Yalnızca ekim ayında 28 Lübnanlı katledildi.

Bugün Filistin'de, Lübnan'da süren süreç, bir "ateşkes" değil; şekil değiştirmiş bir savaş, yeniden biçimlendirilmiş bir sömürgeci kuşatma evresidir. Gazze'nin yönetimi üzerine yürütülen tartışmalar, ateşkesin insanî temelleri ve Lübnan'daki saldırılar bir bütün olarak değerlendirildiğinde, Siyonist İsrail'in ne askerî ne de siyasî anlamda geri adım attığı, yalnızca taktiksel bir yeniden konumlanma süreci içinde olduğu görülüyor. Bu süreç, Filistin halkı açısından yeni bir direniş evresine işaret ediyor: bir yanda emperyalist müdahaleye ve uluslararası vesayet planlarına karşı politik mücadele, diğeri yanda Siyonist saldırganlığa karşı askerî ve toplumsal direnç.

Filistin halkının direnişi bugün yalnızca bir toprağın değil, bütün bir bölgenin geleceğini belirliyor. Emperyalizme, Siyonizm'e ve iş birlikçiliğe karşı mücadele; yeni bir Orta Doğu haritası değil, halkların özgür geleceğini çizcek olan tek yol.

HOLLANDA SEÇİMLERİ ÜZERİNE

Avrupa'da özellikle 2000'lerin başından itibaren aşırı sağ partilerin ve söylemlerinin sistemi "domine" ettiği siyasal atmosferden söz etmek gerekir. İtalya'da Kuzey Ligi (Lega) ve İtalya'nın Kardeşleri (FdI), Almanya'da Almanya İçin Alternatif (AfD), Fransa'da Ulusal Birlik (RN), Avusturya'da Avusturya Özgürlük Partisi (FPÖ) ve Hollanda'da Özgürlük Partisi (PVV) gibi çeşitli partiler özellikle son yıllarda hem seçim başarıları hem de söylemsel etkinlikleri bağlamında güç kazanmaktadır. Hollanda'da PVV, 2023 seçimlerinden birinci çıkmıştır. Tüm bunlar, birçok Avrupa ülkesinde bugün aşırı sağ partilerin sistem içinde artan etkinliğini göstermesi açısından önemli göstergeler olarak karşımıza çıkmaktadır. Bundan 20 yıl öncesine kadar birçok ülkede fikirleri "aşırı" olarak görülüp sistem dışı kabul edilen siyasetçiler veya partiler günümüzde birçok ülkede temel aktörler olarak karşımıza çıkmaya başlamıştır. Bu duruma en iyi örneklerden birini teşkil eden "özgürlükler ülkesi" olarak lanse edilen Hollanda'nın 2025 seçimlerini değerlendirmenin konuya açıklık getireceği inancındayız.

Seçim kampanyasını göç ve İslam karşıtlığı üzerine kuran Geert Wilders'in yönettiği PVV, 22 Kasım 2023'te seçimlerde 150 sandalyeli mecliste 37 sandalye kazanarak tarihî bir başarı elde etmişti. Seçimlerin ardından 2024 yılında uzun bir müzakere süreci sonrasında kurulan dört partili, Hollanda tarihinin en sağcı hükümeti henüz bir yılını yeni doldurmuşken G. Wilders liderliğindeki PVV "Hollanda tarihindeki en katı iltica politikası" olarak tanımladığı önerilerine hükümetin imza atmayı reddettiğini öne sürerek 3 Haziran 2025'te koalisyondan çekildiklerini duyurmuştur. PVV'nin hükümetten çekilmesi sonrası başlayan anayasal süreç doğrultusunda Hollanda Temsilciler Meclisi 6 Haziran 2025'te erken genel seçim kararı almış, seçimlerin 29 Ekim 2025'te yapılacağı

duyurulmuştur. Böylece aşırı sağcı koalisyon, vaatlerinin neredeyse hiçbirini yerine getiremeden ülkeyi yeniden erken seçimlere sürüklemiş oldu.

Hollanda'nın içinde bulunduğu siyasî tıkanıklığı anlamak için koalisyon kültürüne kısaca bir göz atmamız gerekmektedir. Öyle ki Hollanda 1918 yılından bu yana hiçbir partinin tek başına iktidar olamamıştır. Bir başka ifadeyle, Hollanda parlamentosunda çok sayıda parti temsil edilirken bu durum tek partili hükümet kurmayı zorlaştırmakta, koalisyon görüşmeleri de uzun ve zorlu müzakereleri beraberinde getirmektedir.

Hollanda Parlamentosu; Temsilciler Meclisi ve Senato olmak üzere iki kattan meydana gelmektedir. Senato 75 üyeden oluşmaktadır ve il meclisi üyeleri tarafından dolaylı olarak seçilmektedir. Temsilciler Meclisi üyeleri doğrudan genel oyla ülke çapında tek seçim çevresi üzerinden ve açık listeli nispi temsil sistemiyle seçilmektedir. Temsilciler Meclisi'nde 150 milletvekili vardır ve salt çoğunluk 76 sandalye ile sağlanmaktadır. Hollanda'da "resmî" bir seçim barajı yoktur. Pratik eşik, bir sandalye için gerekli oy olup ulusal oyların yaklaşık 1/150'sine tekabül etmektedir. Barajın çok düşük olması, çok partili ve parçalı bir meclis kompozisyonuna zemin hazırlamaktadır. Temsilciler Meclisi'nde hiçbir partinin tek başına salt çoğunluk olan 76 sandalyeye ulaşamadığı tablo sık görüldüğünden hükümetler genellikle çok partili koalisyonlar şeklinde kurulmaktadır.

Seçim sonuçlarını değerlendirmeye başlamadan önce partilere ve programlarına kısaca bakmak yerinde olacaktır.

Özgürlük Partisi (PVV - Partij voor de Vrijheid)

2006 yılında şoven ve faşist karakterli

Geert Wilders tarafından kurulan PVV sağ popülist, muhafazakâr ve milliyetçi bir çizgide siyaset yapmaktadır. Geert Wilders Siyonist İsrail'in Filistinlilere yönelik soykırıma kayıtsız koşulsuz destek sunmasıyla da bilinmektedir. PVV'nin 2025 seçim programında ilk ve en dikkat çekici başlık, sığınmacıların ülkeye girişinin tamamen durdurulmasına yöneliktir. Birleşmiş Milletler Mülteci Sözleşmesi, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve Avrupa Vatandaşlık Sözleşmesi gibi Hollanda'yı bağlayan anlaşmaların iptal edilmesini savunmaktadır. Parti, göçmen ve İslam karşıtı katı entegrasyon politikalarının yanı sıra, Hollanda'nın AB'den çekilmesini savunmasıyla öne çıkmaktadır.

Özgürlük ve Demokrasi için Halk Partisi (VVD - Volkspartij voor Vrijheid en Democratie)

1948'de kurulmuş partinin liberal perspektifi ekonomik büyüme, bireysel özgürlük ve güvenlik etrafında şekillenmektedir. Yeni bir "Göç Yasası" ile hükümetin, sığınmacı veya işçi göçmen girişlerinin aşırı artması durumunda sınırlayıcı idari önlemler almasını zorunlu kılmayı hedeflemektedir. Suç işleyen ya da toplumsal huzuru bozan sığınmacılar, oturum statülerine bakılmaksızın sınır dışı edilecektir.

Demokratlar 66 (D66 - Democraten 66)

D66, 1966'da kurulmuş ve burjuva siyasetin "sol" yelpazesinde tanımlanan liberal bir partidir. D66 eğitim, Avrupa iş birliği, vatandaşlık hakları ve "demokratik" reformlarını, mültecileri koruyan, savaş suçlularını yargılayan ve adil ticareti mümkün kılan bir Avrupa'yı savunduğunu iddia etmektedir. Söylemleri klasik neoliberal söylemlerdir. D66 klasik Avrupa Birliği politikasını savunan, AB'nin kendi başına bir güç olmasına odaklanan bir siyasî çizgiye sahiptir. AB

politikasının emperyalist amaçlarını koşulsuz savunurken, emekçilerin temel sosyal ve ekonomik haklarına yönelik saldırgan bir yaklaşıma sahiptir.

Yeni Sosyal Sözleşme (NSC - Nieuw Sociaal Contract)

NSC seçim döneminde sağlık hizmetleri, eğitim, herkes için konut ve insanların geçinebilecekleri yeterli gelir, güvence, bürokrasiyle mücadele ve devletin güvenilirliğini yeniden inşa etme konularına odaklandı. NSC daha sosyal bir devlet anlayışına uygun bir siyasî söylemi tercih ederken, AB'nin neoliberal yönelimine sadık bir konumdur.

Hristiyan Demokratik Çağrı (CDA - Christen-Democratisch Appèl)

Üç Hristiyan partinin birleşiminden oluşur. Aile, ekonomi, sosyal uyum ve diğer ülkelerle iş birliği konularını gündemine almaktadır. CDA'nın programında, nüfus artışının temel sebebinin göç olduğu tespiti yapılmakta ve göçün önemli ölçüde sınırlandırılması gerektiği savunulmaktadır.

Doğru Cevap 2021 (JA21 - Juiste Antwoord 2021)

Sağ muhafazakâr bir partidir. Parti, Hollanda'da ulusal egemenliğin güçlendirilmesini, Avrupa Birliği'nin etkisinin azaltılmasını istemektedir. Programında göç, güvenlik, ekonomi ve muhafazakâr değerler vardır. İltica prosedürlerinin AB dışında ortak ülkelerde yürütülmesi ve "geri dönüş merkezleri"nin kurulması önerilmektedir. Parti, AB Göç Paketi'nin sınırların güçlendirilmesi gibi kısıtlayıcı tedbirlerini desteklemektedir. Sağ popülist ve gerici bir yaklaşıma sahiptir.

Yeşil Sol ve İşçi Partisi (İş Birliği) (GL-PvdA - GroenLinks & Partij van de Arbeid)

GroenLinks (GL) ve İşçi Partisi'nin (PvdA) bir iş birliğidir. İklim, paranın adil dağılımı ve eşitsizlik, eğitim ve sosyal güvenlik konuları programında yer almaktadır. GL-PvdA, mevcut göç ve iltica yaklaşımını "insanlık dışı ve etkisiz" bulmaktadır. Bu nedenle sistemdeki tıkanmaların, suistimallerin ve toplumsal kutuplaşmanın hükümetin duyarsız politikalarıyla derinleştiğini vurgulamaktadır. Bu bileşende burjuva partilerin saflaşmasında "sol" yelpazede konumlandırılmaktadır. AB'nin gerici politikalarının aktif savunucusudur.

Çiftçi-Vatandaş Hareketi (BBB – BoerBurgerBeweging)

Aşırı sağcı parti özellikle çiftçilere ve kırsal kesime odaklanmaktadır. Önemli konular tarım, kırsal kalkınma ve çiftçiler için vergilerdir.

Ayrıca mecliste sandalyesi olan diğer partiler şunlardır: Sosyalist Parti (SP - Socialistische Partij), Hristiyan Birliği (CU - ChristenUnie), Demokrasi Forumu (FVD - Forum voor Democratie), Hayvanlar için Parti (PvdD - Partij voor de Dieren), Siyasî Reform Partisi (SGP - Staatskundig Gereformeerde Partij), Volt Nederland ve DENK.

29 Ekim 2025 erken seçimlerinde yaklaşık 13,5 milyon seçmenin bulunduğu Hollanda'da, seçmenlerin yüzde 76,3'ü sandığa gitti. Kasım 2023'te Hollandalı seçmenin yaklaşık yüzde 78'i oy kullanmıştı. Jetten liderliğindeki D66, 2023 seçimlerinde kazandığı 9 sandalyeyi 2 katından fazla artırarak 27 milletvekili çıkardı. D66'yı, geçen seçime göre 12 sandalye kaybeden Geert Wilders'in aşırı sağcı PVV'si 25 sandalye ile takip etti. Dilan Yeşilgöz-Zegerius liderliğindeki geçen hükümetin koalisyon ortağı VVD ise 23 sandalye ile üçüncü sırada yer aldı. Frans Timmermans'ın liderliğindeki GL-PvdA, 5 sandalye gerileyerek 20 sandalye elde etti. Son hükümetin koalisyon ortaklarından NSC, geçen seçimlerde aldığı 20 sandalyeden hiçbirini elde edemedi. BBB de 2023'te elde ettiği 7 sandalyeden 4'e düştü. Son seçimlerde 5 sandalye kazanan CDA de oylarını artırarak sandalyesini 19'a çıkardı. Diğer aşırı sağcı partilerden FvD, 2023 seçimlerine göre oylarını artırarak toplam 6 milletvekili, JA21 Partisi de 9 milletvekili çıkardı. Buna göre, aşırı sağcıların meclisteki toplam sandalye sayısı 41'den 44'e çıktı. Üyelerinin çoğu Türkiyeli ve göçmenlerden oluşan DENK Partisi, oylarını koruyarak 3 sandalye kazandı.

Hollanda'daki parçalı parti yapısı, hiçbir partinin tek başına hükümet kuracak çoğunluğa ulaşamaması ve yapılan anketlerin sonuçlarına göre en çok oy alan partinin tek başına hükümet kurmaya yetmeyeceği bir denklem karşımıza çıkmaktadır. Bu sebeple, bazı partilerin PVV ile hükümet kurmaya mesafeli tutumunu da göz önünde bulundurarak seçim sonrası merkez sağ–merkez sol eksenli koalisyon ihtimallerinin ön plana çıkması beklenmektedir. Bu bağlamda CDA–GL, PvdA–D66 ve daha az sandalyeli partilerden oluşacak bir koalisyon ihtimali üzerinde durulmaktadır.

Hangi partilerden oluşursa oluşsun, koalisyon aslında Hollanda burjuvazisinin çıkarlarını gözeterek şekilde düzenlenecek ve bu yönlü politikalar uygulayacaktır. Hollanda burjuvazisi verili durumda ciddi bir klik mücadelesiyle ayrılmıştır. Var olan sistemde yeni düzenleme isteyen faşist karakterli partilere yönelik kısmi tecrit ve buna dayalı olarak bunları biçimlendirme mücadelesi daha fazla keskinleşecektir. Yani 7 Temmuz'da hükümetin istifası her ne kadar göçmenlik politikalarının- daki uyuşmazlık şeklinde yansıtılsa da bu süreçte gerçek nedenin sermayenin siyasî sistemi yeniden düzenleme ihtiyacının dışavurumu olduğu açıktır. Çünkü kronikleşen ekonomik kriz sonucu Hollanda ekonomisi 2025 yılının ilk çeyreğinde beklenmedik bir şekilde yavaşlama göstermiş ve seçime ekonomik büyüme neredeyse sıfır seviyesinde kalırken girilmiştir. 2025 bütçesine bakacak olursak Hollanda, NATO hedefleri doğrultusunda savunma harcamalarını 2025'te yaklaşık 22 milyar avrodan 2030'da yaklaşık 38 milyar avroya çıkarmayı planlamaktadır. Savunma harcamaları yükselirken barınma, sağlık ve eğitim gibi toplumsal hizmet alanlarında kesintiler gündeme gelmiştir. 2025–2030 dönemi için toplam 178 milyar avroluk savunma bütçesi öngörülmektedir. Bunun yaklaşık 41 milyar avrosu "savunma sanayii fırsatı" adı altında Hollanda üretim sektörüne aktarılabilir kaynak olarak tanımlanmaktadır. Savunma harcamalarındaki büyüme; kaynağını sağlık, eğitim ve barınma bütçelerinin reel olarak daraltılmasından almaktadır. Sağlık Bakanlığı bütçesi reel olarak küçülmekte, kamu hastanelerindeki yatak sayısı azalırken özel sektör payı artmaktadır. Eğitimde ise üniversitelere ayrılan kamusal kaynaklar azalmakta, böylece sosyal bütçelerden çekilen pay askerî-endüstriyel komplekse ve NATO hedeflerine aktarılmaktadır. NATO bi-

lindiği üzere salt askerî bir yapı değil; Avrupa sermayesinin sanayî–teknoloji–güvenlik ekseninde yeniden örgütlenmiş birikim aracıdır.

Finans kapitalin Avrupa'daki önemli merkezlerinden biri olan Hollanda'nın 2025 Lahey Zirvesi'nde ortaya konulan GSYH'nin yüzde 5'ini savunmaya ayırma hedefi, yalnızca askerî anlamda değil; üretim, sanayi, siber güvenlik ve silah teknolojilerinde yeni bir kâr havuzu anlamına gelmektedir. Sonuç olarak ortaya çıkan tablo; tüketim harcamalarındaki düşüş, yüksek enflasyon ve artan yaşam maliyetleri, konut sorunu, Hollanda'nın güçlü olduğu ihracatta ve aynı zamanda kimya, tarım ve lojistik sektörlerinde zayıflama, enerji fiyatlarındaki dalgalanmalar, özellikle enerji yoğun sektörlerde üretim kapasitesinin sınırlandırılması ve doğal olarak da sanayi üretiminin genel olarak baskı altında kalmasıdır. Yukarıda bahsettiğimiz gibi seçimler aslında burjuva egemen sınıfın ekonomik sorunları aşma çabalarına hizmet edecek düzenlemelerin siyasal temellerini yeniden düzenlemelerine hizmet etmektedir. Yani 29 Ekim'de sandığa giden Hollandalı işçi ve emekçiler gerçekte kendi kaderlerini değil, hangi sermaye fraksiyonunun ülkeyi yöneteceğini seçtiler. Gerçek iktidar ise sermaye sınıfının çıkarlarıdır.

Hollanda'da son iki hükümetin göç politikaları nedeniyle düşmesi tesadüf değildir. Bu durum, göçün sadece bir politika alanı olmaktan çıkıp, Hollanda'daki siyasî aktörler, özellikle de aşırı sağcı partiler için hükümetleri düşürme ve siyasî gündemi kendi lehlerine çevirme aracı olarak kullanıldığını göstermektedir. Ayrıca "Filistin'e daha olumlu" yaklaştığı belirtilen partilerin toplamında ve özellikle D66'de gözlenen artış, bazı çevrelerde Wilders'in İsrail yanlısı politikasına yönelik tepkinin bir yansıması olarak değerlendirildi ve bu partilerin oy oranında 10 puandan fazla artış gözlemlendi. D66, Hollanda gibi liberalizmin güçlü olduğu bir ülkede sola alternatif oldu; hem de sağın aksine seçmen kaybetmemek adına göçmenleri hedef göstermedi. Ayrıca ve daha da önemlisi dış politika ve güvenlik alanında NATO ile tam uyumu, savunma harcamalarının artırılmasını, Avrupa'nın askerî kapasitesinin güçlendirilmesini ve Ukrayna'ya desteği savundu. Bu nedenle merkez partilerden kopan seçmenler veya aşırı sağın yükselişinden endişe duyanlar için "iyi bir alternatif" oldu. İsrail yanlısı Wilders'in liderliğindeki PVV ise göçmenler konusunda bazı

AB sözleşmelerinden muaf tutulmayı, AB'nin iltica ve göç politikasına katılmama iznini, daha fazla sınır kontrolü ve ikili statü sisteminin getirilmesini ve hatta AB'den ayrılmayı bile gündeme getirmektedir. Bu da AB içinde bir huzursuzluk yaratmaktadır. Gelişmeler, Hollanda'da aşırı sağın yükselişinin geçici olmadığını, ekonomik-sosyal taleplerin şimdilik kimlik siyasetinin önüne geçtiğini göstermiştir. Var olan ekonomik krizin ve dünyayı saran savaş ikliminin aşırı sağın sosyal taban yaratmasında elverişli bir zemin olduğunu belirtmek gerekiyor. Burada vurgulanması gereken bir olgu ise Hollanda seçimlerinde sağ oyların azalmadığıdır. Avrupa Reform Merkezi (CER) araştırmacısı Armida van Rij'in açıklaması bu konuya ışık tutmaktadır: "Seçim sonuçları Hollanda'da popülizmin sonunu işaret etmiyor. PVV sandalye kaybetmiş olsa da aşırı sağ oylar yok olmadı, parçalandı. 2023'te PVV'ye oy veren seçmenlerin yaklaşık yüzde 30'u şimdi JA21'e oy veriyor." Wilders'in partisi PVV ve diğer gerici ve faşist partiler "mantar gibi" çoğalmakta, ırkçılığı, İslamofobiyi ve komplo teorilerini teşvik ederek işçi sınıfının kafasını karıştırmayı ve kapitalist sınıf lehine bölünme tohumları ekmeyi amaçlamaktadır. Bu yolla sermayenin, gelecekte ihtiyaç duyması halinde işçi hareketine karşı faşizmi devreye sokma seçeneklerini hazırda tutan gerici görüşler için zemini sağlamaktadırlar.

Hollanda'daki seçim tablosu, devletin, hükümetlerin ve halkın sorunlarıyla ilgilenmediğini; sadece sistemi ayakta tutmak için çalıştıklarını göstermektedir. Devlet, çok yakıcı bir sorun olan konut meselesi dâhil temel sorunları yönetmek ve ortadan kaldırmak yerine egemen sınıfların çıkarlarına uygun düzenlemeler yapmakta, sorunların çözümünü "piyasanın" insafına bırakmakta ve bir rant alanına dönüştürmektedir. Genel olarak sınıflar arası çelişkilerin derinleşmesi, ekonomik-sosyal sorunların ve korkuların büyümesine bağlı olarak siyasal kutuplaşma her seçimden sonra daha da belirgin bir hal almaktadır. Bu da politik krizi büyütecek bir ekidir. Burjuva kliklerin mücadelesinin keskinleşmesi de bu politik krizin çıktısıdır. Bu durum aynı zamanda emperyalist sömürü düzenine, savaş politikalarına karşı mücadele dinamiklerini ve olanaklarını büyütmektedir. "Siyasal krizler" ve gerilimler, işçi sınıfına, emekçilere gerçek bir değişim için sisteme karşı mücadele etmek ve bu yönlü güçlü örgütler kurmak için yeni fırsatlar sunmaktadır.

Erzincan Hapishanesindeki tutsaklar açlık grevinde

MED TUHAD-FED, ÖHD ve Diyarbakır Barosu, Erzincan Yüksek Güvenlikli Hapishanesi önünde açıklama yaparak tutsakların yaşamını tehlikeye atan uygulamalara son verilmesi çağrısında bulundu.

Med Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Yardımlaşma ve Dayanışma Dernekleri Federasyonu (MED TUHAD-FED), Özgürlük için Hukukçular Derneği (ÖHD) ve Diyarbakır Barosu, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine ilişkin Erzincan Yüksek Güvenlikli Hapishanesi önünde ortak bir açıklama yaptı. Açıklamada, "Azadî Ji Girtîyan Re, Aştîtiya Civakî! Tutsaklara Özgürlük ve Toplumsal Barış" pankartı açıldı.

Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi (DEM Parti) Dersim Vekili Ayten Kordu, hapishanelerde yaşanan sorunların hem tutsakları hem aileleri derinden etkilediğini dile getirdi. İdare ve Göz-

lem Kurullarının siyasî saiklerle hareket ettiğini söyleyen Kordu, 30 yılın ardından infazı ertelenen tutsakların bulunduğunu belirtti.

Tutsakların 3 Kasım'dan beri açlık grevinde olduğunu aktaran Kordu, "Açlık grevi bir insanın cezaevinde en son geleceği noktadır. Açlık grevinde olan arkadaşlarımızın da bir an önce sorunlarının çözülmesi, idarenin bu konuda daha doğru bir çözüm gerçekleştirmesi, sistemin bu konudaki gözlem kurullarının siyasî saikle hareket etmesinin bir an önce önüne geçilmesi gerekiyor" dedi.

"ERZİNCAN'DAKİ UYGULAMALAR YAŞAMI TEHLİKEYE ATIYOR"

ÖHD Diyarbakır Hapishane Komisyonu üyesi Süleyman Zaman şunları ifade etti: "Yüksek güvenlikli hapishanede politik mahpuslar, adli mahpuslarla aynı yaşam alanlarında tutulmakta ve

bu durum kimi zaman taraflar arasında gerilim ve kışkırtmalara zemin hazırlayacak biçimde kullanılmaktadır. Buna karşın politik mahpusların birbirinden uzaklaştırılması, mahpusların hapishane içindeki güvenlik ve yaşam bütünlüğünü ciddi biçimde tehdit etmektedir. Cezaevi idaresinin bu uygulaması, güvenlik gerekçesiyle açıklanamayacak ölçüde planlı bir izolasyon ve psikolojik baskı yöntemi haline gelmiştir. Ziyarete gelen ailelere ağız içi arama dayatılarak insan onuru hiçe sayılmakta; bunu reddedenler tehdit edilmekte ve cezalandırılmaktadır. Uzak illerden gelen aileler için görüş saatlerinin keyfi biçimde erkene alınması hem aile bağlarını zedelemekte hem de ciddi güvenlik riskleri yaratmaktadır. Nitekim kısa süre önce Erzincan yolunda kaza geçiren bir tutuklu yakınının ailesi, bu uygulamanın yol açtığı ağır sonuçların en çarpıcı örneği olmuştur."

TALEPLER

Süleyman Zaman, talepleri şu şekilde sıraladı:

- Tüm tutsakların sağlık, güvenlik ve temel haklarının güvence altına alınması
- İdare ve Gözlem Kurullarının siyasî ve ideolojik bir sorgulama aracına dönüştürülmesine son verilmesi
- İnfaz yakma ve hukukî dayanaktan yoksun tahliye erteleme uygulamalarının kaldırılması
- Farklı suç gruplarının bilinçli biçimde aynı alanlarda tutulmasına derhal son verilmesi
- Hapishanelerde şeffaf, insan onuruna saygılı ve yargı denetimine açık bir infaz sisteminin oluşturulması

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hüseyin Akdemir (Parti Militanı): 1949 yılında Erzincan'da doğan Hüseyin Akdemir öğrenci birliklerinde aktif olarak görev aldı. O yıllarda Çayırılı'da görev yapan polis Ömer Usta'nın hedef gösterdiği Hüseyin Akdemir faşistler tarafından 10 Kasım 1976 günü akşamı iş yerinden eve giderken kardeşi Rıza Akdemir ile birlikte pusuya düşürülerek katledildi.

Rıza Akdemir (Parti Militanı): Rıza Akdemir faşistler tarafından 10 Kasım 1976 günü akşamı iş yerinden eve giderken abisi Hüseyin Akdemir ile birlikte pusuya düşürülerek katledildi.

Veli Karasu (Parti Militanı): Adana'da öğrencilik yıllarında Proletarya Partisi ile tanışan Veli Karasu ve Eşref Şahlar, 8 Kasım 1979'da İGD, DDKD, SGB ve Emeğin Birliği sosyal faşistlerinin ortaklaşa kurdukları bir tuzakla katledildiler. Sosyal faşistlerin liderleri Proletarya Partisi Adana örgütlülüğü tarafından cezalandırıldı.

Eşref Şahlar (Parti Militanı): 1962 doğumlu olan Eşref Şahlar da Proletarya Partisi ile öğrencilik yıllarında tanıştı. Adana'da yoldaşı Veli Karasu ile birlikte

geldi. Devrimci mücadeleyle 15-16 yaşlarında tanıştı. Kısa sürede kendini geliştiren Ali Sarıbal, askeri eylemlerde yer aldı. İstanbul'da faaliyet sürdüren Ali Sarıbal, 1980 yılında Diyarbakır'da faaliyet yürütmeye başladı. AFC'nin en sıcak günlerinde Diyarbakır'da yapılan bir operasyonda 22 Eylül'de yakalandı. Gözaltında direnme geleneğini yaşatamamanın acısını en ağır şekilde yaşayan Ali Sarıbal, hapishanede yoldaşlarının da yaklaşımıyla kendini yeniledi. Hapishanede yeniden sorguya alınan Sarıbal daha önceki ifadesinin yalan olduğunu söyledi. Gardiyanlar tarafından koğuştaki diğer tutsakların gözü önünde Ali Sarıbal yoğun işkencelere maruz kaldı ve komaya girdi. Ali Sarıbal, devam eden yoğun işkenceyle katledildi.

Hıdır Utan (Parti İleri Militanı): 15 Ağustos 1956 yılında Dersim Ovacık ilçesi Çakperi köyünde doğdu. İstanbul alanında faaliyet yürüttü. Utan 1977 yılında tutuklandı. Hapishaneden çıktıktan sonra faaliyetlere devam etti. 1978 yılının sonlarında çeşitli nedenlerle yurt dışına çıkmak zorunda kaldı. Gittiği Almanya'nın Bremen kentinde de Proletarya Partisinin çalışmalarını

8 Kasım 1979'da sosyal faşistler tarafından katledildi.

Ali Sarıbal (Parti İleri Militanı): 1961 yılında Akbağ köyünde dünyaya

yürüttü. Birçok görevi omuzlayan Utan, 18 Kasım 1983 tarihinde geçirdiği bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Hıdır Utan (Parti İleri Militanı): 15 Ağustos 1956 yılında Dersim Ovacık ilçesi Çakperi köyünde doğdu. İstanbul alanında faaliyet yürüttü. Utan 1977 yılında tutuklandı. Hapishaneden çıktıktan sonra faaliyetlere devam etti. 1978 yılının sonlarında çeşitli nedenlerle yurt dışına çıkmak zorunda kaldı. Gittiği Almanya'nın Bremen kentinde de Proletarya Partisinin çalışmalarını yürüttü. Birçok görevi omuzlayan Utan, 18 Kasım 1983 tarihinde geçirdiği bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Ali Haydar Aslan (Parti Üyesi): Ali Bom kod adlı Ali Haydar Aslan, 1957'de Dersim'in Mazgirt Sindam köyünde doğdu. Halk Ordusu Birim Komutanlarından olan Aslan, 8 Kasım 1984'te Nazimiye merkezine bombalı pankart asmak isterken bombanın elinde patlaması sonucu ölümsüzleşti.

Kemal Özgül (Parti Militanı): Malatya'nın Kürecik ilçesine bağlı Harunuşağı köyü doğumlu olan Kemal Özgül 10 Kasım 1984 tarihinde, Paris'te Renault fabrikasında CGT Sendikası öncülüğünde greve çıkan işçilere yönelik faşist saldırıda ölümsüzleşti.

Perihan Çolak (Parti İleri Militanı): Ailesinin İstanbul'a taşınması ile devrimcilerle tanıştı. Metris Hapishanesindeki

tutsaklığının ardından 1988'de gerillaya katıldı. 19 Kasım 1990 tarihinde Dersim'de yaşanan çatışmada yoldaşları Hasan Altıntaş, Fazlı Kaya ve Süleyman Kor ile ölümsüzleşti.

Hasan Altıntaş (Parti Üyesi): Bingöl doğumlu Altıntaş, yurt dışında işçi olarak çalışırken örgütlü mücadeleye katıldı. Ardından Türkiye'ye gelerek askeri birim içinde görev alan Altıntaş, 1990 baharında Halk Ordusuna katıldı. 19 Kasım 1990 tarihinde ölümsüzleşti.

Fazlı Kaya (Parti Üyesi): İsviçre'de işçi olarak çalışırken Proletarya Partisi ile tanıştı. Kısa sürede kendini geliştiren Kaya, mücadeleyi Türkiye'de sürdürmeye karar verdi ve 1989 yılında Halk Ordusuna katıldı. 19 Kasım 1990 tarihinde ölümsüzleşti.

Süleyman Kor (Parti İleri Militanı): Trabzon doğumlu olan Süleyman Kor (Haydar), 19 Kasım 1990'da ölümsüzleştiğinde Halk Ordusu savaşıydı. 19 Kasım 1990 tarihinde ölümsüzleşti.

Fethiye Batmaz (Parti Militanı): 1976 yılında Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Ada köyünde doğdu. İlkokulu köyünde bitiren Fethiye Batmaz, ortaokul ve liseyi Ovacık'ta okudu. 1993 Eylül'ünde lise son sınıftayken gerillaya katıldı. 7 Kasım 1993'te Hozat'ta çıkan bir çatışmada ölümsüzleşti.

yazının başlangıcı arka sayfadadır.

dirir, bağımsız bir özne olarak gelişir.

ÖRGÜTLÜ KADIN OLMAK

25 Kasım, kadına yönelik şiddetin protesto edildiği bir gün olmakla birlikte, aynı zamanda kadınların örgütlenme çağrısını yükselttikleri bir gündür. Bir günlük protesto kuşkusuz anlamlı ve gereklidir; ancak bugün, aynı zamanda yıl boyunca erkek şiddetine karşı nasıl korunulacağının da gösterilmesi gereken bir gündür. Korunmanın en esaslı yolu örgütlenmedir.

Kadınlar bir araya geldikçe, birlikte hareket ettikçe güçlü ve dayanıklı ola-

bilirler. Kadına yönelik erkek şiddetinin kaynağının gerici toplumsal değerler ve devletin erkek egemen politikaları olduğunu unutmadan, “kadın birliği” ve “kadın dayanışması” temelinde hareket edilmelidir. Bu nedenle yalnızca bir gün değil, her gün birlik olmanın, dayanışmanın ve mücadelenin biçimi olarak örgütlenmek gerekir.

Çalışmalarımızda hem kadınların çalışma hayatındaki koşullarını anlamaya hem de erkek egemen anlayışın yarattığı tüm sorunlara, özellikle de erkek şiddetine karşı mücadelenin dinamik olanaklarına yoğunlaşılmalıdır. Bu süreçte örgütlenmenin gerekliliği ve biçimleri de kendiliğinden biçimlenecektir.

Unutmayalım ki, kadın çalışmalarında da baş düşmanlarımız, toplumumuza sinmiş feodal anlayışın tortuları ile çürümüş, yok olmaya yüz tutmuş ve kendi başına ayakta kalamaz durumdaki bu tortuları destekleyen emperyalizmdir. Her türlü gericiğin kaynağında bu iki büyük tehdit vardır. Kadınların kurtuluşu, bunlara karşı uzun soluklu, kararlı ve tutarlı bir mücadele ile mümkün olacaktır.

Kadınların özgürlük ve eşitlik mücadelesi, yalnızca bireysel haklar veya sembolik kazanımlar üzerinden değil, sınıf mücadelesiyle birlikte ele alınmalıdır. Kadınların çalışma hayatına, toplumsal hayata örgütlü katılımı erkek egemen

baskıların aşılmasında belirleyicidir. Bu mücadele, aynı zamanda emperyalizm ve gerici güçler karşısında yürütülen devrimci bir çabanın ayrılmaz parçasıdır. Kadınların kendi yaşamları üzerinde karar alabilmesi, toplumsal ve bireysel özgürlüğün temelini oluşturur; bu nedenle, kadın dayanışması ve örgütlenmesi, uzun soluklu, kararlı ve tutarlı bir devrimci iradenin gereğidir. Her gün süren mücadele, 25 Kasım gibi sembolik günlerdeki protestolarla güçlenir, ancak esas olan sürekli bir bilinç ve eylem pratiğidir. Kadınların kurtuluşu, ancak bu bütünlüklü, stratejik ve kararlı yaklaşım ile mümkün olacaktır.

Uluslararası devrimci-komünist örgütlerden ortak Filistin açıklaması

Uluslararası devrimci-komünist örgütler Filistin’de süren direnişi desteklediklerine ilişkin ortak bir açıklama yayımladı.

Açıklamada dayanışmayı büyütmek için Anti Emperyalist, Savaş Karşıtı Mücadele Cephesi’ni kurma yolunda ilerlemek gerektiği vurgulandı.

“Dayanışma – Filistin’e Özgürlük” başlığıyla yayımlanan Türkiye’den TKP/ML’nin (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist) de imzacı olduğu açıklamanın tam metni şu şekilde:

“Filistin halkı kahramanca mücadelesi ve tarifsiz fedakârlıklarıyla, iki yıldır Siyonist İsrail’in ABD’nin doğrudan ve aktif desteğiyle gerçekleştirdiği vahşi saldırı ve soykırıma karşı direniyor. ABD emperyalistleri, Orta Doğu’daki önemli bölgede, emperyalizmin Araplara ve bölgedeki tüm halklara karşı kanlı amaçlarına hizmet etmek için kurduğu katil devleti her türlü yolla destekliyor. Avrupalı emperyalistler, tüm burjuva sınıfları ve hatta Rus ve Çin emperyalizmi de bu vahşete suç ortağıdır.

“Trump’ın Gazze planıyla birlikte, ABD emperyalistleri Siyonist oluşumu en doğrudan yolla desteklemeye acele

ediyor; kendi hegemonyaları altında bir himaye bölgesi şekillendirmeyi ve gerici Arap rejimlerini savaş planlarının etrafında toplamayı amaçlıyorlar. Filistin halkını köleleştirme planında, Avrupa emperyalistleri alkış tuttu ve Moskova ile Pekin bunu ‘olumlu yorumlarla’ karşıladı.

“Bununla birlikte, Trump’ın planı bir yandan emperyalizmin çıplak vahşetini ve barbarlığını ortaya koyarken, diğer yandan emperyalist güçler karşısında boyun eğmeden direnen ‘küçük’ bir halkın kitlesel, silahlı ulusal kurtuluş mücadelesinin sarsılmaz gücünü de gözler önüne sermektedir.

“Filistin direniş güçleri arasında, emperyalizme ve varlığı bile Filistin halkının özgür ve bağımsız bir vatan hakkını ortadan kaldıran katil devletin herhangi bir tanınmasına karşı uzlaşmaz mücadele çizgisi etrafında oluşan birlik, bu halkın son 78 yıldır sürdürdüğü mücadele ve fedakârlıkların haklılığını ortaya koymanın tek gerçek yoludur.

“Bu silahlı ulusal kurtuluş mücadelesi temelinde ve ondan ayrılmaz şekilde, devrimci komünist parti ve hareket, devrim ve sosyalizm mücadelesini yönlendirmek ve rehberlik etmek için

kurulabilir ve kurulmalıdır.

“Günümüzde kapitalist vahşetin sürekli yoğunlaşması, emperyalist rekabetlerin keskinleşmesi, askeri silahlanmanın hızla artması ve savaş ekonomilerinin kurulması koşullarında — kısacası, Ukrayna’daki haksız katliamda zaten filizlenen yeni büyük bir emperyalist savaşa hazırlık ortamında — Filistin halkının mücadelesi, halkların anti emperyalist mücadelesinin ön saflarında yer almaktadır. Bu nedenle, egemen güçlerin her yerde uyguladığı yasaklara ve hatta dayanışmayı suç sayan tutumlara rağmen, dünya çapında halk ve gençlik dayanışmasının dalgalarını ateşliyor ve ilham veriyor.

“Dayanışmayı güçlendirmek bizim görevimizdir. Tüm halklar arasında dayanışmayı dünyanın her ülkesinde ve bölgesinde anti emperyalist, savaş karşıtı bir mücadeleye dönüştürmek bizim görevimizdir. İşçi sınıfı ve dünya halkları, sömürülen ve ezilen kitlelerin dostluk ve dayanışma cephesi olan Anti Emperyalist, Savaş Karşıtı Mücadele Cephesi’ni kurmalı ve yükseltmelidir.

“Faşizme, Siyonizm’e ve Emperyalizme Ölüm!

Filistin’e Özgürlük — Silahlı Filistin Direnişine Zafer!

Ürdün’den Akdeniz’e Birleşik Bir Filistin Devleti!

Sadece Halkların ve İşçilerin Ortak Mücadelesi Emperyalistleri Durdurabilir!

Filistin’in İşgali Sona Ermeli ve Filistinlilerin Bir Devlete Sahip Olma Hakkı Tanınmalıdır!”

İmzacı Örgütler:

Avustralya Komünist Parti (Marksist-Leninist)

Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist)

Halkın Öğrenci Hareketi (Malta)

Marksist-Leninist Komünist Örgüt-Proleter Yol (Fransa)

Türkiye Komünist Partisi / Marksist-Leninist

Komünist Birlik (Fransa)

Komünist İşçi Birliği (MLM) (Kolombiya)

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi Gazetesi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No: 6 Daire: 3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi BBlok, 1. Kat, No:349 Zeytinburnu/İst.- 0212 501 21 20

yenedemokrasi1

yeni_demokrasi3

yenedemokrasigazetesi

yenedemokrasi36.net

yeni_demokrasi

YeniDemokrasiGazetesi

yenedemokrasigazetesi@gmail.com

BİR GÜN DEĞİL HER GÜN İSYAN!

Kadın sorunu, ülkemizde feodalizme karşı mücadelenin en dinamik ve belirleyici alanlarından biridir. Feodalizmin en yoğun biçimde hissedildiği yerlerden biri, kadın üzerindeki ataerkil ve aileci baskılardır. Kadınların cinsel kimlikleriyle, kişilikleriyle ve örgütlü güçleriyle toplumsal alanda görünür olabilmeleri, bu baskı zincirlerinin kırılmasına bağlıdır. Bu zincirleri kırmanın yolu ise her şeyden önce kadınların kendi çabalarıyla, kendi inisiyatifleriyle yürüttükleri mücadeleden geçer.

Kuşkusuz biz, devrime giden yolun sınıf mücadelesine ve kadınların, erkeklerin, her türden farklı cinsel kimliğin bir arada örgütlenmesine dayanan bir önderlikle açılacağına inanıyoruz. En yüksek düzeyde örgütlenmiş, disiplinli ve güçlü bir birlik olmayı başarmış komünistlerin örgütlenme anlayışı hiçbir bölünmeyi ya da ayrışmayı kabul etmez. Çünkü bu anlayış sınıf bakış açısından hareket eder ve proletaryanın kurtuluşunu tüm sömürü biçimlerinin son bulması olarak kavrar. Bu nedenle proletaryanın sınıf bilincine dayanan en üst birliğine gölge düşürecek her türlü ayrımcılığa ve bölünmeye kesin biçimde karşı durur.

Doğru devrim anlayışını ortaya koyacak olan komünist bakış açısidir. Ezilen cins olarak kadınların, hangi ilkelere ve amaçlara sahip bir demokratik örgütlenmede

birleşeceğini de ancak bu bakış açısı belirleyebilir. Feodalizme ve emperyalizme karşı mücadelenin devrimimizdeki yeri neyse, kadınların her türden baskıdan kurtulma mücadelesinde de aynı içerde ve önemdedir. Bu nedenle geniş kadın kitlelerini kapsayan demokratik bir kadın hareketinin önderliği ancak komünist bir perspektifle kurulabilir.

Bu anlayışı net biçimde şöyle ifade ediyoruz: Komünist bakış açısının önderliğinde, en geniş kadın kitlelerini birleştiren demokratik bir kadın örgütlenmesi için çalışalım. Çünkü cinsiyetçiliğe karşı tek geçerli devrimci anlayış budur.

Kadın üzerindeki baskının her biçimini tanımlamak ve açıklamak, bu yöndeki çalışmalarımızın temelini oluşturur. Bugün bu görevi, kadınların “kendileri için çalışmalarından” ya da “kendilerinin belirlediği çalışma alanlarından” uzaklaştırılmaları ekseninde ele almalıyız. Kadınları kendi emeklerinin öznesi olmaktan alıkoyan her türlü baskı ve engelleme biçimine karşı kapsamlı bir mücadele yürütmek zorundayız.

Bu “alıkoyma”, kadınların hiç çalıştırılmadığı anlamına gelmez; tersine kadın, her koşulda en çok çalıştırılan, emeği en yoğun biçimde sömürülen ve başkalarına hizmet eden/ettirilen kimlik-

lerden biridir. Kadının hangi biçimlerde ve hangi düzeylerde sömürüldüğünü saptamak, örgütlenme çalışmalarımızın esas alanlarını ve biçimlerini belirleyecektir. Üretim sürecinde kadına yüklenen her rol, sömürünün farklı biçimlerini gözler önüne serer.

Bu nedenle çalışmalarımızda, kadının sömürü biçimlerini ve özellikle “kendisi için çalışma” olanaklarından nasıl koparıldığını incelemeliyiz. Aile içi emek, hizmet sektörü, bakım ve temizlik işleri gibi alanlar bu incelemenin başlıca konuları olmalıdır. Görevlerimizin temelinde bu inceleme yer almalıdır.

Bu tür bir inceleme bizi kadının aileye bağımlılığını ve nihayet kendi kimliğinden ve tarihsel rolünden uzak durumunu anlamaya götürecektir. Kadın ve genel olarak halk kitleleri hiçbir zaman onlara düşen tarihsel görevlerden kaçınmazlar; ama bu tarihsel rolü anlamaları kendi başlarına olanaklı değildir. Sözüünü ettiğimiz tarihsel rol onlara tarihsel koşullar tarafından dayatıldığında ayağa kalkmaları ve rollerini oynamaları kaçınılmaz olur.

**KADINA YÖNELİK ŞİDDET
PROTESTOSU ÖZGÜRLEŞME
İSTEĞİDİR**

25 Kasım yaklaşırken, neredeyse her

gün tanık olduğumuz kadına yönelik şiddet, kadının çalışma hayatından koparılmasından bağımsız bir olgu değildir. Bu şiddet, kimi zaman kadını doğrudan bu hayatın dışına iterken, kimi zaman da onun bu hayata adım atmasını engellemektedir.

Tüm gerici devletler, emperyalizmin desteğiyle birlikte kadını “aile” denen en küçük toplumsal birime hapsetmektedir. Aile, yalnızca kadının gelişimini engelleyen ve onu toplumsal ilerlemenin bilinçli bir öznesi olmaktan alıkoyan bir kurum değildir; aynı zamanda tüm gerici toplumsal değerlerin yeniden üretildiği bir kaynaktır.

Bilinçli ve devrimci kadın hareketi aileyi, kadının kimliğinin olduğu ya da gerçekleştiği bir alan olarak değil, kadının da parçası olduğu fakat onunla belirlenmediği bir alan olarak görür. Feodal değerlerden arındırılmamış aile yapısı, kadın özgürleşmesinin başlıca hedeflerinden biri olmalıdır.

Bu hedefe ulaşmanın en etkili yolu, kadının “kendisi için” çalışma hayatına katılabilmesidir. Kadın ne aile için ne de başkası için, yalnızca kendi kurtuluşu ve yaşamı üzerinde söz sahibi olabilmek için çalışmalıdır. Çalışma hayatına kendi iradesiyle katılan kadın, hem aile içinde hem de toplumda söz hakkını güçlen-

yazının devamı 23. sayfadadır.